7 Terör Cumhuriyeti
11 Kriz ve Seçim Tartışmaları
Orta Sayfa Türkiye'de Sosyal Demokrasi
16 Şovenizm ve İşçi Sınıfı
18 Bordro Mahkumluğundan Özgürlük Mücadelesine

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Şubat '95, Sayı:17, Fiyatı:20 000 TL



Çemberi Kıralım!

Özelleştirmeler, tensikatlar, sıfır sözleşmeler,fiili saldırılar gündemde... Burjuvazi şiddeti giderek artan yeni bir saldırıyı yürürlüğe koyuyor. İşçi sınıfı ve emekçiler daralan çemberi kırmalı, burjuvazinin cepheden saldırılarına karşı tek bir sınıf cephesinde toplanmalıdır.

Reformizmin ve sosyal demokrasinin zehirli yalanları işçi sınıfını utanç dolu bir yenilgi batağına, devrimcilerin gösterdiği kavga yolu ise zafere götürecektir.

Kızıl Bayrak

Çürümüş Düzenin Çürümüş Solu: Sosyal Demokrasi

Sosyal demokrasinin krizinin temel nedeni kapitalist düzenin krizidir. Ekonomik kriz koşullarının bölüşümcü politikalar için alanı tümüyle daraltmış bulunmasıdır. Düzenin krizi arttıkça, sosyal demokrasi, daha istikrarlı koşullarda düzen içinde tutabildiği kesimleri, merkezkaç eğilimleri teker teker elinden ve denetiminden yitiriyor.

Sosyal demokrasi, işçi ve emekçilere yönelik saldırılara herhangi bir karşı çıkış göstermek bir yana, bizzat bu saldırıların uygulayıcısı oldu. Böylece bu kesimlerin desteğini her geçen gün yitirdi.

Devamı 3. Sayfada...

Sermaye düzeninin "kurtuluş" umuduyla sarıldığı bütün önlemler, krizini daha da derinleştirmenin dışında hiçbir işe yaramıyor. Her çırpınışı onu biraz daha dibe çekiyor.

Özellikle Meksika ve Türkiye gibi, krizin çok yoğun yaşandığı ülkelerde, sermaye, bütün alını-pulunu dökmek ve emekçi kitlelerin karşısına çıplak bir terör devleti olarak çıkmak zorunda kalıyor. Sınıf savaşının üstündeki sis perdeleri dağılıyor, sermayenin bütün güç ve zaafları, bütün çıkmazları, niyetleri, pislikleri ortaya saçılıyor. Sıkıştıkça saldırganlaşıyorlar ve her saldırıları onları biraz daha sıkıştırıyor. Meksika hükümeti, ABD'nin "yardım"ını alır almaz Chiapas tepelerinde güç gösterisi yapmaya kalkıyor. Ama, yüz bin kişilik dev bir emekçi kitlesinin, başkentinde kurduğu sete çarparak geri püskürüyor. Üstelik, eski mevzilerinin bir kısmını da kaybediyor.

Sömürgeci TC'nin durumu daha da karanlık. Göstermelik parlamento, silahların gölge-

Devamı 3. Sayfada...

TİSK'in, hükümete sunduğu *"istihdamın ve işgücü piyasasında etkinliğin artırılması"* konusundaki ültimatom, aynıyle vaki aşağıya çıkarılmıştır.

"İşçi dostu" TİSK'in işsizlik sorununa karşı çözüm(!) önerileri ve İşçi sınıfı için pratik anlamı

1. İstihdam politikasına partilerüstü yaklaşılmalıdır. ..... *Çok partili rejim, her kafadan bir ses çıkması anlamına gelmez. Haddinizi bilin ve emirlerimizi uygulamada tek partiymişçesine çalışın. Farklı fikir adı altında gülünç olmayın. Nasılsa hepiniz aynı devlet partisi değil misiniz?*

2. Yatırım artışı için gerekli ekonomik ortam yaratılmalıdır.. *Şu KİT'leri bir an önce açık eksiltmeye çıkarın. İşçinin-memurun vergisini; bizim kredileri ve teşvik primlerini artırın. Sol-sosyalist yayınları susturun. İşçinin-memurun sesini kısın. Kısacası, ortamı azami sömürüye uygun hale getirin ki, daha çok kazanalım, daha çok iş yapalım.*

3. Rasyonel bir ücret politikası uygulanmalıdır. ..... *Gerçekçi olun, bizim çıkarlarımızı gözetin. En gerçekçi ücret politikası, "ücretsiz çalıştırma" politikasıdır. Bu konuda sendikacılarımız bile sizden daha gerçekçi davranıyor.*

4. Çalışma mevzuatına esneklik kazandırılmalıdır. ..... *Hayır, mevzuata diyecek yok ama, uyan olmadıktan sonra... Hangi yasada, hangi mevzuatta işçinin fabrika önünde kamp kurup, koskoca kapitalisti tehdit edebileceği yazılı? Böyle mevzuat dışı gelişmelere kesinlikle izin vermemelisiniz. İşlerin hızlı yürümesi için, azami kar; azami kar için de, uysal işçi gerekiyor bize. İşten atılan kuzu kuzu ya evine, ya da başka fabrikanın kapısına iş dilenmeye gitmeli.*

5. İşsizlik sigortasından çok istihdama önem verilmelidir. ..... *İşsizlik sigortası da ne demek? O kadar paranız varsa, işsizlere vereceğinize bize verin. "Yeni yatırımlar, yeni iş alanları demektir", diye de işsizleri bir güzel oyalayın.*

6. Hızlı nüfus artışı engellenmelidir..... *Malthus'u yeniden okuyun da biraz ders alın. İşsizlerin evlenmesini mi yasaklarsınız, önce kısırlaştırır sonra mı evlendirirsiniz, yoksa, Brezilya'daki gibi, kiralık katillerinizi sokaklara salıp, işsiz avına mı çıkarırsınız? Orası sizin bileceğiniz bir iş.*



TİSK Başkanı Refik Baydur ve Disk Başkanı Rıdvan Budak

Dinime Küfreden Müslüman Olsa...

Burjuvazi, "İffetsiz öğrenciyi devletimin okuluna sokmam" diyor.

Peki kim bunlar? Kim bu, söz konusu bizim "iffetimiz" olunca namus timsali kesilen burjuvazi?...

Onlar ki; en namusluları, en fazla vergi ödeyen Manukyan'dır.

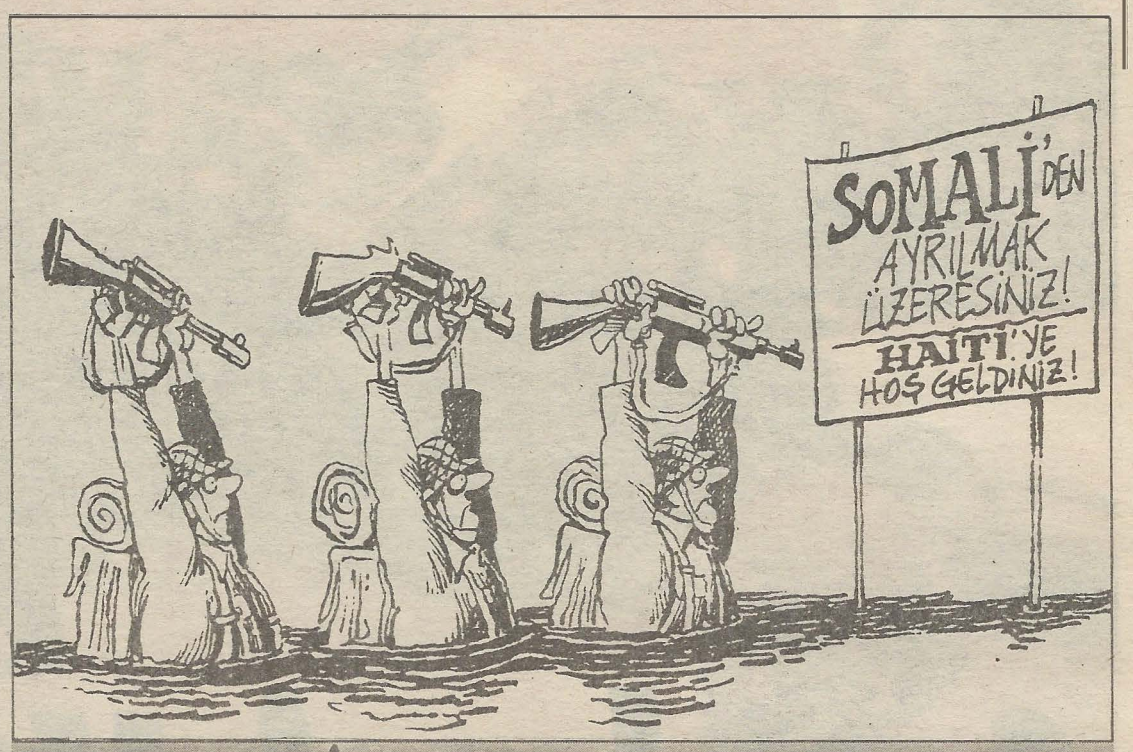
Sanayilerinin ve yaşantılarının kirli atıklarıyla doğayı ve toplumu zehirleyen onlardır. Televizyonları, radyoları, gazeteleri, kiralık ağızları, kiralık yüzleri, kiralık kalemlerinden gün be gün, saat be saat, toplumun üstüne irin kusanlar, televizyonlarından fuhuş ticareti yapanlar onlardır.

"Onlar engerekler ve çıyanlardır. Aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır."

Alınterimizden, göz nurumuzdan, kanımızdan süzerek zenginleşenlerdir. En zenginleri, en büyük hırsızlardır. Ama emek-gücümüzün sömürüsü onlara yetmez. Yolsuzluk, dolandırıcılık, kaçakçılık, vurgunculuk, soygunculuk ve daha binbir kirli yolla topladıkları kara paraların aklandığı atölye gibi kullanırlar fabrikalarını, ticarethanelerini. En büyük şölenlerini, insanlığın en acı kayıpları üzerine kuran leş kargalarıdır. Toplu tensikatlarını, toplu kıyımlarını, köy yakmalarını, işkencelerini, adam kaçırmalarını, cinayetlerini ve her türden suçlarını kadeh tokuşturarak kutlarlar. Yedikleri insan eti, içtikleri kandır.

Dinleri-imanları, namusları-vicdanları ve de Allah'ları para olduğu halde, din taciri, namus tüccarıdırlar. Kendi mideleri alabildiğine geniştir. Ama, bizim, namusu sadece belden aşağı kavramamızı isterler. Kendileri imansızın allahıdırlar ama, bizi imanlı görmek isterler. Çünkü, "hayrın ve şerrin Tanrı'dan" geldiğine inanmamız, onların şerrini görmemizi engelleyecektir.

Bunlar, burjuvazinin suçlarının özetinin özeti bile değildir. Ama bu kadarı bile, onların namus kavramına ne denli yabancı olduğunu anlatmaya yeter. Her türden namussuzluğun, yozlaşmanın, çürümenin kaynağı olan bu sınıfın, bizim ve çocuklarımızın namusundan söz etme cüreti göstermesine izin verilemez, verilmemelidir.



ABD'den İnsan Hakları Uyarısı(!)

ABD, TC'yi insan hakları konusunda yine uyardı. Bu tipte uyarıları emperyalist ülkeler son yıllarda sıkça yapmaktadırlar. Bütün dünyayı sömürü zincirleri altında inleten bu haydutlar, insan hakları maskesi takınarak kanlı dişlerini gizlemeye çalışmaktadırlar.

Oysa Kürdistan'da, TC'nin soykırımı nedeniyle ölen binlerce, sürülen yüzbinlerce Kürt, ABD'nin umurunda değildir. Tıpkı Vietnam'da, Grenada'da, Haiti'de, Irak'ta kendi işgalinde ölenlerin ABD hükümetini zerrece ilgilendirmediği gibi. Ve tıpkı kendi ülkesindeki infaz sırası bekleyen 3000 idam hükmünün ABD hükümetini asla bağlamadığı gibi. Kendi ülkesinde kırılan kalemlerin çıkardığı sesleri duymayan, Vietnam'da 2,5 milyon Vietnam'lıyı katleden, 12 Eylül askeri faşist darbesini alkışla karşılayan, TC'nin Kürdistan'da giriştiği soykırımları iki yüzlülükle geçiştiren ve kendi çekiç-gücünü gerektiğinde Ortadoğu'ya aktif müdahale için Türkiye'de bulunduran ABD'nin insan hakları gibi bir kaygısı ne geçmişte olmuştur, ne de bugün vardır.

ABD'nin son uyarısının politik arka planında Hazar havzası petrollerini taşımak için inşa edilecek petrol boru hattının neredeyse tamamının TC geçmesinin payının da olduğu açık. Hazar havzası petrolleri 50 milyar varillik bir rezervle Basra petrollerinden sonra ikinci sırada yer almaktadır. Emperyalizm açısından bu petrolün kendi metropollerine azami kar ve azami hızla aktarılması hayati önem taşıyor. Ancak, yapımı milyarlarca dolar tutacak olan boru hattının "güvenliği" de son derece önem taşımaktadır. Neredeyse tamamı Kuzey Kürdistan'dan geçecek bu hattın ulusal mücadelenin sürmesi durumunda "güvenli" olamayacağı gün gibi ortadadır.

Petrol boru hattının da gündeme geldiği bir aşamada, yine Kürdistan sorunuyla başı ağrıyan ABD, insan hakları maskesini tekrar takınarak TC'ye şunu demek istiyor: "Artık kazanma ihtimalinin ancak ulusal kimliğe vereceğin tavizlerle ortaya çıkabileceği bir savaşın içindesin. Bu savaşı, ulusal hareket devrimci bir işçi hareketiyle birleşmeden bitir. Kürt kimliğini tanıyarak Kürt ulusunu kendine bağla. Senin varlığın ve benim Ortadoğu'daki çıkarlarım devrimci Kürt hareketinin bastırılmasına bağlıdır."

Kriz içinde debelenen ve on gün sonrasını görmekte aciz kalan TC'nin böyle bir mesajı uygulamaya yanaşıp yanaşmayacağı tartışma götürür. Ancak tartışma götürmeyen gerçek şudur: Hem Kürdistan'daki ulusal hareket "insan hakları ihlallerine son verme" ile çözülebilecek noktayı çoktan aşmıştır, hem de krizin ulaştığı boyutta TC'nin buna olumlu yanıt verecek bir politik esnemeyi gösterebilmesi mümkün görünmemektedir. Ulusal mücadele yükselmeye devam etmekte ve bölgenin "güvenliği" zaman içinde artmak yerine azalmaktadır.

Çemberi Kıralım!

Baş Sayfadan Devam

sinde bile ayakta kalmakta zorlanıyor. Bütün yönetim erki MGK'de olmasına karşın, burjuvazi, siyasi bunalıma parti dayandıramıyor. Piyasadaki bütün düzen partileri, iktidara gelmek şöyle dursun, daha muhalefete bile gelemeden, kurulur kurulmaz yıpranıyor. Sermaye sınıfı, bunalımın tamamıyla emekçi sınıflara ve Kürt ulusuna fatura edilmesini istiyor. ABD'si, IMF'si, TÜSİAD'ı ve TİSK'iyle tüm sermaye odakları TC'yi bu yönde sıkıştırıp zorluyorlar.

Oysa, 5 Nisan saldırısı ücretli-emekçilerde, daha fazla yük kaldıracak ne bir güç ne de sabır bırakmıştır. Taşeron sistemiyle sendikasızlaştırılan; toplu tensikatlar, ücretsiz izinler, sefalet ücreti, jandarma dipçiği, polis copu ve köpekleriyle bunaltılan emekçi kitleler patlama noktasına gelip dayanmıştır. Kitlelerin bilinçsiz öfkesi, sermaye devletinin meşruiyetini yitirdiği koşullarda, kendi adaletini kendi sağlama yollarına yönelebilmekte, linçler ve cinnet geçirmeler gün geçtikçe artmaktadır. Ücretli-emek cephesinde ise, sermaye sınıfı ve devleti açısından çok daha vahim sonuçlara yol açacak gelişmeler söz konusudur. 20 Aralık benzeri toplu gösterilerde emekçi kitleler, politik sloganlara 3-5 ay öncesine göre daha çok sarılmakta, kendiliğinden bilincin sınırlarını ve devrimci bir çıkışın kanallarını zorlamaktadır. Öte yandan, "Kürdistan batağı" rejimi sıkıştırmayı ve onu her cepheden sarsmayı sürdürmektedir.

Bu koşullarda siyasi iktidarın, sermaye sınıfının taleplerini yerine getirebilmek için, emekçi kitlelere ve Kürt ulusuna karşı daha çıplak bir terör uygulamak dışında hiç bir yolu kalmamıştır. Polis köpeklerinin ilk kez kitle gösterilerinde kullanılması, Expres Kargo'da, Pendik Belediyesi'nde MHP'nin faşist beslemelerinin direnişçi işçilere saldırtılması; Hava Yolları çalışanlarına hükümetçe dayatılan sıfır sözleşme ve grev yasağı tehdidi; öncü işçilerin, nispi bir radikallik gösteren sendika liderlerinin ve nihayet yurtsever ve devrimci basının tamamen susturulmaya çalışılması bu ihtiyacın ürünleridir. Devrimcilerin elindeki, kitlelerin politizasyonunu geliştirmede en etkin ajitasyon-propaganda araçlarından biri olan legal devrimci basını ortadan kaldırmak, sermaye devleti açısından, emekçi sınıflara yönelik kapsamlı bir saldırıya hazırlandığı bir sırada daha acil önem taşımaktadır. Ama onun açısından asıl gereklilik, sınıf hareketiyle devrimci düşüncenin buluşmasını önlemektir ki, bu, saldırıların henüz ilk adımlar olduğunu, arkasının geleceğini gösterir. Hükümetin, özetle, işçi sınıfına, öncü işçilere ve devrimci legal basına yönelik bu yeni saldırıları, sermayenin işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik topyekün saldırısı için bir ön hazırlıktır. Sınıf önce bu önlemlerle cendereye alınacak, sıkıştırılıp savunma pozisyonuna çekilecek, saldırılar karşısında örgütsüz, savunmasız bırakılacak; kısacası, sermayenin rahatça saldırması için meydan hazırlanacaktır.

Bu hazırlıkta, sermayenin en sadık yardımcısı haline gelmiş bulunan sendika bürokratları da, her zamanki görevlerini yerine getirmekten geri durmamakta; işçi sınıfını, bugün için en tehlikeli bir pozisyona, savunmaya çekmek için olanca çabayı sarfetmektedirler. Sermayenin "gücü" karşısında her zaman secdeye kapanmaya hazır, "işçi dostu", "dürüst" küçük burjuva demokratları da, yeminli işçi düşmanlarının yanısıra bu ihanet çukurunda yerlerini almış bulunuyor. Ağız birliğiyle fısıldıyorlar: "Sakın sesini çıkarma, sonra saldırır ha!"

Ve sermaye, bu desteklerden de güç alarak, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri kuşattığı saldırı çemberini daralttıkça daraltıyor, yeni halkalarla güçlendiriyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu çemberi kırmalı, burjuvazinin cepheden saldırılarına karşı tek bir sınıf cephesinde toplanmalıdır. Reformizmin ve sosyal demokrasinin zehirli yalanları işçi sınıfını utanç dolu bir yenilgi batağına, devrimcilerin gösterdiği kavga yolu ise zafere götürecektir. İşçi sınıfı öncelikle kazanılmış haklarının tümüne (kendi sesi olarak devrimci basına da) sahip çıkmalı; ne sendikal ihanetle, ne de sermayenin tehditleriyle, bir adım bile gerilemeyi kabullenmemelidir. Aynı zamanda, birleşik ve örgütlü bir karşı saldırı hazırlamak için de kolları sıvamak gerekmektedir. Dünya proletaryasının bütün mücadele tarihi, savunmanın değil, saldırının zaferleriyle doludur. PTT çalışanlarının sürgün saldırısını geri aldırması, Meksika'lı işçi ve emekçilerin, hükümetin silahlı saldırısını dev bir gösteriyle püskürtmesi bunun en son örnekleridir. Sermayenin yeni saldırı salvosunu geri püskürtmenin yolu da, bu ilk saldırı çemberini parçalamaktan ve daha kapsamlı saldırılara daha sıkı hazırlanmaktan geçmektedir.



Sermayenin topyekun saldırılarına karşı, topyekun bir karşı saldırıya girişebilmek için sınıfın en büyük gereksinmesinin politik bir örgütlenme olduğu açıktır. Bu örgütlenmenin, partinin, inşasının tek yolu da, öncü işçilerle komünistlerin sınıf kavgası alanında birleşmesinden geçmektedir. İşçi sınıfı, gerek bugünkü saldırılar karşısında yenilgiden kurtulmak, gerekse de kapitalist cendereden tamamıyla kurtularak kendi sınıf iktidarını kurabilmek için, bir an önce politik öncüsüne kavuşturulmalıdır. Bugün bu, komünistlerin ve devrimci-öncü işçilerin en acil görevidir. Öncü işçiler, bu sıfatın hakkını vermek üzere öne çıkmalı, inisiyatifi ele almalı ve her türden küçük burjuva önyargıyı aşarak komünistlerle buluşmanın, kitle eylemlerine radikal bir yön vermenin kanallarını zorlamalıdırlar. Her sınıf bilinçli işçinin, her devrimcinin, asıl sorumluluğu, asıl görevi sınıfın iktidar mücadelesinde yerini almaktır.

Kızıl Bayrak

Çürümüş Düzenin Çürümüş Solu: Sosyal Demokrasi

Baş Sayfadan Devam

Kürt emekçi halkı üzerinde uygulanan katliam politikasına, bu kirli sömürgeci savaşa suç ortağı oldu. Kürt emekçi halkının nefretini topladı. Alevilere yönelik saldırılar, sosyal demokratların hükümet ortağı olduğu dönemde yoğunlaştı. Her zaman hazır bir sosyal demokrat taban olarak görülen bu kesim de, giderek bu akımlardan uzaklaşmaya başladı. Bir önceki seçimlerde kitlesel bir biçimde sosyal demokrat partilere oy veren kent yoksulları, hiçbir taleplerine yanıt verilmeyişi yüzünden bu partilerden uzaklaştı vb.

Sözde sürekli insan haklarından, demokrasiden söz eden sosyal demokratlar bir hükümet ortağı olarak, yargısız infazlara, faili meçhul cinayetlere, Kürt emekçi halkına yönelik kitlesel katliamlara, işkence suçlarına bizzat ortak oldu. Dahası onların iktidarında bu katliam ve baskı politikaları tarihin hiçbir döneminde ulaşmadığı boyutlara ulaştı. Muhalefette olan sosyal demokrat ya da demokratik sol yaftalı partiler ise, bu terör politikasını, eğer ayakta alkışlamadılarsa, sessizlikle onayladılar.

Sözde, sürekli adalet ve eşitlikten sözettiler. Gerçekte, gelir dağılımını tümüyle bozan, yoksulluğu ve sefaleti yaygınlaştıran politikalara hükümet ve muhalefet partileri olarak suç ortağı oldular. Sözde; örgütlenme hakkından, işçi haklarından, kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkından dem vurdular. Gerçekte sendikasızlaştırmanın, taşeronlaştırmanın, kamu emekçilerine dönük saldırıların uygulayıcısı ya da destekçisi oldular. Düşünce özgürlüğünden sözettiler, ilerici-demokrat aydınları sıra sıra cezaevine gönderdiler, göndermekteler. Sözde bireyciliğe, çıkarcılığa, rüşvete karşıydılar; toplum çıkarlarından yanaydılar. Gerçekte en iğrenç hırsızlık olaylarının, yolsuzluk ve rüşvet skandallarının baş kahramanları oldular. Kısacası, takke düştü, kel göründü.

Bir burjuva akımı olarak sosyal demokrasi, kapitalist düzenin ciddi bir krizle yüzyüze olduğu koşullarda başka türlü de davranamazdı. Geçen süreç içerisinde sosyal demokrasi sermayenin işçi ve emekçiler içindeki ajanı olma görevini başarıyla yerine getirdi. Ama bu süreç kaçınılmaz olarak kendisinin yıpranmasına, krize yuvarlanmasına yolaçtı.

Bugünlerde ise bu çöküş, birlik girişimleriyle sınırlandırılmak istenmektedir. Ama tüm yukarıda anlatılanlar krizin basit, kısmi tedbirlerle atlatılamayacak boyutta olduğunu da ortaya koymaktadır. Birlik girişimleri, lider değişimleri, vitrin yenilemeleri vb. Tüm bu kısmi tedbirler, olsa olsa kısa süreli bir işlev görebilirler. Kapitalizm, işçi ve emekçilere ciddi tavizler verebileceği nisbi bir istikrarlı döneme kavuşamadıkça, sosyal demokrasi de krizden kurtulamayacaktır.

Kızıl Bayrak'ın geçen sayısının kapak yazısında, sosyal demokratların birlik girişimleri için şu değerlendirme yapılıyordu; "Çözümsüzlük arttıkça hükümet partilerindeki iç bunalım da yoğunlaşmakta. SHP bir türlü içinden çıkamadığı kriz yüzünden yeni bir kurultaya doğru gidiyor. Adı birlik kurultayı ama gerçekte yeni bölünmelerin kurultayı olmaya bir o kadar aday.

Bu satırlar yazılırken ortaya bir rezalet tablosunun çıkabileceği tahmin edilmekle beraber, doğrusu işin mizah yönünden bu kadar zengin olması pek beklenmiyordu. Çok iyi oldu. Yaşanan bu iğrenç tablo, sosyal demokrasideki çürümeyi binlerce sözcüğün altından kalkamayacağı bir kuvvetle ortaya koydu. İşçi ve emekçiler, bu burjuva düzen partilerinin kendi davalarıyla herhangi bir alakaları olmadığını daha açık bir biçimde gördüler.

Şimdi bütün düzen cephesi, hep bir ağızdan, yaşananları liderlerin kişisel hırslarıyla, koltuk sevdalarıyla açıklamaya çalışıyor. Böylece; hem bir kaç kişi hedef haline getirilerek sosyal demokrasinin gerçek yüzü saklanmaya çalışılıyor, hem de bu çürümüş sosyal demokrasinin en kokuşmuş siması olan Ecevit yeniden öne çıkarılmak isteniyor. Tüm çabalar yığınların sosyal demokrasiden kopmasını engellemek için. Çünkü biliyorlar ki böylesi bir kopuş devrimci-komünist seçeneğin güç kazanmasına hizmet edecektir.

Öyleyse bize düşen görev de bellidir. İşçi ve emekçi yığınlarına sorunun bir kaç kişiden değil, sosyal demokrasinin bir burjuva düzen partisi olmasından kaynaklandığını en etkili bir biçimde anlatmak, düzen ve devrim arasındaki saflaşmayı bu alanda da netleştirmeye çalışmak.

Sermayenin Pazarlıkları: (K)İTLER SOFRASI



Özelleştirmelerin hızlandırılmasıyla birlikte, hangi parçaların kimlerin iştahını kabarttığı, yağma pazarlıklarının ve hesaplarının ne zaman, kimler arasında yapıldığı da ortaya dökülmeye başladı.

EBK konusunda devlet bürokrasisinin, sendika bürokrasisine verdiği sus payı burjuvazinin gözünde büyüdü. Çünkü bu plan özelleştirmeyi daha önce gerçekleştiren devletlerin deneyleri üzerinden yapılmış ve pay, sınıftan beklenen "yoğun tepki" üzerinden ayrılmıştı. Ama korkulu rüya gerçekleşmedi. Özelleştirmeler bu kadar yoğunlaştırılmadan önce daha yoğun tepki gösteren KİT işçileri, şimdi garip bir suskunluğa gömüldü. Öyleyse sendika bürokrasisine bu kadar büyük bir rüşvet niye verilsindi?

EBK'nın Hak-İş'e devri ne zamandır açıkken, hükümetle Hak-İş arasındaki pazarlık neredeyse sokağa dökülmüşken ağzını açmayan burjuva basın, sinyali alıralmazbirden ağzından köpükler saçarak haykırmaya başladı. EBK ihalesinde dönen kirli oyun, asıl işçi sınıfına kurulmuş bir tuzağı da içerdiği halde, Hak-İş'le EBK işçisi özdeşleştirilerek, Hak-İş üzerinden işçi sınıfına saldırtıldı. EBK işçisinin ne aylaklığı bırakıldı, ne beleşçiliğine açgözlülüğü, ne patronluğa hevesi... Sermaye, fırsat bu fırsat diyerek, işçi sınıfına karşı bütün kinini, kiralık kalemlerinin ucundan kustu.

Satış sözleşmesinin iptaliyle Hak-İş'e sunulan rüşvet geri alındı ama, EBK'nın hangi arsalarının kime yada kimlere "söz verildiği" şimdilik meçhul (!)...Fakat işçi sınıfı açısından, yağma planında hangi kişi ya da kuruma hangi payın düştüğü fazla bir önem taşımıyor. Kapitalist devletin, EBK'nın milyarlık arsalarını boş tutmasıyla,herhangibir kurumunaya da(çok farklı olmamak üzere) bir belediyesine hibe etmesi arasında EBK işçisinin çıkarını etkileyen kökten birfark yoktur. Bu tek başına, onların ne yaşam standardını, ne özgürlüğünü ve ne de geleceğini değiştirmeyecektir. Kapitalist devletin malı eşittir kapitalist sınıfın malıdır. Çok doğru bir deyimle "deniz"dir. EBK arsaları ise ne ilk yağmadır, ne de son yağma olacaktır. İriliufaklı bütün burjuvalarla devlet erkanı, hanidir, devlet mülküne, bir sınıf içgüdüsüyle olsa gerek, "batan geminin malları" muamelesi yapmaktadırlar.

Bu "satış"ta Et-Balık işçisini ilgilendiren konulardan birisi, arsaların değil, kendisinin nasıl bir "satışa" geldiğidir ve işin burası, esasta "sendikası" ile arasında bir sorundur. Onun asıl sorunu ise, kapitalist sınıfın; EBK'nın, Hava Yollarının, kömür-demir-bakır ocaklarının vb. vb... özelleştirilmesi adı altındaki saldırıdır. Özelleştirmenin temel araçlarından biri olan taşeron sistemiyle, çalışan kitleler sendikasızlaştırılmakta, sefalet ücretinin bile altında bir ücretle çalışmak ya da işsiz kalmak (yani ya kırk katır ya kırk satır) ikilemiyle karşı karşıya bırakılmakta, en küçük başkaldırıda ise karşılarında devlet zorunu bulmaktadırlar. İşçiler daha az ücretle, daha fazla saat ve daha hızlı bir çalışmaya, toplu tensikatlarla yarıya düşürülen işçi sayısıyla eskisinden daha fazla üretmeye zorlanmaktadırlar. vs. vs. vs...

Burada sayabildiklerimiz, saldırıların sadece kendisi ve sadece bir kısmıdır. Bu kapsamıyla, doğrudan hedefi, kapitalist üretimin temel unsurlarından biri olan emek-gücü satıcısı proletaryadır. Ama bir de, bu saldırıların yarattığı ve daha da yaratacağı sorunlar vardır ki; kapsamı işçi sınıfını çok çok aşmakta, emekçi katmanlar başta olmak üzere tüm toplumu bir yozlaşma, çürüme, bir kaos ortamına doğru hızla itmektedir. Kapitalizmin tüm dünyada, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara yönelttiği ve merkezinde özelleştirmelerin bulunduğu bu son kriz saldırısının sonuçları pek çok ülkede ortadadır. Ama bir tek; sokaklarında kimsesiz çocukların kimsesiz köpekler gibi "itlaf" edilerek, iç organlarının kapitalist tacirlere pazarlandığı Brezilya örneği bile, kapitalist barbarlığın karşısına tümtoplum olarak dikilmenin zorunluluğunu anlatmak için yeterli bir ikazdır.

"Tüm toplum olarak kapitalist barbarlığın karşısına dikilmek", elbette ki, bunu organize edecek "en devrimci" sınıfın iktidar mücadelesine, bu mücadele için zorunlu olan politik örgütlenmesine bağlıdır.İşçi sınıfı, kapitalist barbarlığın karşısına daha bilinçli, daha örgütlü ve daha sert biçimde dikildikçe, toplumun giderek daha geniş kesimlerini ardında bulacak, bu genel-toplumsal muhalefeti örgütleme ve seferber etme şansına kavuşacaktır. Kapitalist barbarlığa son vermek için gerekli olan bu tepkinin örgütlenmesindeki ilk ve acil adımın, işçi sınıfının politik örgütlenmesi olduğu açıktır. Şimdi, tüm sınıf bilinçli-öncü işçilerin ve her samimi devrimcininörevi, bu acil ihtiyacın karşılanması için seferber olmaktır.

Zafer, savaşan proletaryanın olacaktır!



İhanet Çemberini Kıralım!

Yaklaşık 3900 işçinin çalıştığı ÇUKOBİRLİK'te, 408 üye farkıyla DİSK yetkisini kullanmak isterken, Türk-İş, Tarsus, Ceyhan gibi yerlerdeki birimlerin Genel Müdürlüğe bağlı olmadığı gerekçesiyle itiraz ediyor ve mahkeme, itirazlar, karşı-itirazlarla uzayıp gidiyor.

Bu bürokratlar, bir yandan ihanet için rekabet ederken, öte yandan örneğin gene tekstil işkolunda ve aynı sendikalar tarafından güya "BİRLİK" oluşturuyor ve toplu sözleşme için ortak taslak hazırlıyorlar. "İşçilerin çıkarlarını daha güçlü savunmak için" nasıl da elele verdiklerini göstermek istiyorlar.

DİSK-TEKSTİL, TEKSİF ve ÖZ-İPLİK-İŞ; ÖZBUCAK, AKSANTAŞ, BOSSA ve TEKSA'da çalışan toplam 10 bini aşkın işçi için şimdi bu oyunu oynuyor. Ne var ki, kapitalistler, "birlik" sözünü duydukları her yerde, sınıfın mücadele birliğini hatırladıklarından olacak, şeytan görmüşe dönüyorlar. Üç aydır TİS'in önünü tıkıyorlar. Bu tıkanıklığı aşmak için, işçiler "grev"i konuşurken, sendikalar arabulucu arayışlarını çoktan başlattılar.

Sorunun arabulucuya havalesi, hak gaspıarıyla sonuçlanacak TİS'in sorumluluğundan kurtulma çabasıdır. Sınıfı oyalama, mücadele azmini kırma anlamında da bir ihanet çalışmasıdır. "İş" bittiğinde görülecektir ki, bu üç ihanet şebekesinin birliği, sınıfa karşı bir suç birliğidir. Elele vermiş düşman kardeşleri oynamakla sınıfın gözüne yeniden girebileceklerini umuyorlar. Bu çirkin amaçlarına ulaşabilmek için sınıfın birlik özlemini de suistimal ediyorlar.

İşçi sınıfı,ister çıkar rekabeti, isterse çıkar birliği biçiminde olsun sendika bürokratizminin ihanet oyunlarına karşı uyanık olmalı ve fabrika temelinde, bağımsız birim örgütlenmelerini zaman geçirmeden gerçekleştirmelidir. Adana işçileri, yakın geçmişte, sendikal bürokratizm barikatını aşarak, kapitalistlerin karşısına çıkılabileceğinin örneklerini göstermiştir. Bu gelenek genç kuşaklara aktarılmalı ve diri tutulmalıdır. Çünkü kalıcı kazanımlara ve nihai zafere, bu mücadele geleneği üstünde yükselecek olan ihtilalci bir sınıf partisiyle ulaşılacaktır. Türkiye işçi sınıfı, enternasyonal bayrağını partisinin gönderine çektiğinde ilk büyük zaferini de kazanmış olacaktır.

Kızıl Bayrak/ADANA

EKSPRES KARGO İŞÇİLERİ
Karşı Saldırı İçin Daha Militan, Daha Örgütlü...

6 Şubat'ta, Palandöken Nakliyat işvereninin silahlı adamları, grev nöbeti tutan işçilere kurşun yağdırıp sonra da polis korumasında olay yerinden kaçırıldı. Bunun üzerine işçiler, saldırının tekrarı durumunda süresiz iş bırakma kararı alacaklarını söyleyerek nakliyat işverenlerini uyardılar.

Bu saldırıları protesto etmek üzere TÜM-TİS, Küçükköy Aktarma Merkezi önündeki direniş yerinde, coşkulu bir işçi kitlesinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı.İşçiler, "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız!" sloganlarını atarak kararlılıklarını ortaya koydular. Tuzla deri ve Topkapı ambar işçileri, Demokratik Lise Birliği, İHD Çalışma Komisyonu, Gazi Mahallesi emekçilerinden bir grup ile Hava-İş başkanı gibi birkaç sendikadan yönetici ve temsilciler de Expres Kargo işçileriyle dayanışmaya gelmişlerdi.

Kızıl Bayrak/İSTANBUL

Expres Kargo'da 13 Ocak'ta gerçekleştirilen eylemle, işverenden, sendikal çalışmanın önündeki engellerin kaldırılacağı, işten atmalara son verileceği yönünde "söz" alınmıştı.

Aradan 12 gün geçmeden 40 işçi çıkarıldı, aktarma merkezi Bornova'dan Gaziemir'e taşındı. Ama bunlara karşı, şube önlerinde dövizlerle beklemek ve TÜM-TİS önlüklerini giymek dışında bir tepki gösterilmediği gibi, şube başkanı bu tavrı; "Aras Kargo işgalinin yenilgiyle sonuçlandığı, alternatif olarak pasiften radikale doğru eylemlikler geliştirecekleri" şeklinde açıklıyordu.

Sonraki süreçte, ardardına gözaltılar ve işverenin tuttuğu faşistlerin sopalı-bıçaklı saldırıları yaşandı. Bundan sonra işçiler, polise rağmen, TÜM-TİS şubesinin önünde toplanarak yolu kestiler. Saldırıların kendilerini yıldıramayacağını ve eylemlerinin süreceğini söyleyerek kararlılıklarını gösterdiler.Ne var ki, saldırılara karşı gerekli dayanışma eylemleri örgütlenemedi. Sürekli basın açıklamalarıyla yetinildi ve Expres Kargo işçileri, faşistlerin karşısında, gözaltılarda yalnız bırakıldı.

Bütün diğer yerel direnişler gibi Expres Kargo direnişi de bir kez daha, sınıf dayanışmasının yakıcı önemini işaret etmektedir. İşçi sınıfı, kapitalist sınıf karşısında örgütsüzse bir hiçtir. Gücü, birlik ve dayanışmasını sağlayacak bir politik örgütlenmeden geçmektedir. Tüm sınıf bilinçli işçiler ve devrimciler için bugün temel görev ihtilalci bir sınıf partisinin kuruluşu için çaba göstermektir.

Kızıl Bayrak/İZMİR

Sürgünler Durduruldu,Mücadele Devam Ediyor;

İcazetçi Sendika Bürokrasisi Aşılmalıdır!



- Sendikalar, sürgünlerin ilk adımı ve temel dayanağı olan soruşturmalara karşı, daha işin başında bir direniş örgütlemeye girişmeleri gerekirken sürgünler gündeme gelene kadar sessiz kaldılar. Devlet, bundan cesaret alarak kapsamlı sürgünlerle saldırıyı yükseltmenin zeminini yokladı, polis köpeklerini kamu emekçilerinin üzerine salarak faşist dişlerini gösterdi. Ama kitlenin ne sürgünler, ne de devlet terörü karşısında yılgınlığa düşmediğini görünce, pirince giderken bulgurdan olmamak için "sürgün kararının devlet ve hükümet ile bir ilgisi olmadığı"nı açıkladı.
- PTT emekçilerinin direnişinin ilk bir haftası, yani tam 7 gün kılını dahi kıpırdatmayan KÇSP, işlerin pazarlık yönünde "olumlu" ilerlediğini görünce, büyük bir fırsatçılıkla "eğer sürgünler durdurulmazsa çarşamba günü Tüm Haber-Sen'e destek vermek üzere ülke çapında iş bırakma eylemi örgütleyeceğini" ilan etti.

PTT çalışanlarına yönelik sürgün saldırısını geri çekmek, devlet için geri adım atmak anlamına gelmiştir. Ama bu, geri adımın devlet için önemli bir kayıp, kamu emekçileri için de önemli bir kazanım olduğunu göstermez. 20 Aralık sonrasında yaygın olarak devreye sokulan soruşturma ve sürgün saldırısına karşı, kamu çalışanları cephesinde, kararlı ve birleşik bir direniş örgütlenememiştir. Devlet, kapsamlı sürgünler konusunda şimdilik geri adım atmış olsa da, eylemlere saldırısı konusunda kendisine bir meşruluk -tehdit, sindirme- alanı açmıştır.

Sendikaların, sürgünlerin ilk adımı ve temel dayanağı olan soruşturmalara karşı, daha işin başında bir direniş örgütlemeye girişmeleri gerekirdi. Oysa, kapsamlı sürgünler gündeme gelene kadar, sessiz kalındı. Devlet bundan güç ve cesaret alarak kapsamlı sürgünlerle saldırıyı yükseltmenin zeminini yokladı, polis köpeklerini kamu emekçilerinin üzerine salarak faşist dişlerini gösterdi. Ama kitlenin ne sürgünler, ne de devlet terörü karşısında yılgınlığa düşmediğini görünce, pirince giderken bulgurdan olmamak için geri adım attı ve "sürgün kararının devlet ve hükümet ile bir ilgisi olmadığı"nı ilan etmek zorunda kaldı.

PTT emekçilerinin sürgüne karşı direnişe geçtiklerinin 3. günü, devlet yetkililerinin Tüm Haber-Sen yöneticilerine; "Sürgünleri durduracağız ama direniş karşısında geri adım atmış konumuna düşmek istemiyoruz, bu yüzden önce siz geri adım atın, eylemlere ara verin, biz de sürgünleri durduralım" çerçevesinde bir sinyal verdikleri ve sendika yönetiminin, bu mesaj üzerine eylemleri durdurma kararı aldığı -direnişi kırdığı- bilinmektedir. Devletin asıl hesabı; sendikayı bu tür rezil pazarlıklarla mümkün olduğunca oyalamak, direnişi soğutmak, kitlenin örgütlülüğe ve mücadeleye güvenini kırmak, direnişe ara verilmesinin yarattığı boşluğu, saldırısını yoğunlaştırarak doldurmak ve sonra da sürgünleri hayata geçirmekti. Sendika bu oyunda üzerine düşen rolü en iyi şekilde oynadı. Pazartesi, salı işbaşı yapıldı. Bununla da kalınmadı, kapı kapı burjuvazinin temsilcilerine icazet turları örgütlendi. "PTT'nin halka hizmet için varolduğu, eylemin amacının hiç bir şekilde halkı mağdur etmek olmadığı, halkın işlerinin aksamasının kendilerini derin üzüntüye boğduğu, ama eğer diyalog yolu kapatılır ve sürgünler durdurulmazsa eyleme mecbur kalınacağı", "halkın mağduriyeti" maskesini yüzüne takan burjuvaziye ve devletine ilan edildi. "Kızım -halkım- sana söylüyorum, gelinim -sermaye ve devleti- sen anla!" usulü, halka söylenirken devlete mesaj verildi. Bu reformist avanaklar, kendileri geri adım attıkça ve ne kadar yasalcı, icazetçi, mağdur ve barışçı olduklarını ilan etikçe, devletin kamu emekçilerine kol kanat gereceğini, haklarını bahşedeceğini düşünüyor olmalılar. Ama tam tersi bir tutumla karşılaştılar.

Sürgün saldırısının ve PTT emekçilerinin direnişinin ilk bir haftası, yani tam 7 gün, yani tam 148 saat kılını dahi kıpırdatmayan -toplanma gereği bile duymayan- KÇSP ise, işlerin pazarlık yönünde "olumlu" ilerlediğini görünce, "eğer sürgünler durdurulmazsa çarşamba günü Tüm Haber-Sen'e destek vermek üzere ülke çapında iş bırakma eylemi örgütleyeceğini" ilan etti. Salı geldiğinde, sürgünlerin geri alındığı yönünde bir açıklama yapılmaması karşısında şaşkına dönen, başta Tüm Haber-Sen yönetimi olmak üzere, sendika yöneticileri, devlete iki gün daha süre verdiler. Perşembe günü, devletten hala ses soluk gelmeyince, sendikacılar bu işi eylemsiz halletmek ve vaaz ettikleri uzlaşma çizgilerinin iflasının üzerini örtmek için, bütün diplomasi hünerlerini gösterdiler. Kasım ayı içinde yine sürgünlere karşı geliştirilen direnişin gücü karşısında PTT emekçilerinin ayağına kadar gelmek zorunda kalan PTT genel müdüründen randevu alabilmek -huzuruna çıkabilmek- için bin dereden su getirdiler. Sonunda bunu başardıklarında aldıkları cevap ise şu oldu: "Siz sürgün yerlerinize gidin, 1 hafta çalışın, sonra biz sürgünleri geri aldıracağız". Bu tutum karşısında sendika yöneticileri, nasıl bir oyuna geldiklerini nihayet idrak etmeye başladılar. Devletin, bu hareketi ezmek için, (hareketi yasalcı, uzlaşmacı bir beklenti çizgisinde tutmak yönündeki bütün çabalarına rağmen) kendilerini feda etmekten kaçınmayacağını gördüler. Ve "Bizi sokağa dökenler utansın!" mantığıyla cuma günü için yeniden -zoraki!- eylem kararı aldılar. Devletin hesabı, ara verilmesinin yaratacağı moral bozukluğunun, direnişin dağılmasına yol açacağı üzerine kuruluydu. Oysa PTT emekçileri; "eyleme ara vermenin büyük bir hata olduğu, oyuna geldikleri, satıldıkları, direnişi yeniden yükseltmek gerektiği, mücadelenin inisiyatifini kendi ellerine almaları gerektiği" yönündeki görüşleri onaylıyordu. Devlet, bunun da sinyallerini alarak perşembe gecesi sürgünlerin durdurulduğunu açıkladı. O, bu kararında iki şeyi gözetmişti:

Birincisi; Sendika yöneticilerini de alet ettiği bütün oyunlarına rağmen cuma ve sonrasında direnişin yeniden örgütlenmesinin ve yaygınlaşmasının önüne geçemeyeceğini, sürgünlere karşı kitlenin sendikal örgütlülüğe sahip çıkacağını, sonuna kadar direneceğini gördü. KÇSP de perşembe akşamı, gelecek salı genel eyleme gideceğini açıklamıştı. Bunun üzerine hem yeni bir kitle eylemine sebebiyet vermek, hem de gelişecek genel direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalmak istemedi. Bunun, mevcut dengeleri kendi aleyhine daha da bozacağını gördü.

İkincisi; geri adım atmaması, reformist sendika yöneticilerinin hareketteki inisiyatifinin ve onlar üzerinden iyi kötü sağladığı kendi denetimin kırılması anlamına gelecekti. Sürgün saldırısı karşısında taban dinamiklerine, militan eyleme, kararlı direnişe sırtını, devlet ve düzen kurumlarına ise yüzünü çeviren bu bürokratların önerdikleri icazet yolunun bir çıkmaz sokak olduğu kitlelerin bilincine çıkacaktı. Sonra onların karşısında, yasalcı, icazetçi, barışçı, uzlaşmacı, beklemeci. çizginin geçerliliğini hangi yüzle savunacaklardı? Zaten eyleme ara verme, direnişi kırma tutumları ile kitle nezdindeki güvenilirlikleri -sadece şahıslarının değil, temsilcisi oldukları çizginin- tartışılır hale gelmişti. Hem, sözde eyleme önderlik eden Tüm Haber-Sen yönetimi, hem de dayanışma eylemi örgütlememek için sonuna kadar bekleyen KÇSP ve diğer sendika yönetimleri bundan sonraki benzer saldırılar karşısında kararlı bir direniş gücü gösterileceği konusunda kitleye güven vermediler. Devlet sopasını gösterdikçe, rotayı mücadeleden yana değil, daha fazla icazet yönüne çevireceklerini gösterdiler. ●

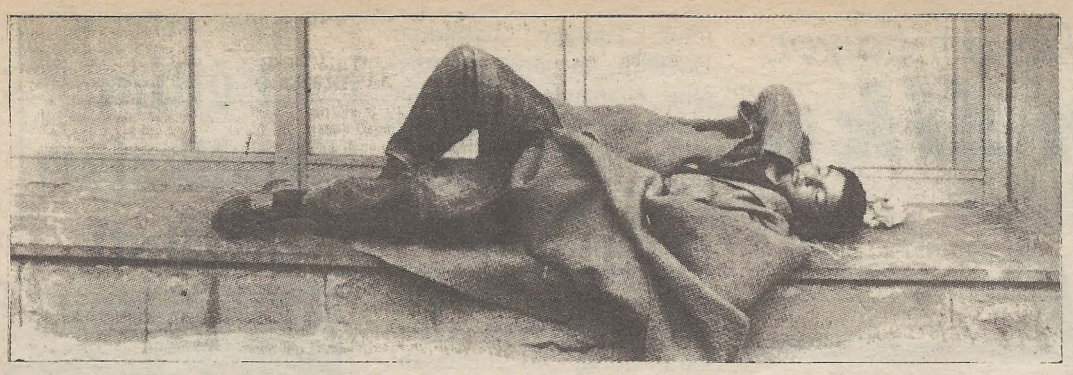
Eğitim Sendikaları Birleşti



Eğitim sektöründe, çalışanların baştan beri onaylamadığı "iki başlılık" nihayet sonlandı. Eğit-Sen ve Eğitim-İş birleşerek Eğitim-Sen'i kurdu.

Bu yeni sendikanın kamuoyunda duyulan ilk eyleminin, siyasi iktidarı "ikaz" niteliğindeki cezaevleriyle ilgili bir basın açıklaması olması sevindiricidir. Kuşkusuz kitle örgütleri kendi alanlarının dar, iktisadi sorunlarına sıkışıp kalmamalı, ülke sorunlarıyla ilgilenmelidir. Eğitim-Sen'in basın açıklaması da bu açıdan, diğer kitle örgütlerine örnek olması gereken olumlu bir tavır alıştır.

Ne var ki, bir kitle örgütünü "örgüt" yapan, sözde neyi istediğinden ziyade, örgütlediği kitleyi hangi istemler doğrultusunda, nasıl bir mücadeleye sevkettiğidir. Eğitim-Sen'den, daha kurulur kurulmaz beklenen, üye kitlesini "cezaevlerindeki durumun düzeltilmesi talebiyle eyleme sevketmesi (Bu tür eylemler bilahare beklenmelidir.) değildir kuşkusuz. Ama üye kitlesinin bugün için "hazır" olduğu konulardan harekete geçmesi, kitlesini harekete geçirmesidir. 20 Aralık sonrası saldırıların had safhaya vardığı, greve katılan tüm eğitim emekçilerine uyarı ve kınamadan, maaş ve ücret kesime kadar uzanan cezalandırmaların gündemde olduğu, grev hakkının "resmen" gasp edildiği bir süreçte, birliğin anlamı, devletin karşısına daha güçlü çıkmak olmalıdır. Bu tür basın açıklamaları da gerçek işlevine ancak kitlesel eylemselliği üzerinden güç kazanmış bir sendikadan geldiğinde yaptırım gücüne sahip olabilecektir.



Bu Barbarlık Düzenine Mahkum Değiliz!

Kapitalizmin ekonomik krizi, gelişmiş kapitalist ülkelerde bile sosyal harcamaları kısma ve giderek sıfırlama uygulamasını dayatıyor. En çarpıcı örnek de, kapitalizmin "cenneti" ABD'de yaşanıyor. Devletten sosyal yardım alan yoksulların, işsizlerin çocuk doğurma hakkı tartışmalı hale getiriliyor. Bu örnek, kapitalizmin insan soyunun devamını sağlamaktan bile aciz hale geldiğini kanıtladığı için önemlidir. Demokrat Clinton'dan, ABD kongresinin cumhuriyetçi başkanı Newt Gingrich'e kadar bütün yöneticiler şu görüşleri savunuyorlar:

* Sosyal yardım alanlar, artık devletten aldıkları desteğe karşı belli sorumluluklar üstlenmeli.
* Kadınlar öğrenimlerini tamamlamalı ve ekonomik özgürlüklerine kavuşana kadar çocuk sahibi olmamalı.
* Erkekler, erkekliğe giden yolun çocuk sahibi olmaktan geçtiğini sanmaktan vazgeçmeli. Erkekliğe giden yol, bir çocuğun bakım masraflarını karşılayabilmekten geçer.

Toplumun ve insanlığın ihtiyaçlarına göre değil de, bir avuç asalak sermayedarın çıkarlarına göre işleyen kapitalizmin bu mantığına şaşırmamak gerekiyor. Sistemin bir sonucu olarak "yoksullaşmış, işsiz kalmış insanların" yaşamayı haketmeyen fazlalıklar olduğu iddiası daha kapitalizmin gençlik yıllarında bile savunuluyordu. "Doğa kanunlarına göre bunlar ayıklanmalı ve daha yetenekli insanlara yer açılmalı", diye savunuyorlardı kendilerini. İnsanlığı en vahşi hayvan mertebesine yükseltenlerden başka bir şey beklenemez zaten. Bu mantığın bir ürünü olarak, yılda 14 milyon çocuk, zatürre, ishal gibi kolayca önlenebilir ve tedavi edilebilir hastalıklar nedeniyle ölüme terk ediliyor. Nüfus konferansları ile, zaten ölüme terk edecekleri çocukların doğmasını önlemeye çalışıyorlar. Bu tür konularda gayet "rasyonel" davranıp, israfı önlemek istiyorlar. Ruanda'da, Somali'de vb. açlıktan ölmüş çocuk manzaralarının yarattığı utanç tablosunu böylece temizleyebileceklerini sanıyorlar. Emperyalist savaşlarda yok edilmiş üretici güçler, korkunç askeri harcamalar, depolarda çürümeye terk edilmiş gıda maddeleri onlara göre israf değil; kar, nereden gelirse gelsin, en kutsal değer.

Brezilya'da yaşanan diğer bir vahşet de bunun kanıtıdır. Devlet destekli faşist çeteler sokak çocuklarını öldürüp, organlarını pazarlamaktadırlar. Gerekçeleri de kar güdüsünden kaynaklanıyor. Çocuklar dilenerek turistleri rahatsız ediyor ve eğlencenin tadını kaçırıyorlar; pis görüntüleriyle manzarayı bozuyorlar! Böylece, faşist çeteler hem turizm gelirlerini artırarak ülke ekonomisine hizmet ediyorlar, hem de karlı organ pazarına hammadde sağlayarak efendilerinin ömürlerini uzatıyorlar. İnsanlığa ne büyük hizmet!

İnsanlık bu vahşete mahkum değildir. Emperyalist kuşatmaya rağmen, sosyalist Küba'da insan sağlığının özenle korunabilmesi, çocuk ölümlerinin en düşük oranlarda olması bunun kanıtıdır. Yaşanmış sosyalizm deneyimleri, tüm eksikliklerine rağmen, kapitalizmin alternatifi olarak insanlığın yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Toplumsal örgütlenmeyi ve üretimi insanlığın çıkarları doğrultusunda kullanmayı başarabilecek tek güç işçi sınıfıdır. İnsanlığın geleceği bunun başarılabilmesine bağlıdır. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm. Bunun ortası yoktur.

Kahrolsun Kapitalist Barbarlık Düzeni!
Yaşasın Sosyalizm!

Yurtsever, Devrimci ve Sosyalist Basının Tüm Sayılarına Toplatma

Sermaye düzeni her koldan saldırıyor!.. Her geçen gün saldırıların şiddet ve sıklığını arttırıyor. 5 Ocak kararlarından sonra artan toplatma, matbaada ve dağıtımcıda el koyma, bombalama, büroların basılması, çalışanların tutuklanması, kapatmalar vb. düzenin devrimci, sosyalist ve yurtsever basını susturmak için elinden geleni ardına koymayacağının göstergesidir. Saldırı o kadar pervasızdır ki, dergi ve gazeteler hiç okunmaya bile gerek duyulmadan, daha önceden hazırlanan toplatma kararlarıyla birkaç değişiklik yaparak uygulamaya koyuluyor. Denge Azadi gazetesinin 38. sayısına iki kez, Jiyana Nü'nün 19. sayısına da daha yayına girmeden toplatma kararı çıkarılması buna verilebilecek iki örnektir. Son günlerde çıkarılan toplatma kararlarının; yurtsever, devrimci ve sosyalist yayınlardan hemen hemen hiçbirini atlamadığı görülecektir: *Alınteri*'nin 41., *Atılım*'ın 19., *Deng-e Azadi*'nin 38-39., *Devrim*'in 33., *Devrimci Çözüm*'ün 14., *Jiyana Nü*'nün 18-19., *Kızıl Bayrak*'ın 16., *Medya Güneşi*'nin 61., *Newroz*'un 49., *Odak*'ın 39., *Özgür Gelecek*'in 43., *Özgür Halk*'ın Ocak 1995, *Sterka Rızgari*'nin 5. ve 6.; *Özgür Ülke*'nin ise çıkacak tüm sayıları için, *Özgür Gündem*'in devamı olduğu gerekçesiyle toplatma kararı verildi. Geçtiğimiz günlerde üsütüste gelen kapatmaların ardından *Mücadele* gazetesi de yayınını durdurdu. *Odak* dergisine de 1 ay süre ile kapatma cezası verildi.

Sesine Sahip Çık!

Sokağa çıkan emekçinin, grev çıkan işçinin, işini kaybeden işsizin öfkesi büyüyor. Her geçen gün sömürü düzeninin kirli yüzünü örten sis perdesi dağılıyor. Kitleler adaleti kendi elleriyle uygulamak, içlerindeki öfkeye yol açmak için sokağa taşarak linç vb.lerine yöneliyorlar. İşçiler, sivil faşistlerin silahlı saldırısına uğradığında bu saldırılara aynı dilden yanıt vermekte tereddüt dahi etmiyorlar.

Sermaye, tam da işçi ve emekçilerin öfkesinin düzenin sınırlarını zorladığı bu süreçte bu öfkeye doğru yolu gösterebilecek tek açık güç olan devrimci ve yurtsever basının sesini kısmak ve giderek boğmaya özel bir önem veriyor.

Toplatmalar, el koymalar, tutuklamalar vb. saldırı yöntemleriyle kıstırılmaya çalışılan devrimci ve yurtsever basın susmayacağını ve mücadele ile kazanılmış mevzilerini savunarak genişleteceğini duyuruyor. Bu amaçla 21 devrimci ve yurtsever yayın tarafından başlatılan *"Düşünceye ve Basına Özgülük!"* kampanyası, çeşitli kitle örgütlerinde ve partilerde yapılmaya başlanan şöyleşi ve panellerin yanısıra bir de ortak imzalı afiş çalışması yürütüyor. Tüm duyarlı kişi, kurum, yayınevi, gazete vb.lerini bu kampanyaya *"Boğulmak İstenen Senin Sesindir! Sesine Sahip Çık!"* şiarıyla katılmaya ve destek vermeye çağırıyoruz.

"Biz Onları Tutuklu Ailesi Sandık"

Polis; kadın-erkek, çocuk-yaşlı, Kürt-Türk ayrım gözetmeden hedefini zulme ve sömürüye karşı çıkan kitlelere yönelten sermayenin paralı uşakları, şiddetini bu kez de Çeçen analarına uyguladı.

Çeçenistan'daki soykırıma isyan edenlerin yürüyüşüne tekme ve yumruklarla cevap verildi. Kadınlar dövüldü. Bu meydan dayağına katılan bir polis, savunmasında; *"Biz onları tutuklu ailesi sandık"* diyor. Bu gerekçe mahkeme tarafından kabul ediliyor ve görevden alınması engelleniyor.

Devrimci tutsaklardan hızını alamayıp, 10-12 yaşındaki hırsızlıktan zanlı çocuklara işkence eden manyaklar, trafik suçu işledi diye insan öldürenler, yargılı-yargısız infazların uygulayıcıları, bir elinde tüfek, bir elinde köpekle gezen caniler.

İşte sermaye devletinin kolluk güçlerinin gözlerden gizlenemeyen yüzü...

Gözaltında Kayıplara Son! İsmail Bahçeci Geri Verilsin!

Sermayenin faşist diktatörlüğünün, iktidarını ayakta tutabilmek için terörden başka hiçbir silahı kalmadı.

Eli kanlı sermaye köpekleri, bir yandan Kürt halkına ve işçi sınıfına azgın bir terörle saldırırken, diğer yandan sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının ve Kürt halkının safında yer alan, devlete karşı savaşan devrimcileri de yargılı-yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla katlediyor.

Yıllardır, devrimcilere yönelik yok etme politikalarını terketmeyen T.C, son dönemde İsmail Bahçeci'yi de kaybetmek istiyor. İsmail Bahçeci'den önce onlarca devrimci ve yurtsever, TC'nin kolluk güçleri tarafından gözaltında katledildiler.

Devletin devrimcilere yönelik her türlü saldırısına, yargılı yargısız infazlara karşı çıkmak; gözaltında kaybedilmek istenen devrimcilere sahip çıkmak işçi sınıfının görevidir.

Yargılı-Yargısız İnfazlara Son!
Gözaltında Kayıplara Son!



toplatma tutuklama katletme bombalama matbaada el koymalara HAYIR!

DÜŞÜNCEYE VE BASINA ÖZGÜRLÜK!

Alınteri ● Atılım ● Barikat ● Denge Azadi ● Devrim ● Devrimci Mücadele ● Devrimci Yaşam ● Direniş ● Hedef ● Jiyana Nü ● Kaldıraç ● Kızıl Bayrak ● Medya Güneşi ● Newroz ● Odak ● Özgür Gelecek ● Özgür Halk ● Özgür Ülke ● Sosyalist Alternatif ● Sterka Rızgari

Birikim Dergisi ● Kervan Dergisi ● Evrensel Kültür Dergisi ● 1 Mayıs Gazetesi ● Leman Dergisi ● Express Gazetesi ● Kopuş Dergi ● Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni ● Savaşa Karşı Barış Dergisi ● Ada Kültür Dergisi

Afa Yayınları ● Alan Yayıncılık ● Alev Yayınevi ● Belge Yayınları ● Berfin Yayınları ● Can Yayınları ● Çınar Yayınları ● Doz Yayınları ● Dönüşüm Yayınları ● E Yayınları ● E.A. Yayınları ● Gelenek Yayınları ● İmge Yayınları ● Nisan Yayınları ● Papirus Yayınevi ● Parantez Yayınları ● Payel Yayınevi ● Pencere Yayınları ● Piya Kitapçılığı ● Say Dağıtım ● Sel Yayıncılık ● Sol ve Onur Yayınları ● Sosyal Yayınları ● Sosyalist Yayınlar ● Tekin Yayınevi ● Toplumsal Dönüşüm Yayınları ● Tot Yayınları ● Yaprak Yayınları ● Yurt Yayınları

● 88'liler Vakfı ● Mezopotamya Kültür Merkezi ● Genç Ekin Kültür ve Sanat Merkezi ● Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ● Esenler Kültür Merkezi ● Stran Kültür Merkezi ● Yapı Sanatevi ● Yenigün Müzik Topluluğu ● Salman YEŞİLGÖZ (Tuncelililer Derneği Bşk.) ● Eren KESKİN (TOHAV Yönetim Kurulu Üyesi) ● Ercan KANAR (İHD İstanbul Şb. Bşk.) ● Aydemir GÜLER (Sosyalist İktidar Partisi Gn. Bşk.) ● Şevki YILMAZ (BSP GYK Üyesi) ● Ufuk URAS (Öğretim Elemanları Sendikası Bşk.) ● Ayhan ERHAN (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Der. Bşk.) ● M. Kemal BAYRAKTAROĞLU (İktisat Fakültesi Mezunları Cemiyeti Bşk.)

Sevil EROL (Tüm Sağlık-Sen Gn. Sekreteri) ● Ali Rıza KÜÇÜKOSMANOĞLU (Nakliyat-İş Gn. Bşk.) ● Fikri SARIKAYA (Petrol-İş İst. Şb. Bşk.) ● Musa SELVİ (Deri-İş Tuzla Şb. Bşk.) ● Şükrü KARTAK (DİSK Genel-İş 1 No'lu Şb. Bşk.) ● Ali DEMİR (DİSK Genel-İş 2 No'lu Şb. Bşk.) ● Mahmut POYRAZ (DİSK Genel-İş 3 No'lu Şb. Bşk.) ● Cemal GÜMÜŞ (DİSK Genel-İş 5 No'lu Şb. Bşk.) ● Yakup YILMAZ (DİSK Genel-İş 6 No'lu Şb. Bşk.) ● Erol EKİCİ (DİSK Genel-İş 7 No'lu Şb. Bşk.) ● Vedat KARAKAYA (DİSK Genel-İş 8 No'lu Şb. Bşk.) ● Hasan TRAK (DİSK Genel-İş 9 No'lu Şb. Bşk.) ● Aynur KARAASLAN (DİSK Genel-İş Örgütlenme Uzmanı) ● Tevfik ATAM (Eğitim-Sen İst. 8 No'lu Şb. Bşk.) ● Muzaffer Şahin (Birleşik Metal-İş Topkapı Şb. Bşk.) ● Hıdır ATEŞ (Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şb. Bşk.) ● Fazlı KAYA (Tüm Bel-Sen 8 No'lu Şb. Bşk.) ● Ercan ATMACA (Yol-İş 2 No'lu Şb. Bşk.)

Terör Cumhuriyeti

- Kapitalist terör cumhuriyeti, şiddet politikasıyla birkaç amaca birden ulaşmak istemektedir. Terör politikası herşeyden önce bir öncüsüzleştirme politikasıdır.
- Düzenin terör politikasıyla hedeflediği, aynı zamanda, kitleleri sindirmek, mücadeleci eğilimleri korku yoluyla törpülemeye çalışmaktır.
- Emekçi hareketini kendi içinde atomize etmek, bu saflar içinde yapay kutuplaşmalar yaratarak hareketin kendisine yönelmesini engellemeye çalışmak bir diğer amaçtır.



İşçiler, emekçiler!

Sermaye düzeni, ekonomik krizine yeni bir "saldırı paketi" hazırlığı içindedir. Özelleştirmelerin hızlandırılması, dayatılan sıfır sözleşmeler, grev yasağı tehditleri, işçi-memur eylemlerine yönelik resmi-sivil faşistlerin silahlı saldırıları ve nihayet, devrimci-sosyalist basının susturulma çabaları hep bu hazırlığın ifadesidir.

IMF heyetlerinin, Milli Güvenlik Kurulu'nun ve TİSK, TÜSİAD gibi işveren kuruluşlarının direktifleriyle burjuva hükümet, yukarıda saydığımız önlemlerle nabız yokluyor. Sermayenin yeni kapsamlı saldırısına ortam hazırlamaya çalışıyor. Niyetleri göz yıldırmak, işçi sınıfını savunma pozisyonuna çekmektir. 20 Aralık'ın da gösterdiği gibi, işçi ve emekçi kitleler, haklarını korumak ve yeni haklar kazanmak için mücadeleye hazır olduğunun işaretlerini vermektedirler. Sermayenin saldırıları karşısında hareketlenen yığınların, kökten çözümlere yönelebileceği devrimci kanalları tıkamak... İşte sermaye devletinin, bir bütün olarak devrimcilere, özel olarak da devrimci yayınlara yönelik saldırısının amacı budur.

Çünkü devrimci yayınlar, sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfını sürekli uyarmaya çalışmakta, birlik ve mücadeleye çağırmaktadırlar. İşçi sınıfıyla devrimcilerin birliğinin kendisi için ne anlama geldiğini sermaye devleti çok iyi bilmektedir. Bu, en hafifinden, özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın, örgütsüzleştirmenin, toplu tensikatların, sıfır sözleşmelerin vb. engellenmesi demektir. Ama sermaye sınıfını asıl korkutan, işçi sınıfının sosyalistlerle politik buluşması anlamına gelen ihtilalci bir sınıf partisinin varlığı ve mücadelesidir. İşte o zaman, bu sömürü sisteminin temelleri sarsılmaya başlayacak ve ücretli-emekçiler üzerindeki bu zulüm diktatörlüğü sona erecektir. Sömürgeci sermaye devleti TC, ezilen kitlelerin öncüsüyle buluşmasının ne anlama geldiğini Kürdistan deneyiyle de iyice öğrenmiştir. Kürdistan'da yitirdiği şansı Türkiye'de de yitirmemek için, işçi sınıfının yolunu baştan kesmeye, devrimi daha doğmadan öldürmeye çalışmaktadır.

Devrim senin geleceğindir ve devrimin geleceği senin ellerindedir. Sermaye bugününü yeterince karartıyor, geleceğini de karartmasına izin verme. Devrimci basına sahip çık. Oku, okunmasını sağla, haber ulaştır, maddi destek sun. Ve asıl, örgütlen ve mücadele et.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni Kapitalizm!
Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği, Yaşasın Sosyalizm!

Burjuva liberali, kemalist yazar Uğur Mumcu'nun bir "faili meçhul" cinayetle öldürülüşünün 2. yılı vesilesiyle faili meçhul cinayetler sorunu yeniden gündeme oturdu. Bir süre önce yine Uğur Mumcu ile aynı politik çizgiye sahip Onat Kutlar'ın benzer bir biçimde öldürülmüş olması ise, özellikle sosyal demokrat tabanda, soruna karşı duyarlılığı daha da artırdı. Katillerin bulunması talebiyle çeşitli gösteriler düzenlendi. Gösterilerde dinci gericilik aleyhine sloganlar atıldığı gibi devlet aleyhine de sloganlar yükseldi. "Katil Devlet", "Katil Kontrgerilla" en çok duyulan sloganlar arasındaydı.

Yığınlar gün geçtikçe devletin terörist karakterini daha açık bir biçimde kavrıyorlar. Bazı öldürme olaylarının failleri kısa sürede yakalanırken, bazılarının faili meçhul kalması, bu cinayetleri bizzat sömürgeci sermaye devletinin işlediği doğrultusundaki yargıyı güçlendiriyor. Ayrıca, terörist devlet eliyle açık açık işlenen ve "yargısız infaz", "işkencede-cezaevinde ölüm" vb. adı verilen cinayetlerin sayısındaki artış, "faili meçhul" denilen cinayetlerin failinin de daha açık bir biçimde görülür hale gelmesini sağlıyor. Öyle ki, '92-93 döneminde yalnızca gözaltında ve cezaevinde devlet tarafından öldürülenlerin sayısı 35'i buluyor. Aynı dönemde, çoğu devrimci ve yurtsever olmak üzere 220 kişi ise yargısız infaz adı verilen devlet katliamlarında öldürülmüştür. Bu aynı dönemde, faili meçhul adı verilen katliam politikası aracılığıyla katledilenlerin sayısı ise 1000'e yaklaşıyor.

***

Devlet, özü itibariyle bir sınıfın diğersınıflarüzerindeki tahakküm aracıdır. Ne var ki bu, devletin her dönemde yalnızca çıplakzor aracılığıyla yığınları denetim altında tuttuğu anlamına gelmez. Sopa politikasının yanısıra ve bu politikayı daha etkili hale getirmek için, aynı zamanda "havuç" politikaları da uygulanır. Havuç politikası, egemen sınıfın diğer sınıflara kısmi tavizler vermesi anlamına geldiği gibi, aynı zamanda, bu sınıf ve kitlelere kendi egemenliğini kabul ettirmeye dönük bir ideolojik yapıya sahip olduğu anlamına da gelir. İşlerin iyi gittiği istikrarlı dönemlerde egemen sınıf, devlet eliyle çıplak zora daha az başvurur. Ama diğer sınıflara kısmi tavizler vermekte zorlandığı, onları ideolojik olarak kuşatmakta, birarada tutmakta ciddi güçlüklerle karşılaştığı dönemlerde işler değişir. Çıplak zor bu kez egemen sınıfın temel yönetme biçimi haline gelir. Kendi egemenliğini korumakta zorlanmaya başlayan egemen sınıf, bunu giderek dozajı artan şiddet ve terör yöntemiyle sağlamaya çalışır.

Bugünün kapitalist Türkiyesinde yaşanan da özü itibariyle budur. Kapitalist düzen iktisadi, siyasi ve ideolojik planda ciddi bir krizle yüzyüzedir. İktisadi planda kitlelere kısmi tavizler verebilecek durumda değildir. İktisadi krize paralel olarak siyasal planda parlamento, burjuva siyasi partiler, büyük basın, sendika bürokrasisi vb. gibi kurum ve yapılarla kitleleri denetlemekte ve yönlendirmekte zorlanmaktadır. Ve tüm bunlara, nedenleri mevcut iktisadi krizi de aşan, köklü bir ideolojik kriz eşlik etmektedir. Sermaye düzeni '80 öncesinde de bir iktisadi kriz yaşamaktaydı; ama, o dönemde Kemalizm henüz bugünkü denli yıpranmamıştı. Bugün, başta Kürt ulusal mücadelesinin gelişimi olmak üzere, islamcı hareketin yükselişi, değişen dünya dengeleri vb. gibi çok çeşitli etkenlerin basıncıyla Kemalizm ciddi bir yıpranma yaşamış, kitleleri birarada tutabilme yeteneği açısından önemli ölçüde işlevsizleşmiştir.

Tüm bu etkenler bir arada sıralanınca kapitalist devlet açısından terörün niçin temel bir yönetme politikası haline getirildiği de daha anlaşılır olmaktadır. Kapitalist terör cumhuriyeti, şiddet politikasıyla birkaç amaca birden ulaşmak istemektedir.

Terör politikası herşeyden önce bir öncüsüzleştirme politikasıdır. Kriz içindeki kapitalist terör cumhuriyeti, saldırılarını özellikle devrimci, komünist, ileri işçi, emekçi önderleri vb. öncü unsurlara yönelterek, yığın hareketini önderliksiz bırakmak istemektedir. Faili meçhul cinayetlerin, yargısız infazların, işkencede ve cezaevinde yaşanan katliam politikalarının birinci dereceden hedefi bu öncü unsurlardır. İşçi ve emekçi önderlerine yönelen işten çıkarma, sürgün vb. baskılar da bu saldırı politikasının bir parçasıdır. Öncü unsurlara yönelik olarak uygulanan terör politikasının bir amacı onları fiziki olarak yoketmekse, ikinci amacı da, onları korkutup sindirmek, ideolojik-politik olarak teslim almaktır.

Düzenin terör politikasıyla hedeflediği, aynı zamanda, kitleleri sindirmek, mücadeleci eğilimleri korku yoluyla törpülemeye çalışmaktır. Gelinen yerde, artık sermayenin terör devleti, katliamcı yüzünü kitlelerden saklamamakta, tersine, görülür hale gelmesini istemektedir. Böylece korkusalma amacına daha etkili bir biçimde ulaşacağını düşünmektedir. Öncülere yönelik katliamlar yazılı ve görüntülü basında sergilenmekte, böylece yığınlara terör devletinin "kendisine karşı çıkanlara nasıl davrandığı" mesajı iletilmektedir. Kitlelerde mücadele eğilim ve isteğinin yoğunlaştığı dönemlerin devlet terörünün de yoğunlaştığı dönemler olması tesadüfi değildir.

Terörist sermaye devleti, özellikle de faili meçhul cinayetler aracılığıyla terörü bir başka amaç doğrultusunda da kullanmak istemektedir. Emekçi hareketini kendi içinde atomize etmek, bu saflar içinde yapaykutuplaşmalar yaratarak hareketin kendisine yönelmesini engellemeye çalışmak... Turan Dursun, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu vb. faili devlet cinayetlerinin arkasında bu aynı amaç vardır. Sivas katliamı da bu aynı amaçla tezgahlanmış ya da tezgahlanmasına gözyumulmuş bir olaydır. Bu tür katliam politikalarıyla devlet, emek-sermaye mücadelesini laik-şeriatçı, Sünni-Alevi, Türk-Kürt vb. kutuplaşmalar eksenine çekerek etkisizleştirmek ve boğmak istemektedir.

***

Bugün TC, kriz batağında debelenen bir kapitalist terör cumhuriyetidir. Her cephede ciddi açmazlarla yüzyüzedir. Bu nedenle terör, onun her geçen gün daha fazla, olağan, gündelik bir yönetme biçimi haline dönüşmüştür.

Terör politikasını etkisiz hale getirmek için devletin her terör saldırısını anında teşhir etmek zorunludur. Bunu başarmak içinse bugün imkanlar düne göre çok daha fazladır. Zira geniş işçi ve emekçi yığınlar devletin bu katliamcı yüzünü hergeçen gün daha açık bir biçimde görmektedir. Bugün çeşitli kitle gösterilerinde devrimciler tarafından atılan "katil devlet" sloganının yığınlarda bulduğu olumlu karşılık, bu açıdan önemli bir göstergedir. Sorun, bu tepkileri doğru sınıfsal-politik zemine çekebilmektir. Bu yapıldığı zaman, bu katliamcı terör devleti kendi döktüğü kanda boğulacaktır.

CİNAYETLERİN FAİLİ DEVLET

Sonunu Hissettikçe Azgınlaşıyor



- "Faili meçhul" cinayetlerin, gözaltında "kaybolmalar"ın, işkencelerin, katliamların yaşanmadığı, polis jopunun, jandarma dipçiğinin işçinin-emekçinin sırtına inmediği bir tek ak güne sahip olmayan katıksız bir terör devletinde yaşıyoruz.
- **1990'dan '94'ün sonuna kadar** işlenen siyasi nitelikli "faili meçhul" cinayetlerin sayısı **1394**'tür.
- Rakamlar ve cinayetlerden birinin bile üzerindeki karanlık örtünün kaldırılmamış olması, failin devlet ve bu devletin de iliğine kadar terörist olduğu gerçeğini apaçık ortaya koyuyor.

Düzen cephesi (Prof. Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi tanınmış unsurlarının ardından, "devletimiz güçlüdür, suçlular mutlaka bulunacaktır" şeklinde yapılan açıklama üstüne açıklamalar dışta tutulursa), bini aşkın düzen muhalifi, devrimci, yurtsever ve işçi-emekçi önderinin katledilmesi karşısında sesini dahi yükseltmemiş, bizzat, cinayetlere kurban giden kişiler hakkında iftira kampanyaları yürütmüştür. Bir ülke düşünün; 4 yıl gibi bir sürede 1394 siyasi "faili meçhul" cinayet işleniyor ve bu cinayetler aydınlatılamıyor. Devlet eliyle kurulan komisyonlar hiçbir çaba sarfetmiyor. Görüntüyü kurtarmak için bir-iki şey yaptıklarında ise, karşılarında sözde kendilerini görevlendiren devleti buluyor:

"Başta DGM başsavcısı Nusret Demiral olmak üzere, Jandarma İstihbarat Merkezi, Özel Harp Dairesi ve daha pek çok kurum ve kuruluş bize bilgi vermiyorlar. Başsavcı sayın Demiral, bize bilgi vermemeleri için emniyet görevlilerine ve savcılara özel yazılı bir emir tebliğ etmiş. JİTEM ve DGM çok mecbur kalıp bilgi vermek durumunda kalsalar bile, bu bilgiler yanlış çıkıyor. Her ne hikmetse onlardan aldığımız hangi bilgi üzerine gitsek yanlış çıkıyor." (TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu üyesi Hüsamettin Korkutata).

Gerçekte ise faşist sermaye devleti, kontra iç yüzünü sergilemekten hiç kaçınmıyor. Suç belgesi sayılacak kanıtları özenle saklıyor ama, öte yandan da açıktan tehdit savurmaktan geri durmuyor. Başbakan Tansu Çiller: "Elimde PKK'ya yardım eden Kürt işadamların listesi var, PKK'nın haraç aldığı işadamları ve sanatçıların isimlerini biliyoruz, hesap soracağız", diyor. Ardından kontra devlet listedekileri katletmeye girişiyor. Mardin milletvekili Mehmet Sincar, Avukat Şevket Epözdemir, Kürt işadamı Behçet Cantürk, Avukat Medet Serhat, Diyarbakır Tüm Sağlık-Sen eski başkanı Necati Aydın ve daha nice tanınmış Kürt aydını birbiri ardına katlediliyor. Başta Musa Anter, Özgür Gündem ve Özgür Ülke gazetesinin onlarca yazarı aynı yöntemlerle öldürülüyor. Özgür Ülke gazetesi topyekün havaya uçuruluyor. Toplumu terörize etmeye yönelik eylemler giderek hız kazanıyor.

Peki, katıksız bir kontr-gerilla cumhuriyeti olan sermaye devletini böylesine pervasızlaştıran nedir?

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki çaresizlik, ekonomik ve siyasal krizin onulmaz koşulları ile birleşince, ortaya dizginlenemeyen bir korku çıkıyor. Sermaye, krizin tüm faturasını üzerine yıktığı işçi ve emekçilerin yükselen ve militanlaşan mücadelesinin kabusunu görüyor. Birleşik-politik bir sınıf hareketinin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleşmesinin karabasanıyla irkiliyor. Bunu engelleyemezse ölüm çanlarının onun için çalacağını hissediyor. Can havliyle, işçi sınıfı önderliğinde gelişecek devrimci bir kitle hareketinin önüne geçmek için en vahşi terör yöntemlerine sarılıyor. Çıplak terörü ince taktiklerle birleştirerek, bir yandan toplumsal muhalefeti sindirmeye çalışıyor; öte yandan, açıktan onun önderlerinin tasfiyesine yöneliyor.

"Faili meçhul" cinayetlerin sistemli olarak yoğunlaştırılması bu taktiğin bir parçasıdır. Emek cephesine verilmek istenen mesaj açıktır: "Sesini yükselteni, ücretli kölelik düzenine ve onun terör yasalarına boyun eğmeyeni acımasızca ezeriz!" Ne var ki devlet, emekçi sınıflarda biriken tepkileri sadece şiddetle bastıramayacağının, aksine bu yöntemin, kitlelerin öfkelerini bizzat düzene yönelteceğinin de bilincindedir. Çok zorunlu kalmadıkça geniş yığınları değil, onun öncülerini hedeflemekte, seçici davranmaktadır. Sermaye devleti, sistematik bir tarzda devrimcileri, yurtseverleri, işçi ve emekçi önderlerini gözaltına alıyor, zindanlara atıyor, katlediyor. Böylece bir yandan düzeni cepheden hedef alan devrimci ve öncü güçleri tasfiye etmeyi, öte yandan ise emekçi sınıfları öncüsüzleştirmeyi planlamaktadır.

"Faili meçhul" cinayet silahının bir boyutu toplumsal muhalefeti öncüsüzleştirmekse, diğer bir boyutu da onu bölmektir. "Şeriat", "bölücü terör" gibi sopalarla laik-kemalist düzene yeniden eklemlemektir. Hedef seçilen kişilerin özelliklerine göre, toplumda biriken öfke ve tepkiler suni bir tarzda manipüle edilmeye çalışılmaktadır. İslam ve din karşıtı Turan Dursun katledildiğinde, toplumsal muhalefet "şeriata" karşı kanalize ediliyor, "laiklik" kampanyalarıyla düzene bağlanmaya çalışılıyor. Uğur Mumcu suikastının ardından "PKK senaryosu" hazırlanıyor; bu tutmayınca, "radikal islamcılar" ortaya atılıyor. Sokağa taşan öfkeler bu hedefe doğru yönlendiriliyor, düzenin tuttuğu laik-kemalist çanağa aktarılıyor. Sivas katliamı Alevi-Sünni çatışması olarak yansıtılıyor. Özgür Ülke'nin bombalanması, "örgüt içi çatışmalar", inandırıcı olmayınca da "sağ-faşist güçlerin misillemesi" olarak lanse ediliyor vb.

Kanla beslenen bu düzen, çıkarlarını ve geleceğini garanti altına almak sözkonusu olduğunda kurbanlarını kendi cephesinden seçmekten çekinmiyor. Bizzat dökülen bu kanla yeni ilahlar yaratılmaktadır. Uğur Mumcu cinayeti çarpıcı bir örnektir. Mumcu'nun katledilmesi düzen ve devlet karşıtı güçlere mal edilerek, devlet kutsanmış, Mumcu ise "laik-kemalist devlet adamı" olarak kahramanlaştırılmıştır.

Turan Dursun, Uğur Mumcu ve son olarak da Onat Kutlar'ın katledilmesinde de görüldüğü gibi, faşist sermaye devleti, özel bir tarzda, toplumu terörize edecek hedefler seçmektedir. Düzenin karşısında ihtilalci bir tarzda konumlanmamış, ama toplumsal muhalefetin belli kesimleri ve özellikle de yeni yeni hareketlenmeye başlayan küçük burjuva katmanlar üzerinde etkisi olan şahıslara yönelirken, bu kesimlerdeki hoşnutsuzluk ve tepkileri düzen içi kanallarda boğmaya çalışıyor. Güçlü bir işçi hareketinin varlığında düzen karşıtı bir muhteva kazanacak küçük-burjuva katmanlarda biriken tepkileri, bizzat işçi, devrimci ve ulusal harekete karşı kanalize ediyor. Terör eylemlerini PKK'ya ve dinsel radikalizme mal ederken, anti-Kürt, anti-şeriatçı, laik-kemalist düzlemde suni bir toplumsal hareket yaratmaya çalışıyor.

Sermaye düzeni, ister devlet içindeki kontr-gerilla aracılığıyla, ister bizzat kontra faaliyetleri için kurdurduğu veya kukla olarak kullandığı bazı örgütler (Hizbi-kontra, İslami Hareket gibi yalnızca terör eylemleriyle duyulan) aracığıyla olsun, bütün ülkeyi etki altına alan bir terör ortamı yaratmak istiyor. Bu ortam sayesinde kendi devlet terörünü meşrulaştırmayı umuyor. Devlet sözcüleri; "demokratikleşmemizin önündeki en önemli engel terördür", "Henüz, söz-basın ve düşünce özgürlüğüne ülkemiz hazır değil. Anarşistler, provokatörler bunu istismar eder", "Terörle mücadele için yeni terör yasalarına ihtiyacımız var" vb. argümanlarla, devlet terörünün ne kadar da gerekli olduğunu propaganda ederler. "Anarşi ortamı yaratılıyor", "Provokatörler eylemleri kendi amaçları için kullanıyor", "İşçi ve emekçiler dış ve iç düşmanın oyununa getiriliyor" diye emekçi eylemliliklerini yine bu terör sopasıyla bastırmaya çalışırlar. Yükselen protestoları haksız göstermeye; ezilenlerin üzerine polisle, itle, jopla, tankla yürümeyi meşrulaştırmaya çalışırlar.

Asıl boşa çıkarılması gereken oyun budur! Bu devlet katıksız bir kontr-gerilla cumhuriyetidir. Karşı devrimci zor üzerine kurulmuş, işçi ve emekçi cephesine karşı örgütlenmiş bir terör aygıtıdır. Binlerce "faili meçhul" cinayetin, köy yakmaların, yüzlerce gözaltında "kaybettirmelerin", katliamın, onlarca yargısız infazın faili faşist sermaye düzenidir. Terörün gerçek kaynağı devlet ve onun kurmayları olan MGK, emniyet, DGM, MİT, JİTEM, Kontr-gerilla gibi başlıca kurumlarıdır.

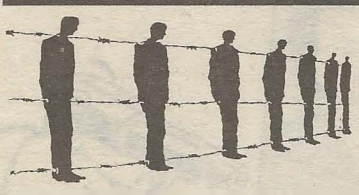
Sömürü ve sömürgecilik üzerine inşa olmuş bu terörist devletin işçi ve emekçilere reva gördüğü tek şey; ücretli kölelik yani, sefalet, baskı ve zulümdür. Buna boyun eğmeyeni bekleyen ise katıksız bir devlet terörüdür.

Öyleyse işçi ve emekçilerin önünde yalnızca iki yol vardır: Ya sefalete, baskı ve teröre onursuz bir teslimiyet, ya da devlet terörüne, polis jopuna, zindana inat, kararlı-birleşik ve militan bir direniş ve başkaldırı. Üçüncü bir yol yoktur. Örgütlü bir zor aygıtı olan devleti pasifist-uzlaşmacı zeminde dize getirmek mümkün değildir. Zira devlet bugün uzlaşıyorsa, bu, yarın daha vahşice saldırmak içindir. Bugün hak kırıntısı veriyorsa, yarın emek cephesini gafil avlayarak tüm geçmiş kazanımlarını gasp etmek içindir. Geçmiş de apaçık göstermiştir ki, pasifizmi, uzlaşmacılığı, demokratik-ekonomik hakların ötesine karışmamayı savunan sendika bürokrasisinin, düzen partilerinin ve reformist güçlerin emekçi sınıflara verebildikleri tek şey yenilgi ve ihanet olmuştur. Sınıf kendi öz gücüne dayanmadan, yalnızca kendi dar ekonomik-reformist talepleri uğruna değil, tüm toplumu ilgilendiren politik talepler uğruna kararlı ve militan bir mücadele hattı örmeden, bu faşist terör rejimini yıkmak da mümkün olmayacaktır.

Ücretli kölelik düzenine hayır demek için, söz-basın ve düşünce özgürlüğü için, halklar arası gerçek eşitlik ve kardeşlik için devlet terörüne son; kirli, sömürgeci savaşa dur denmelidir! Sermayenin zoru, onun faşist terörü ve insanlık suçları, işçi sınıfının devrimci zoruyla yanıtlanmalı, terörün gerçek kaynağı sermaye devleti yıkılmalıdır!

Kahrolsun Sermayenin Faşist Terör Devleti!
Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!

Her İle Cezaevi



Sermayenin sözcüleri yıllardır ekonomik geri kalmışlıktan ve bunun çözüm yollarından dem vurdular. GAP projesi, özelleştirme planları (saldırısı), IMF ile anlaşmalar vb. birçok şey düşündüler ve hayata geçirdiler.
Temel argümanları;
bu uygulamalarla işsizliğin azalacağı, refah seviyesinin artacağı, şehirlerin modernleşeceği vb. idi.
Gerçekte ise bu, işçi-emekçiler için işsizlik, açlık ve sefalet;
Kürt halkı için ölüm demektir.
Kar ve daha fazla kar düşüncesinden hiçbir zaman vazgeçmemiş olan ve tüm politikalarını buna koşullayan sermaye ve onun devleti T.C, kendi mezar kazıcılarına karşı duyduğu korku ve kini de hiçbir zaman gizleyemedi.
İşçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci öncülerine karşı hep yıldırma ve yoketme politikaları ile saldırdı. Geçtiğimiz günlerde bu saldırıya yeni bir halka eklendi. Böylece ekonomik kalkınma planlarından payımıza neyin düşmüş olduğunu gördük :
Yeni cezaevleri.
İktidarını şiddet ve imha politikalarından başka hiçbir şeyle sürdüremeyen sermaye düzeninin çivisi çıkmıştır.
Artık yapılması gereken bu asalakların düzenini yerle bir edip tarihin çöplüğüne atmaktır.

Siyasi tutsaklar teslim olmayacak
REHABİLİTASYONA HAYIR!

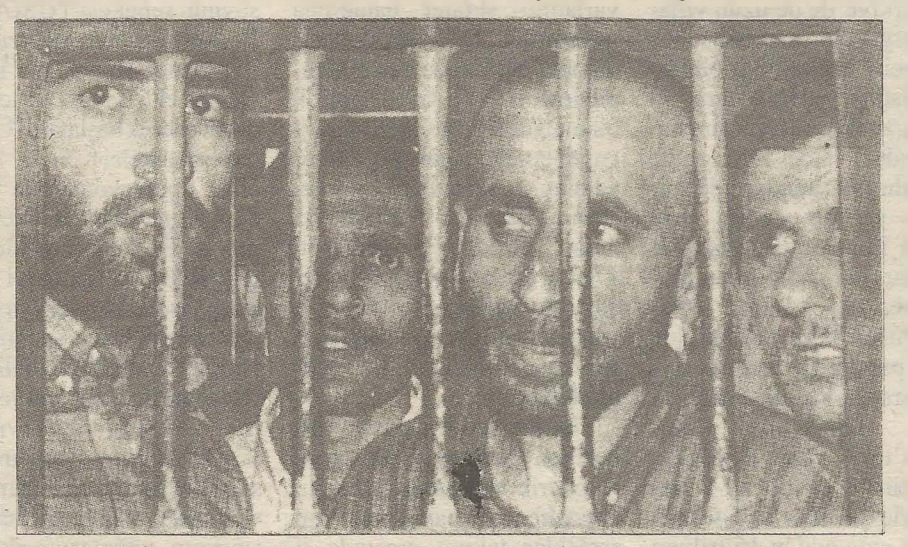
Ekonomik ve siyasi kriz ağırlaştıkça, TC'nin saldırıları da yükseliyor. Kürt halkına karşı yıllardır yürüttüğü kirli savaşı, işçi ve emekçilere karşı başlattığı özelleştirme saldırısını, devrimci ve sosyalistlere yönelik yıldırma ve yoketme politikalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Sermaye devletinin, devrimci ve sosyalistlere yönelik politikalarının temel halkalarından biri olan cezaevleri de bu saldırıların en yoğun yaşandığı yerlerden biri.

Zindanlar, devrimcilerin, karşı devrimle dolaysız yüzyüze geldiği alanlarıdır. Devrimci olanla devrimci olmayanın ayrıştığı, saflaşmanın net bir biçimde ortaya çıktığı mücadele ve eğitim okullarıdır.

TC, 12 Eylül'den bu yana cezaevleri için hep özel politikalar uyguladı. 12 Eylül ile örgütsel olarak yendiği devrimcileri, cezaevlerinde, ideolojik ve moral olarak da teslim almaya, alamadığı noktada fiziksel olarak ortadan kaldırmaya ya da tasviye etmeye yönelik uygulamalar sergiledi.

Darbenin hemen sonrası başlayan, insanlık dışı ve yoketmeye yönelik uygulamalar zamanla, ağırlıkla devrimci kimliğe yönelen saldırılara dönüştü. Faşistlerle aynı koğuşlarda tutulmak, kemalist ideolojinin günlük ders programları ile dayatılması, zorunlu İstiklal Marşı söyletmeler vb. doğrudan tutsakların politik konumlanışlarını hedef alan ve onları çürütmeye yönelik uygulamalardı. 12 Eylül sonrasında, bir kaç istisna dışında, devrimci hareketler, zaten hazırlıksız yakalandıkları bu tür bir saldırıya da başlangıçta direnemedi.



Gelişen süreç içerisinde, kadrolarının önemli bir kısmı cezaevlerinde olan devrimci hareketler için cezaevleri yaşamsal önem kazandı. Direnenin politik olarak varlığını sürdüreceği, teslimiyetin yokoluşa götüreceği olgusu saflaşmayı hızlandırdı. Birçok hareket için yeniden örgütsel bir faaliyetin başlatılabilmesi cezaevlerindeki tavra bağlı hale geldi. Diyarbakır ve Metris'te başlayan direnişler tam anlamıyla devrimci hareketin yeniden canlanması anlamına geliyordu.

***

Sermayenin faşist devletinin bu dönemki cezaevi politikası ise tek kelime ile rehabilitasyon politikasıdır. Bu, özünde, tutsakların cezaevinde düzenle entegrasyonunu sağlamaya yönelik bir uygulama. Sistemli saldırılar ve oluşturulan uzlaşma zeminleri ve ardından verilen stabil haklar üzerinden oluşan stabil cezaevi yaşamı... Bunlar, tutsakları içten içe çürütmeye, yavaş yavaş sistemle uzlaştırmaya yönelik uygulamalar. "Siz politika üretmezseniz, kazandığınız mevzilerle yetinirseniz, size dokunmayız", ile ifadesini bulan uzlaşma zemini. Sonucu ise ideolojik tükeniş ve devrimci kimliğin kaybı...

Buca Cezaevinde de devletin amacı budur. Daha önce yine açlık grevleri ile kazanılmış olan haklar gaspedilmiş, tutsaklar yine aynı taleplerle açlık grevine gitmişlerdir. Sistemli bir şekilde gelişen bu süreç, zamanla tutsaklarda bu hakları (ama sadece bunları) korumaları, bunu yeterli görmeleri refleksini yaratmaya yöneliktir. Cezaevinde, devlete karşı mücadeleyi, kısmi haklar için mücadeleye indirgeyen bir refleks, zamanla stabilleşen ve bu hakları korumak için uzlaşmaya yönelen bir tavra dönüşür. Bu tavrın kendisi, haklar stabilleştiği ölçüde yaşam tarzının ve düşünce sistemlerinin stabilleşmesine yol açar. Bir devrimci için bu, çürümenin başlangıcıdır.

Devrimci tutsaklar, cezaevlerini mücadelenin kesintiye uğradığı yerler değil, boyutlanarak sürdüğü ve düşmanla dolaysız savaşımın sürdüğü alanlar olarak görmelidir. Uzun soluklu ve cezaevi koşullarını iyileştirmeye yönelik taleplerle sınırlı olmayan, sürekli eylemlilikler planlanmalıdır. Her direniş, bir öncekini aşan bir militanlık ve içerik taşımalı, birbirini yinelememelidir. Sermaye devletine karşı savaşta esir düşmüş devrimcilerin, direnişlerinde işçi sınıfının ve Kürt halkının taleplerini sahiplenip, bunlar için sürekli eyleme geçmemeleri bir hatadır. Bu talepleri savundukları için cezaevinde olan devrimcilerin, bu talepler etrafında eylem örgütlememesi, bu dönem artık taktik bir manevra olarak açıklanamaz.

Görev, her alanda olduğu gibi, cezaevlerinde de sermayenin saldırılarına karşı saldırı ile yanıt vermektir. Yarını yaratmak bugünü kazanmaktan geçer.

●

BUCA VE AYDIN'DA ÖLÜM ORUÇLARI ZAFERLE SONA ERDİ

Son Sözü Direnenler Söyler!

İnsanca yaşama koşullarının sağlanması ve sermayenin keyfi baskılarının engellenmesi için açlık grevi yapan tutsaklar bir kez daha sermayeyi kendi zindanlarında yendiler.

Buca ve Aydın'da tutsaklar uzun süredir devam ettikleri açlık grevlerini, taleplerinin kabul edilmesi üzerine sona erdirdiler.

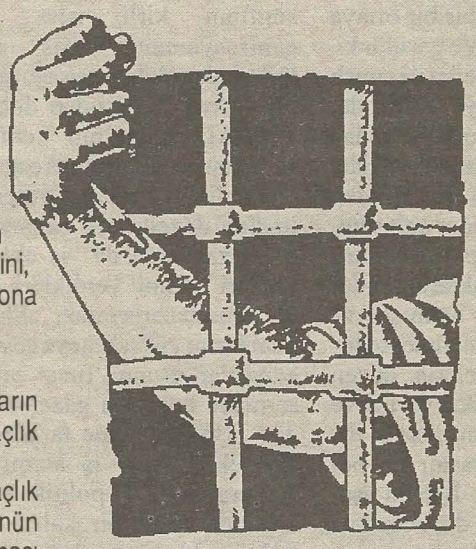
Buca Cezaevi

Buca cezaevinde devrimci tutsakların 20.12.1994 tarihinde başlattığı açlık grevi, 47. gününde sona erdirildi.

47 günlük açlık grevi sonrasında açlık grevindeki tutsakların büyük bölümünün sağlık durumu ağır. Çoğu mide kanaması geçirdi. Hafıza kaybına, kısmi felce uğrayan ve tüberküloza yakalanan eylemciler oldu.

Aydın E Tipi Cezaevi

Aydın E Tipi cezaevinde 89 tutsağın, cezaevi yönetiminin tecrit politikasına ve keyfi uygulamalarına karşı başlattıkları açlık grevinin 42. gününde, 26 maddelik taleplerinden biri hariç hepsi kabul edildi. Açlık grevindeki tutsakların sağlık durumları kötü. Tutsakların bir kısmı Aydın Devlet Hastanesinde tedavi altında tutuluyor.



Tutsak Aileleri Yakınlarını Yanlız Bırakmadı

Devletin cezaevlerinde yürüttüğü saldırılara karşı devrimci tutsakların çeşitli cezaevlerinde başlattıkları açlık grevleri, tutsak ailelerinin yoğun desteğini görüyor. Buca Cezaevi'nde, yakınlarının maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaları ve baskıları protesto eden ve direnişçileri destekleyen tutsak yakınları, 14 Ocak günü İzmir'de süresiz açlık grevine başlamışlardı. 16 Ocak günü ise Buca Cezaevi önünde yolu trafiğe kapayan aileler, kararlılıklarını gösterdiler. Polisin vahşi saldırılarına da direnen aileler 30 Ocak günü tekrar bir oturma eylemi ile yolu trafiğe kapadılar.

45. Gün SHP Binası İşgal Edildi

Açlık grevinin 45. gününde (2 Şubat 1995) tutsak yakınları, bu kez, SHP İzmir il binasını işgal ederek eylemlerini sürdürdüler. Aileler, işgal boyunca militan bir kararlılıkla direndiler. Polisin tehditlerine ve ayak oyunlarına rağmen işgali sürdüren aileler, cezaevindeki direnişçilerin yükselen sesi oldular. Polis, 3 Şubat akşamı ailelere saldırdı. 110 işgalci, şiddet kullanılarak hakaretler altında gözaltına alındı. 4 Şubat günü ise, mahkemeye çıkarılan aileler, serbest bırakıldılar.

Sermayenin saldırılarına karşı tutsaklarla birlikte direnen aileler, Buca'da direnişin zaferle sonuçlanmasına rağmen eylemlerini kesmediler. Aydın Cezaevi'ndeki tutsakların açlık grevi sonuçlanana kadar devam ettiler.

Tutsak yakınları gözaltılara, baskılara ve tehditlere militan bir kararlılıkla direnerek şu şiarı haykırdılar: "Zafer direnenlerindir!"

*Kızıl Bayrak*İZMİR

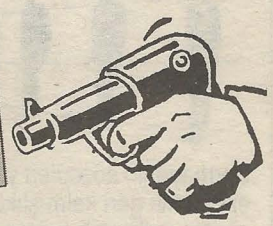
MAFYA-DEVLET-TEKELLER

İki yüzlü Kirli İşler Temiz(!)Eller













Sermaye sınıfının temel birikim yolu işgücü sömürüsüyle artı-değere el koymaktır. Bu sömürüyü de elinden geldiğince yoğunlaştırmaya çalışır. Fakat bu asalak sınıf, tarihinde hiçbir zaman, kapitalist sistemde "yasal" olan bu sömürüyle yetinmemiştir, yetinemez de. O, "yasal" yolların dışında da servet biriktirmenin yollarını her zaman aramış, her döneme özgü yeni yollar bulma becerisini de göstermiştir. Günümüzde "kara" olarak adlandırılan bu yollar kapitalist sömürü düzeninin temel bir öğesi durumundadır.

Hemen belirtelim ki, burjuva yazarlar tarafından, kapitalist yasaların sözde yasakladığı yollardan "kazanılmış" paraya verilen "kara para" adının, sermaye sınıfının işgücü sömürüsünü meşrulaştırmak gibi bir işlevi de vardır. İşçi sınıfı açısından kapitalist yasaların dışında, uyuşturucu, fuhuş, alacak tahsilatı, silah kaçakçılığı, hayali ihracat vb. yollarla "kazanılan" para ne kadar karaysa, işgücü sömürüsüyle "kazanılan" artı-değer, kapitalist kar da o kadar karadır.

Günümüzde tüm emperyalist-kapitalist dünyayı kaplayan bu kirli işler organizasyonu, sadece doğrudan icracıları olan mafya ile sınırlı değildir. Japonya'dan ABD'ye, kapitalist Rusya'dan kapitalist Çin'e, İtalya'dan Almanya'ya, Kolombiya'dan Türkiye'ye kadar inafya; hem kendisi sermaye grupları olarak da örgütlenmiştir, hem de tekellerle ve sermaye devletleriyle dolaysız bağlara sahiptir. Örneğin her yıl Panama'dan ABD'ye uyuşturucudan elde edilmiş milyarlarca dolar akmaktadır. Uyuşturucu madde üretimi ve ticareti Kolombiya ekonomisinin temelidir. Silah kaçakçıları ile silah üreticisi uluslararası tekeller arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Fuhuş, Tayland'ın belli başlı sektörleri arasındadır. Türkiye'de de uzun yıllar vergi rekortmeninin fuhuş taciri bir kadının olması rastlantı değil, tam da kapitalizmdeki çürümenin sonucudur. Yine Türkiye'de hayali ihracat sanıklarından bir mafya şefinin dediği gibi "hayali ihracatı asıl yapanlar bankalar ve holdinglerdir." (Cumhuriyet, 2 Şubat 1995) vb. Tüm bu faaliyetlerden elde edilen paralar ise usulüne uygun olarak bölüşülür. Gazeteci Halil Nebiler'in Cumhuriyet'teki yazı dizisinde, Kısmetim-1 ve Lucky-S gemileriyle yapılan uyuşturucu işinden elde edilen 15 trilyon liranın üçte biri olan 5 trilyonu kimin aldığına ilişkin imalı sorusunun cevabı, elbette ki, yazarın da bildiği gibi polis örgütüdür. O örgüt ki, cinayet şebekesi olmasının yanısıra, işi bıraktığını söyleyen mafya şefini "Sen eroin işi yap, biz de payımızı alalım" diye sıkıştıran (Cumhuriyet, 31 Ocak 1995), eski Emlakbank müdürü, yeni yolsuzluk sanığı Engin Civan'ın mahkeme delili olacak defterini Arena adlı TV programına satan bir kirli işler şebekesidir.

Kapitalist sistemin "normal" zamanlarında da oldukça önemli yeri olan bu tür kirli işler, kriz dönemlerinde neredeyse bir salgın halini alır. Uyuşturucu hammaddesine ayrılan ekim alanları artar; fuhuş yaygınlaşır; bilumum yolsuzluk, dolandırıcılık faaliyetleri had safhaya ulaşır. Krizdeyoksulluk batağına iyice itilen emekçi kitleler yaşamlarını sürdürebilmek için uyuşturucu, fuhuş vb. işlere daha fazla bulaştırılır. Bu dönemler aynı zamanda uyuşturucu bağımlılığının yaygınlaştığı dönemlerdir de. Zorunlu ihtiyaç maddelerine karşı talebin düşmesi karşısında dünyanın çoğu yöresinde emekçi köylülük tahıl vb. yerine uyuşturucu hammaddesi olan haşhaş, hint keneviri vb. ekmeye yöneltilmektedir. Sömürgeci Türk devletinin boşalttırdığı Kürt köylerinin topraklarında hint keneviri ekiminin yapılması (Yeni Yüzyıl, 2 Şubat 1995) çarpıcı bir örnektir.

Böylece sermaye sınıfı, bir yandan emekçi kitleleri yuvarladığı sefalet batağında uyuşturucu, fuhuş vb. yollarla manevi çürümeye iterek lümpenleştirir ve bu sayede politik bir muhalefetin geliştirilmesini engellemeye çalışır; diğer yandan, Liberal Parti başkanı Besim Tibuk'un "Paranın akı karası olmaz." (Cumhuriyet, 2 Şubat 1995) sözlerinde ifade edildiği gibi, parasının "ak"ının yanına "kara"sını da katarak sermaye birikimini yoğunlaştırır.

Yine kriz dönemlerinde, kirli işlerden "kazanılan" paraların, tekellerin yağmasına sunulan kaynakların paylaşımı bu asalaklar takımı arasında it dalaşının da ayyuka çıkmasına neden olur. O zamana kadar kitlelerden nispeten "gizli" olarak yürütülen soygun ve kirli işler, hem ulaştıkları olağanüstü boyut ve hem de aralarındaki dalaş nedeniyle bir bir ortaya çıkmaya başlar. Ve görülür ki, bu işler sadece mafya ile sınırlı değildir. Sermaye sınıfı da; sermaye devletinin bakanından başbakanına, vekilinden devlet başkanına, polis şeflerinden ordu şeflerine kadar anlı şanlı yöneticileri, politikacıları, partileri de, gırtlaklarına kadar bu pisliğin içine batmıştır ve bu pislikten yemlenmektedir. Bu durum, kitlelerin düzen partilerine, politikacılarına ve kurumlarına olan göreli itimadının sarsılmasını da beraberinde getirir. İşte bu aşamada, kitlelerin düzenin kişi ve kurumlarına karşı sarsılan itimadının tesisi için yine bu aynı kurumlar koro halinde ürümeye başlarlar: "Bu pisliği temizlemek için bize temiz eller gerekir." Ardından da "temiz eller" operasyonları, "temiz toplum" kampanyaları gelir. Bu operasyon ve kampanyaların baş çığırtkanlığını da, kendisi de bu pisliğin aktörlerinden olan, trilyonluk teşviklerle beslenen sermaye basını üstlenir. Türkiye'de, aralarında dalaşırken en pespaye küfürlerle birbirlerine saldıran, sistemin tüm pisliklerini taşıyan bu basının son birkaç yılda ilan ettiği "temiz toplum" kampanyalarının sayısını unuttuk bile.

Son günlerde Türkiye'de bu türden bir kampanyaya daha tanık olduk. Bu kez kampanyanın baş aktörü, "yasal" soygun şebekesi TÜSİAD idi. Bu kampanyayı, 19 Ocak'taki 25. Genel Kurulu'na İtalyan "temiz el"i Savcı Di Pietro'yu davet ederek başlatan TÜSİAD başkanı tekelci Komili, "Temiz eller operasyonundan bütün dünyanın alacağı dersler var", demiş. Başka bir tekelci, Sabancı ise, "Hazineyi veya müesseseleri soyan, yaptıkları yanına kar kalan sisteme son vermek" istediğini belirtmiş. "Soygun düzenine son vermek" isteğinin taşıdığı cıvık bir ikiyüzlülüğün yanısıra bu sözlerin taşıdığı bir anlamı daha var. O da, tekellerin, sermaye sınıfının yağmasına sunulan kaynaklardan bu kriz koşullarında daha fazla yararlanma ve irili ufaklı yağmacı ortaklarını bertaraf etme arzularıdır.

Son gelişmelerle, sermaye sınıfının kirli işler organizasyonunun baş aktörlerinden olduğu gerçeği daha bir ortaya çıktığından dolayı TÜSİAD, İtalya'nın "temiz" savcısını genel kuruluna çağırıp "temizlik" mesajı vererek imajını düzeltmeye çalışıyor. Aynı zamanda da "iş ahlakı ilkeleri" adını verdikleri bir sözleşme hazırlayarak, "ahlak" puanlarını yükseltmeye gayret ediyorlar. Bunu fırsat bilen sermaye borazanı gazeteciler de "TÜSİAD yine fark attı" diyerek, "tüm iş alemiyle Ankara'daki politikacılar arasında ciddi bir kalite farkı" olduğunu ileri sürüyorlar (Milliyet, 21 Ocak 1995). İş hayatında dürüstlükten, gizlilikten, hukuka saygıdan, çalışanlara karşı ayrımcılık yapmamaktan, bilgi edinmede iş ve toplum ahlakına uygun davranmaktan dem vuran bu "ilkeler" bir ikiyüzlülük vesikasıdır. Pazar kavgasında, karlarını azamileştirme çabasında, işçi ve emekçilerden sızdırılarak oluşturulan fonların ve ülke kaynaklarının yağmalanmasında, hele hele kriz dönemlerinde birbirlerinin boğazına sarılan bu asalak sınıfın üyelerinin lügatında dürüstlük ve ahlak kavramlarını aramak boş bir çaba olacaktır. Çünkü ücretli emek sömürüsüne, üretimin toplumsal karakterine rağmen üretim araçlarının bu asalak sınıfın elinde toplanmasına dayanan bu sistem, her türlü ahlaksızlığın, haksızlığın, kirli işlerin yaşama alanı bulduğu bir çirkef çukurudur. Bu açıdan bakıldığında, sorunun herhangi bir "ilkeler" sözleşmesiyle, yasa değişikliğiyle, "temiz" savcıların gayretleriyle vb. halledilemeyeceği açıktır. "Yasalar değişirse bizde de 40 tane Di Pietro çıkar" iddiası da temelsizdir. Birkere, sorunu çözümlemek gibi demagojik bir iddiayla başlatılmasına rağmen, gerek İtalya'da, gerekse başka bir yerde "temiz eller" operasyonlarının bu sonucu sağlamaları mümkün olmamıştır, olamazdı da. Nitekim İtalya'da, kirli işlere emperyalist tekeller, büyük bürokratlar ve uluslararası mafyadan yaklaşık 60 bin kişinin karıştığı tahmin edilmesine rağmen soruşturmaya uğrayan kişi sayısı 3 bin küsur kadardır.

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz" diye bir söz vardır. Kapitalizmin bozuk düzeni de hukuk çarkının iyileştirilmesi vb. yollarla düzeltilemez. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler için, iktisadi, sosyal ve siyasal yapısıyla derin bir çürüme içinde olan kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne atmaktan başka bir seçenek yoktur. Ancak o zaman, sağlam çarklar üzerinde yükselecek bir toplumsal düzenin, sosyalizmin kurulması mümkün olacaktır.



SİYASİ KRİZ VE SEÇİM TARTIŞMALARI

Düzenin Çivisi Çıktı!

Kapitalist sistemin derinleşen ekonomik krizi, tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda yürütülen politikaların daha pervasız uygulanmasını dayatıyor. Bu durum, emekçi kitlelerin tepkisini artırıp, toplumsal muhalefeti büyütüyor. Emek cephesi giderek radikalleşen eylemlerle sistemi zora sokmaya başlıyor. Kürt halkı devrimci bir ısrarla özgürlük mücadelesini sürdürüyor.

Bu tablo karşısında, tüm burjuva aygıtlar -partiler, parlamento, basın, ordu, polis vb.- toplumsal muhalefeti dizginlemek, bastırmak ve sisteme yeniden bağlamak için son hız çalışıyor. Yılların tecrübesiyle çeşitli taktikler ve yöntemler geliştiriliyor. Korku ve telaşları boşuna değildir. Örgütlü kitle hareketinin taşıdığı devrimci potansiyeli çok iyi biliyorlar.

Her gün yeni bir senaryo yazılıyor. Milli mutabakat, teknokratlar hükümeti, erken seçim, darbe tartışmaları gündemden düşmüyor. Fakat yazılan her senaryo yeni krizleri beraberinde getiriyor. Mükemmel reçete bir türlü bulunamıyor. Aslında yapılmak istenen uzun zamandan beri açıkça ifade ediliyor. Bütünüyle tekelci sermayenin kar oranlarını korumaya dönük programları çoktan hazırladılar. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, kamu harcamalarını kısıp jandarma devletini güçlendirme, emekçilerin açlığa terkedilmesi, Kürdistan'daki sömürgeciliğin pekiştirilmesi, devrimci güçlerin devlet terörü ile yok edilmesi vb. tüm sermaye partilerinin ortak programıdır. Herbiri bu programı en iyi kendisinin uygulamaya koyabileceğini iddia etmektedir.

Toplumun çoğunluğu için, yoksullaşma anlamına gelen ekonomik tedbirlerin yarattığı hoşnutsuzluk, beraberinde seçim isteğini de getirmiştir. Geri bilinçli kitleler için seçim halen bir "umut" olabilmektedir. Deneyimli burjuva politikacı Demirel de bu geri bilince hitap ederek erken seçim çağrısı yapmaktadır. Burjuva basını, Cindoruk ve Yılmaz'da aynı cephede yerlerini almışlardır. Demirel, seçimin yararlarını şöyle özetliyor:

"Böylesi bir durumda siyasetçinin yapacağı şey, halka gitmektir. Seçimleri yenilemektir. Böylece siyasetçi kendisini kurtarır, parlamentoyu kurtarır, siyaseti kurtarır, devleti ve rejimi kurtarır."

Bu sözler, burjuva partilerinin, parlamentonun ve seçimlerin işlevini açıkça ortaya koyuyor. Demirel seçim oyunu ile halka onaylatılmak istenen ve meşrulaştırılmaya çalışılan tekelci sermaye programının daha kolay uygulanacağını düşünüyor. Geçmiş iktidarın ve devletin de böylece aklanacağını iddia ediyor. "Kitlelerin idam sehpasına kendi istekleri ile çıkmalarını sağlayın ki, politikacılar sorumluluktan kurtulsun" diyor. Burjuva basını da aynı mesajı şöyle işliyor; "Vatandaşın iktidarın uygulamalarından yakınmaya hakkı yoktur. Bunları seçip işbaşına getiren kendileridir. Gelecek seçimlerde daha iyilerini seçerler, bunlara da derslerini verirler." Aynı çevreler, oy almak için büyük vaatlerde bulunup halkta beklenti yaratan politikacıları da eleştirerek, gerçekçi programlarla halka güven verilmesini istiyorlar. Yani, "Ne yapın edin, tekelci sermayenin programının tüm toplumun yararına olacağına kitleleri inandırın." diyorlar. Fakat kriz ortamı, bu programı tavizsiz uygulayabilecek hiç bir partinin tek başına iktidara gelecek kadar oy almasına izin vermiyor. Oylar partiler arasında dağılıyor. Bu soruna çare olarak getirdikleri iki turlu seçim önerisi, biçimsel demokrasinin sınırlarını iyice daraltıyor. Çoğulcu demokrasi söylemi sırıtıyor. Çoğunluğun desteğini almış, "güçlü" bir hükümetin 3-4 yıl içinde sorunları çözeceği demagojisi ile, oyların partiler arasında dağılmasını önlemeye çalışıyorlar. Burada sözkonusu ettikleri sorunlar, tabii ki; işsizlik, yoksulluk, sağlık ve eğitim gibi emekçilerin sorunları değil. Tamamen tekelci sermayenin çıkarlarını gözetecek bir oluşumun bu sorunlara da kendiliğinden çare olacağına inanmamızı istiyorlar. Gerekirse zor ile inandırılacağımızı söylüyorlar.

"Memur"ların sokağa taşan eylemlerinin ardından hükümet yetkililerinin yaptıkları açıklamalar da bu amaca hizmet ediyor: "Hükümet icraatlarını beğenmeyen herkes sokağa çıkmaya kalkarsa anarşi olur. Demokrasimiz zarar görür. Tarafların hesaplaşacağı ve uzlaşacağı alan parlamentodur. Sorunları buraya götürmek ve çözümü burda bulmak zorundayız." Böylece, eylem yapan işçi ve emekçilere karşı devlet terörünü de kitlelerin gözünde meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bu kaba biçimsel görüntüyü kurtarmak isteyen Demirel, seçimin zorunlu hale geldiğini şöyle anlatıyor: "Bu ülkenin insanları, seçtikleri parlamenterlere 'beş sene başımızda oturun, rahatınızı bozmayın' dememiş. Eğer bu ufunet - çürüme, çürüyüp kötü kokma- devam ederse halk devletten ve rejimden soğur." Yıllarca iktidarlarda kalmış ve ufunete çare bulamamış Demirel'in sermaye devletinin nasıl korunacağı, halkın nasıl uyutulacağı konusundaki "uzman" görüşleri, burjuva basında, yeni fikirlermiş gibi hararetle yayınlanıyor. Çankaya muhalefet görevini de üstleniyor.

Sağlı sollu tüm burjuva partilerin aynı tekelci sermaye programı etrafında kenetlenmesi, krizin en ufak muhalefete bile izin vermemesi, muhalefet partilerini bile yıpratmıştır. Erken seçimi savunan Yılmaz, bu durumu şöyle açıklıyor: "Demirel'in 1991'e kadar yaptığı muhalefeti yaparsak, Türkiye bunu kaldıramaz. Sonra her gittiğim yer Emirdağ gibi olur. Bunun sorumluluğunu ben kaldıramam. Tam tersini yapmamız gerekiyor." Böylece sorumlu ve vatansever muhalefet rolünü kimseye kaptırmayan Yılmaz, sermayenin ve basının yeni gözdesi haline gelmiştir. Sorunların 3-4 yıl iktidarda kalacak "güçlü" bir hükümetle çözüleceğini savunan Yılmaz, Çiller'i, "1-2 yıl içinde rahatlatacağız" diyerek halkı kandırmakla suçluyor. Erken seçimin "yeni değişim" programını uygulamak üzere işbaşına getireceği hükümetin, hiç taviz vermeden, katı tedbirleri kararlılıkla uygulamasını istiyor. "Bunun için yapılması zorunlu olan erken seçim, Çiller'i yeniden iktidara getirse bile, Türkiye'ye yeni bir soluk verecektir." diyor. Yani üzerinde anlaşamadıkları şey, krizinne kadar zamanda aşılacağı. Hükümet cephesi 1-2 yıl daha sabredin diyor. Muhalefet ise 12 Eylül öncesine gönderme yaparak, "İnat etmeyin, sonra darbeye muhtaç oluruz" diyor. Yılmaz'ın bu değerlendirmesi şöyledir; "Ecevit ile Demirel anlaşıp seçime gitselerdi darbe olmazdı. Onların didişmelerinden bunalan halk, 12 Eylül'ü alkışlarla karşıladı. Bugün de buna benzer bir ortam oluşuyor. Bazı çevreler, demokrasi içinde sorunların çözülemeyeceğini düşünmeye başladı."

Böylece 12 Eylül'ü ve dolayısıyla yeni bir askeri darbeyi de meşrulaştırmaya çalışıyor. Güçlü bir hükümeti seçimler ortaya çıkaramazsa askerlere başvurulacağını ima ederek kitleleri yıldırmak istiyor ve ehven-i şer mantığı ile kendilerini desteklemeye çağırıyor.

RP'nin de koroya katılmasıyla genişleyen seçim cephesi, '95 Ekim'de erken seçim istiyor. Bu süre içinde kurulacak bir teknokratlar hükümetinin "seçim ekonomisi uygulamaksızın, istikrar tedbirlerini sürdürebileceğini" söylüyorlar. Sonra da, "Halkın desteğini kazanan parti, yolunda yürümeye devam eder; program kesintiye uğramaz" diyorlar. Bu cepheyi desteklemeye başlayan sermayedarların tek endişesi, olası bir RP iktidarı. Bu partinin, düzen değişikliği söylemi ile örgütlediği yoksul kitlelerin RP iktidarında *nasıl denetleneceği henüz netleşmiş değil.* O nedenle, bu emniyet sübabını olgunlaşmadan kullanıp, kısa sürede eskitmek istemiyorlar.

Hükümet cephesi; "1995'te seçim Türkiye için felaket olur. Ya seçmene ihanet edeceğiz ya da vatana. Bizim tercihimiz birincisidir." dese de olası bir erken seçim için hazırlıklara başlıyor. Çiftçi borçlarının affı, gecekondu affı vb. uygulamalar seçim yatırımı olarak değerlendiriliyor.

Erken ya da normal zamanında yapılacak seçimlerin, işçi ve emekçiler açısından hiç bir meşruluğu yoktur. Çünkü bütün partiler, özü itibarı ile aynı tekelci sermaye programını uygulayacaklardır. Bunun biçimsel olarak topluma onaylatılması, bu programı meşrulaştırmaz. İşçi ve emekçiler kendi öz güçleri ile kapitalist saldırıya direnmeli ve bu asalak sistemi yıkmalıdırlar. ●



Hikmet ÇETİN ve Tansu ÇİLLER emekçilere karşı tavırlarında hiçbir fark yok...

İktidarsız Partiye İtibarsız Başkan

TC'nin koltuk değneği sosyal-demokrasi derinleşen krizle birlikte "sıfır noktası"na yaklaşıyor. Son aylarda yapılan kamuoyu yoklamalarından elde edilen istatistiksel sonuçlar SHP'nin %8-10, CHP'nin ise %3-5 arası bir oy potansiyeline sahip olduğunu gösteriyor. Bu tür sonuçlar ezilen sınıfların gözünde hükümetin ve kriz derinleştiği ölçüde sistemin giderek daha bir sorgulanır hale geldiğini gösteriyor.

Kriz koşullarında bir seçime giderek sistemin meşruiyetini en azından bir süre korumaya çalışmanın ise sistem açısından bir takım sakıncaları var. Birincisi; özelleştirme saldırısını hafifletecek bir takım ekonomik tavizler vermek durumunda kalabilir ki bu, krizin faturasının bir bölümünü egemenlerin yüklenmesi demektir. İkincisi; TC coğrafyasının gerek Kürdistan kesiminde, gerekse beri tarafında "istenmeyen" sonuçlar ortaya çıkabilir. Mesela, Kürdistan kısmında yaygın bir boykotla karşılaşabilir. Bu tarafta ise seçimlerden sonra oluşacak meclis aritmetiğinde, görüntüyü kurtarmaya yarayacak bir "milli mutabakat" hükümeti koşulları oluşmayabilir.

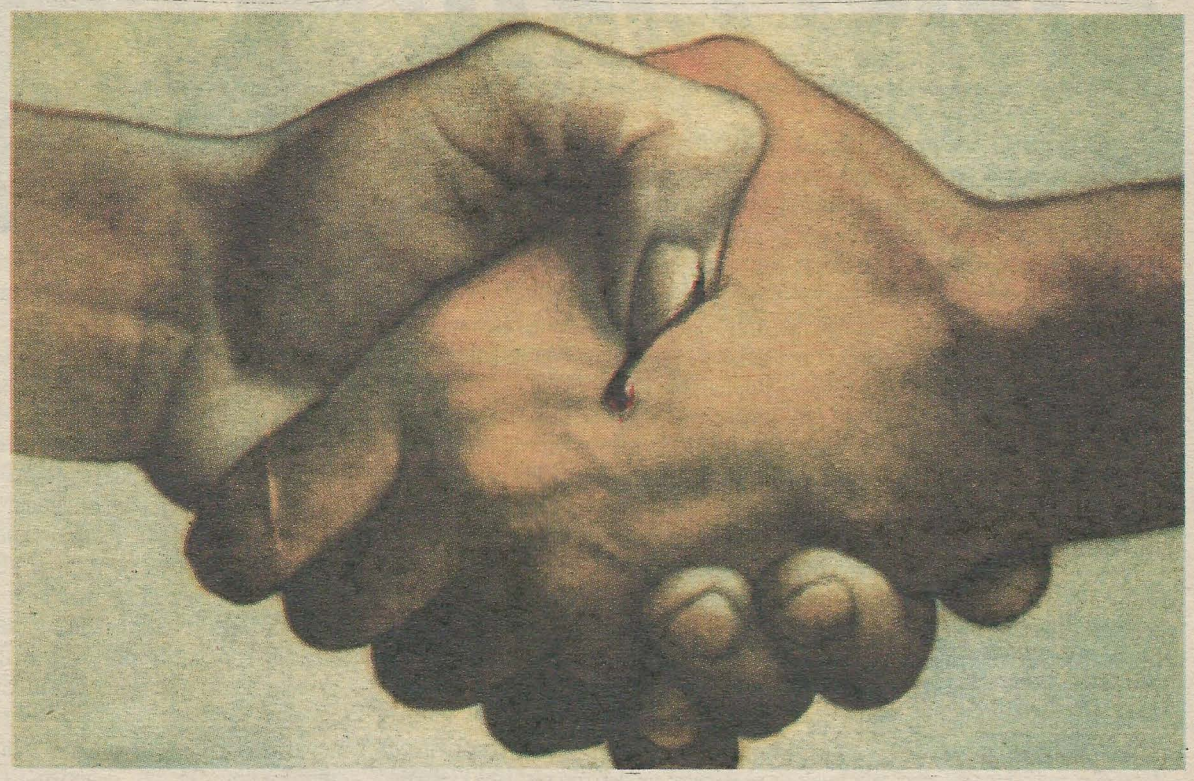
Seçim koşullarının yokluğunda, parlamenter sistemin devam ettiği koşullarda ise, TC şu anki hükümete mahkum görünüyor. Beri yandan, bu hükümetin devamı, kitleler nezdinde giderek meşruiyetini yitiren sosyal-demokrasinin yeniden canlandırılmasıyla mümkün olabilir ancak.

Son aylarda bu canlandırma operasyonunun bir yöntemi olarak gündeme sokulan SHP-CHP birleşmesi tezgahı, bir komediye dönüştü. Karayalçın, iktidar nimetlerinden pay almak isteyip de utangaçca "yan cebime koy" politikası izleyen yeteneksiz bürokrat Baykal ve ezeli kemalist, kısmi muhalif Soysal'ın önderliğinde sergilenen kurultay komedyası tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Oyunun 18 Şubat'ta yapılacak ikinci galasında ise sahneye sürülecek dansöz çarçabuk bulunuverdi: Hikmet Çetin.

Bu dansözün hünerleri saymakla bitmiyor. Birincisi; tam bir "muvazaa" adamı. Hem Karayalçın'ın, hem de Baykal'ın birleşme sonrası hizip faaliyetlerine iç rahatlığıyla devam edebilmelerine olanak sağlayacak bir parti içi denetimsizliğe sahip. İkincisi; kısmi muhalif Soysal'ın da sürece müdahalede gecikerek, zaman içinde birleşik parti içindeki tabanındaki nüfuzunu yitireceği öngörülüyor. Böylece özelleştirme önünde en önemli devletçi muhaliflerden biri tuşlanmış olacak. Üçüncüsü; Çetin, Kürt asıllı oluşunun propagandasıyla Kürt ulusal hareketine karşı bir argüman olarak kullanılacaktır. Dördüncüsü ve en önemlisi; MGK hükümetinin tüm kararlarına katılacaktır.

Hikmet Çetin, tekelci sermaye devleti açısından iyi bir başbakan yardımcısı adayı olduğundan, medyada pazarlanmaya başlamıştır. İşçi sınıfının buna yanıtı baş sallamak değil, baş kaldırmak olmalıdır.

Türkiye'de



Bugün Türkiye'deki sosyal demokrat akım bir bütün olarak ciddi bir taban erozyonuyla yüzyüzedir. Sosyal demokrat partilerin bugüne kadarki klasik tabanları işçi ve emekçilerden, şehir yoksullarından, alevi kitlesinden, Kürt emekçi halkından ve orta sınıfın bir bölümünden oluşmaktaydı. Gelinen yerde sosyal demokrat partiler klasik tabanlarını oluşturan tüm bu toplumsal kesimleri yitirmek akibetiyle yüzyüzedirler. İktisadi saldırılara suç ortağı olmak **işçileri, emekçileri ve şehir yoksullarını;** kirli sömürgeci savaşın eli kanlı bir destekçisi ve yürütücüsü pozisyonunda bulunmak **Kürt halkını;** Madımak türü alevi kitlelerine yönelik saldırılar karşısındaki ikiyüzlü ve kişiliksiz tutum **alevi kitlelerini;** sermayenin diğer partileriyle tümüyle benzeşmiş olmak "taklite değil asıla oy veren" **orta sınıfları** bu partiden gittikçe uzaklaştırmaktadır.

Sosyal demokrasinin uluslararası planda yaşadığı bunalım, temelde benzer nedenlerle Türk sosyal demokrasisi açısından da söz konusudur. Hatta Türkiye'deki sosyal demokrat akımın yaşadığı bunalım Avrupalı hemcinslerine göre çok daha sarsıcı ve derindir. Bunun temel nedeni ise Türkiye kapitalizminin nispeten zayıf ve istikrarsız bir yapıya sahip olması ve dolayısıyla iktisadi krizi çok daha derinlikli bir biçimde yaşamasıdır. Türkiye'deki sosyal demokrasi hem uluslararası genel bunalımdan etkilenmekte hem de Türkiye kapitalizminin yaşadığı çok daha derin krizin sonuçlarıyla yüzyüze kalmaktadır. Bütün bunlarla beraber geçmişinde işçi ve emekçilere kısmi kazanımlar sağlamak anlamında ciddi bir politik mirasa da sahip olmaması, Türk sosyal demokrasisini çok daha hızlı bir çöküşe sürüklemektedir.

Bugün Türkiye'deki sosyal demokrat akım bir bütün olarak ciddi bir taban erozyonuyla yüzyüzedir. Sosyal demokrat partilerin bugüne kadarki klasik tabanları işçi ve emekçilerden, şehir yoksullarından, alevi kitlesinden, Kürt emekçi halkından ve orta sınıfın bir bölümünden oluşmaktaydı. Gelinen yerde sosyal demokrat partiler klasik tabanlarını oluşturan tüm bu toplumsal kesimleri yitirmek akibetiyle yüzyüzedirler. İktisadi saldırılara suç ortağı olmak **işçileri, emekçileri ve şehir yoksullarını**; kirli sömürgeci savaşın eli kanlı bir destekçisi ve yürütücüsü pozisyonunda bulunmak **Kürt halkını**; Madımak türü, alevi kitlelerine yönelik saldırılar karşısındaki ikiyüzlü ve kişilikşiz tutum **alevi kitlelerini;** sermayenin diğer partileriyle tümüyle benzeşmiş olmak "taklite değil asıla oy veren" **orta sınıfları** bu partiden gittikçe uzaklaştırmaktadır.

Sosyal demokrasinin bu kötü gidişe dur demek için kendi cephesinden çeşitli arayışlara girdiği görülmektedir. Bunların bir kısmı biçimsel, bir kısmı ise ideolojik-programatik arayışlardır. **Biçimsel arayışlar** pek sık belirttiğimiz gibi lider değişiklikleri, vitrin yenilemeleri, birlik girişimleri vb.dir. **İdeolojik-programatik arayışlar** ise çeşitli başlıklar altında toplanabilir. Kemalizme ricad eksenli "ulusal sol"; 2. cumhuriyetçiliğin ve sivil toplumculuğun sosyal demokrat görünümlü bir versiyonunu oluşturma çabaları; kent orta sınıflarının "kentlilik kültürüne" ve "laikperest" eğilimlerine seslenme çabaları vb. bu alandaki girişimlerin başlıcalarıdır. Bu arayışların politik anlamı ve politik gelecekleri üzerinde daha ayrıntılı bir biçimde durmayı sonraya bırakarak, burada, tüm bunların sosyal demokrasinin krizine ve çıkışsızlığına işaret eden etmenler olduklarını belirtmekle yetinelim.

Türkiye'deki sosyal demokrat akımın içinde bulunduğu bunalım, yukarıda da vurguladığımız gibi temelde Avrupa sosyal demokrasisinin bunalımıyla aynı nedenlere dayanmaktadır. Yalnızca, bu bunalımı Türkiye'deki sosyal demokrat akımın daha kuvvetli bir tarzda yaşamasını sağlayan önemli özgüllükler de sözkonusudur. Bunu ve sosyal demokrasinin Türkiye'de ne tür bir misyona sahip olabildiği sorununu daha iyi anlamak amacıyla, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın oluşum ve gelişim süreçlerine kısaca da olsa bakmakta yarar var.

A- "Devlet Partisi"nden Burjuva Reformizmine

Avrupa'da bugünkü anlamıyla sosyal demokrat akım, daha önceki bölümlerde geniş bir biçimde gösterdiğimiz gibi, devrimci marksist işçi partilerinin reformist bir işçi politikasına, oradan da burjuva reformizmine evrilmeleri sürecinin bir ürünü olarak oluşmuştur. Türkiye'de ise sosyal demokrat akım, Avrupa'daki sosyal demokrat akımın oluşumuna göre farklı bir gelişim sürecinin, daha da ötesi, tersi yönde bir gelişim sürecinin ürünü olarak şekillenmiştir.

Daha sonradan sosyal demokrat bir partiye dönüşen CHP, cılız Anadolu burjuvazisi adına ulusal kurtuluş savaşını yürüten, bünyesinde askerler, aydınlar ve Anadolu eşrafını barındıran ve "ulusal devleti" kuran bir örgütlenmeydi. Ulusçuluk ve sanayileşme, ulusal burjuvaziyi geliştirip güçlendirme partinin temel hedefiydi. CHP bu ilk dönemde, bırakın alt sınıfların talepleri üzerinden politika yürüten bir sosyal demokrat parti olmayı, sınıfsal ayrımları dahi kabul etmemekteydi. Tersine bu dönemde ulusal kültürü ve ulusal pazarı yaratmak hedefi doğrultusunda, toplumu "imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitle" olarak tanımlayan ve bu bakışla bağlantılı olarak devleti "sınıflar üstü bir güç" olarak takdim eden korparatist bir ideolojik bakışa sahipti.

CHP, bu misyonuna bağlı olarak, sermaye birikimini sağlamak adına emekçi halka karşı acımasız bir soygun ve zulüm politikası uyguladı. Emekçi halktan çaldığı değerleri sermaye sınıfına aktardı. 1927 tarım buhranı ve 1929 ekonomik buhranının da etkileriyle bu baskıcı politikalar iyiden iyiye çığrından çıktı. CHP iktidarı 1925'ten sonra sendikaları fiilen kapattı. Bunun yerine kendi denetiminde işçi örgütleri oluşturdu. 1938'e kadar her türden emekçi ve muhalif örgütlenme çabasını, yasakçı ve baskıcı bir politikayla ezdi.

Bu süreç CHP'yi emekçi kitleler nezdinde önemli ölçüde yıprattı. 1946'da; iç ve dış etkenlerin karşılıklı basıncıyla, çok partili hayata geçilmesi ve DP'nin kurulmasıyla, kitleler tepkilerini hızla DP etrafında toplanarak ortaya koymaya başladılar. Aynı süreçte, tek parti dönemi boyunca CHP tarafından temsil edilen sermaye çevreleri de desteklerini CHP'den DP'ye kaydırdılar. Sermayenin DP'ye verdiği bu desteğin arkasında çeşitli etmenler vardı. Bu etmenlerin başında kuşkusuz ki CHP'nin yıpranmışlığı geliyordu. Ne var ki yalnızca bu değil. Aynı zamanda devletçilik döneminin uygulayıcısı olan CHP'nin o güne kadar savunduğu ideolojik temalarla ve sahip olduğu alışkanlıklarla sermayenin yeni yönelimleri arasında da belirli bir çelişki vardı. CHP bütün bir devletçilik döneminde

Sosyal Demokrasi

"3. Yolcu" bir ideolojik çizgi izlemiş, "milli bağımsızlık" ve "milli sanayileşme" bu dönemin temel argümanları olmuştur. Oysa 2. emperyalist savaştan sonra sermaye sınıfı, kapitalist dünyada oluşan yeni dengeler paralelinde uluslararası kapitalizmle bir entegrasyon sürecine yöneliyordu. Bu yönelim açısından da DP, CHP'ye göre daha uygun bir seçenekti.

Sermayenin CHP'den desteğini çekmesi, emekçi kitlelerin tepkilerini DP'ye kayarak ifade etmeleri, CHP açısından bir kimlik bunalımının başlangıcı oldu. CHP bu kimlik bunalımının dolaysız bir sonucu olarak ardı ardına önemli seçim başarısızlıkları yaşadı. Bu peşisıra gelen başarısızlıklar da, partinin kendini sorgulamasını ve yeni arayışlara yönelmesini zorunlu kıldı. 1950 seçimlerini izleyen ve 1960'lı yılların ortalarına kadar uzanan süreç, CHP açısından yeni bir kimlik arayışı dönemi olmuştur. Bu arayışın ilk ifadelerine ise daha henüz 1950'li yıllarda rastlamak mümkündür. CHP 1950 sonrasında çalışanların örgütlenme hakkından, grev hakkından, memura sendika hakkından sözeder olmuştur. Ne var ki bu arayışlar henüz o tarihlerde sosyal demokrasiye dönüşüm anlamında net bir doğrultuya sahip olmaktan uzaktır. Daha çok DP'nin '46-50 arası dönemde izlediği demagojik "vaad" çizgisinin bir etkisi ve yansısıdır. Bu arayışın daha kesin hatlara sahip olması, kesin bir dönüşüm haline gelmesi için 1960'lı yılları beklemek gerekecektir.

***

1960'lı yıllar, sendikal hak ve özgürlükler ekseninde başlayan ve giderek politikleşen eylemliliğiyle işçi sınıfının ilk kez toplumsal mücadelede kendisine önemli bir kulvar açmaya başladığı yıllardır. Sol hareket 1960'lı yıllarda emekçi kitleler içinde önemli bir yankı bulmuştur. Aynı zamanda bu dönemde aydınlar ve üniversite gençliği içersinde de sol düşüncenin önemli bir destek alanı yarattığını görmek mümkündür. Daha sonraki süreçte ise yoksul köylülüğün, küçük mülk sahibi köylülerin ve bir bütün olarak küçük burjuvazinin kitlesel hareketliliği yaygınlaşmış, bu kesimler içinde de önemli bir sol politizasyon yaşanmıştır.

Kitle hareketliliğinin geliştiği, işçi ve emekçi yığınlar içinde sol-sosyalist düşüncelerin önemli bir kitle tabanı elde ettiği 1960-70 döneminin ilk diliminde CHP, iktidardaki koalisyon hükümetinin bir ortağıdır. 1961-65 koalisyon hükümeti döneminde CHP'nin sosyal demokrasiyi andırır tek icraatı; '63'te çıkarılan sendikal yasalardır. Onun dışında kalan uygulamalar yabancı ve yerli sermayeyi teşvik etmek eksenli dir. '61-65 koalisyonu bu özellikleriyle CHP'deki yıpranmavı, oy kaybını hızlandıran ve tüm bunlara bağlı olarak da arayışları yoğunlaştıran bir rol oynamıştır.

CHP henüz kimlik bunalımından kurtulamamıştır. Yeni gelişmelerin etkisi ise bu bunalımı azaltmak değil arttırmak yönünde olmuştur. AP, sermayenin genel yönelimi doğrultusunda ithal ikameci, planlı büyüme hedefli bir iktisadi politika izlemektedir. CHP bu aynı çizgi üzerinden yürüdüğü müddetçe hem kendine ayrı bir politik kanal yaratamamakta, hem de ortada AP dururken sermayenin tercihini kendine çekememektedir. Öte yanda ise 1960 sonrasındaki sınıf dengeleri sol politika alanında önemli bir boşluk yaratmış durumdadır. TİP, MDD, YÖN vb. politik akımlar işçi, emekçi ve öğrenci kitle hareketliliğini kendi politik çizgileri doğrultusunda etkilemekte ve küçümsenmeyecek bir kitle tabanı elde etmekte, aynı zamanda CHP'nin önemli dayanaklarından birini, mevcut aydın birikimini de kendi çevrelerinde toplamaktaydılar.

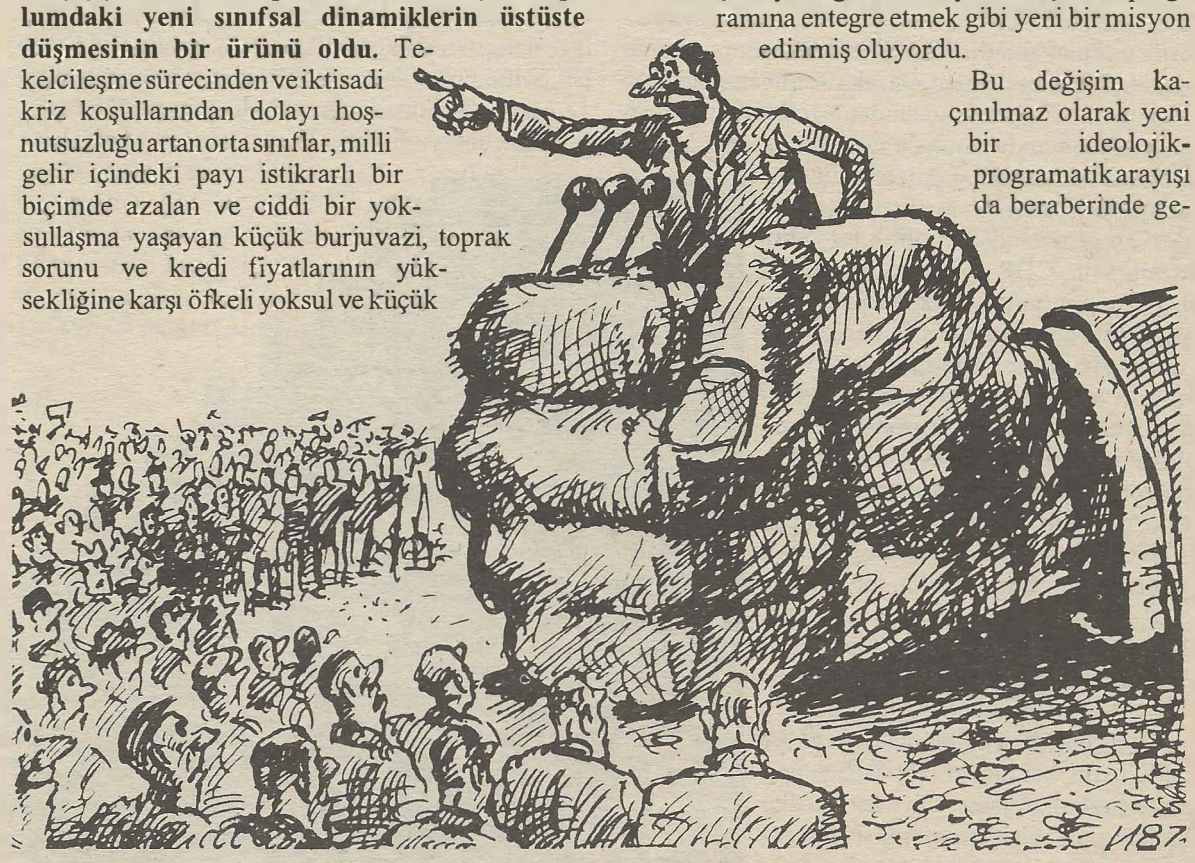
Kitle hareketliliğinin geliştiği, işçi ve emekçi yığınlar içinde sol-sosyalist düşüncelerin önemli bir kitle tabanı elde ettiği 1960-70 döneminin ilk diliminde CHP, iktidardaki koalisyon hükümetinin bir ortağıdır. 1961-65 koalisyon hükümeti döneminde CHP'nin sosyal demokrasiyi andırır tek icraatı; '63'te çıkarılan sendikal yasalardır. Onun dışında kalan uygulamalar yabancı ve yerli sermayeyi teşvik etmek eksenlidir.

Tüm bu gelişmeler, CHP'yi "ortanın solu"na yönelmeye zorladı. Parti kendisine yeni bir sınıfsal temel ve ideolojik-programatik kimlik edinme sürecine girdi. CHP'nin bir bölüm yönetici kadrosu, yükselen bağımsız işçi sınıfı hareketliliği ve sosyalizm tehdidini gördü ve CHP'nin yeni misyonunu bu tehdidin karşısına reformist bir barikat örmek çerçevesinde tanımlamaya başladı. **CHP'nin sosyal demokrasiye yönelim süreci bir bakıma kriz içindeki bu partinin yeni bir politik kimlik arayışıyla, kendine politik ifade arayan toplumdaki yeni sınıfsal dinamiklerin üstüste düşmesinin bir ürünü oldu.** Tekelcileşme sürecinden ve iktisadi kriz koşullarından dolayı hoşnutsuzluğu artan orta sınıflar, milli gelir içindeki payı istikrarlı bir biçimde azalan ve ciddi bir yoksullaşma yaşayan küçük burjuvazi, toprak sorunu ve kredi fiyatlarının yüksekliğine karşı öfkeli yoksul ve küçük köylülük, sendikal haklar alanından başlayıp gittikçe politik bir karakter kazanmaya başlayan kitlesel bir işçi hareketliliği, '60 sonrasında adeta fışkırmaya başlayan güçlü sınıfsal dinamiklerdi. İşte CHP yeni kimliğini bu dinamiklere yaslanarak elde edebilir, bunun üzerinden kendine işlevsel olabilecek bir politik alan açabilir ve bu yeni işlev üzerinden de sermaye sınıfının ilgisini ve tercihini üzerine çekebilirdi.

Peki CHP'nin talip olduğu bu yeni işlev tam olarak neye denk düşüyordu? Nasıl tanımlanabilirdi? Birinci olarak bu işlev; işçi sınıfı başta olmak üzere alt sınıfların devrimci bir kanala akınasının önüne set çekmekti. Ki bizzat bu yönelimin mimarları ortanın solunun işlevini tanımlarken bu gerçeği açık açık ifade etmekten çekinmiyorlardı. Örneğin Ecevit, o tarihlerde kaleme aldığı Ortanın Solu adlı kitabında, CHP'nin talip olduğu yeni siyasal işlevi şöyle tanımlıyordu: *"Halkı adaletsizlikten, yoksulluktan, baskılardan kurtarıcı ve toplumu sosyal adalet içinde kalkındırıcı tedbirler alınmazsa... o zaman aşırı sol akımlar, bu isyan duygusunu, yıkıcı ve yaygın bir sel haline getirirler. Ortanın solu, bu sele karşı, en sağlam duvar, en etkili settir."*

CHP artık yeni bir "kimlik" edinmeye başlıyor, sınıfsal-programatik planda bir değişim yaşıyordu. Tekelci sermaye ile içiçe büyüyen ve gelişen bu parti, bu geçmiş konumundan farklılaşarak, küçük burjuvazinin üst kesimlerini de yedekleyen bir orta sınıf partisi haline geliyordu. Tekelci burjuvazi ve emperyalizmle belirli çelişkileri olmakla beraber ama aynı zamanda bu kesimlerle kuvvetli ve gelişkin bağlara da sahip olan üst orta sınıf ise partinin yeni çizgisine temel rengini veriyordu. Böylece CHP, kendisine orta sınıflarla tekelci burjuvazinin çıkarını uyumlulaştırmak, işçi sınıfı ve emekçi köylülüğü de bu uyumlulaştırma programına entegre etmek gibi yeni bir misyon edinmiş oluyordu.

Bu değişim kaçınılmaz olarak yeni bir ideolojik-programatik arayışı da beraberinde ge-



CHP iktidarı 1925'ten sonra sendikaları fiilen kapattı. Bunun yerine kendi denetiminde işçi örgütleri oluşturdu. 1938'e kadar her türden emekçi ve muhalif örgütlenme çabasını, yasakçı ve baskıcı bir politikayla ezdi.

tirdi. Parti bu yeni ideolojik-programatik çerçeveyi, Kemalizm'i uluslararası sosyal demokrasinin temel yaklaşımları paralelinde "revizyona" uğratarak oluşturmaya çalıştı. Özellikle, partinin cumhuriyetin kuruluşundan itibaren en temel ilkeleri sayılan "devletçilik" ve "halkçılık", bu süreçte yeni bir yoruma tabi kılındı. Geçmişin "sınıfsız, imtiyazsız ve kaynaşmış bir halk" deyiminde ifadesini bulan halkçılık anlayışı ve "sınıflar üstü devlet" yaklaşımını tanımlayan devletçilik ilkesi, sosyal demokrasiye evriliş süreciyle beraber bambaşka içeriklere kavuşuyordu. Artık halkçılık ilkesi, sınıfsal ayrımların kabulüne dayanıyordu. Alt sınıfların, ezilen ve sömürülenlerin "adaletsizlikten, yoksulluktan ve baskılardan kurtarılması" sözde hedefini tanımlamak için kullanılıyordu. Devletçilik de, bu amaçların gerçekleştirilmesinin iktisadi-politik araçlarından biri olarak yorumlanıyordu. Bu süreçten sonra CHP'nin temel propaganda argümanları kalkınma, sanayileşme, sosyal adalet, sosyal hukuk devleti, hakça bölüşüm, rantiye ve spekülatif kazanca karşı çıkma, işçi ve emekçilerin örgütlenme ve yönetime katılma hakkı vb. oluyordu. Tüm bunların Avrupa sosyal demokrasisinin, programatik çerçevesi ile örtüştüğü açıktır. Yine CHP tıpkı Avrupa sosyal demokrasisi gibi, özel mülkiyet düzenine ve piyasa ekonomisine bağlı olduğunu ifade ediyor, planlama ve devletçiliği bu esasları temel alan bir çerçevede savunuyordu.

CHP bu yeni yükselişle birlikte artık kendisini "işçilerin, köylülerin, bütün ücretlilerin, esnaf ve sanatkarların vb. tüm ezilenlerin" partisi olarak tanımlıyordu. Köylülüğü de kucaklamaya dönük önemli girişimler sözkonusu olmakla birlikte CHP, destek kitlesini özellikle işçiler ve kent yoksulları arasında aramaya başladı. O yıllarda DİSK'in TİP denetiminde bir örgütlenme olması nedeniyle CHP, ilk başlarda özellikle TÜRK-İŞ içinde bir alternatif etki alanı yaratmaya çalıştı. Burada mesafe aldıkça giderek DİSK'i de kendi politik şemsiyesi altına almaya yöneldi. Buna karşılık CHP üye ve özellikle yöneticilerinin bileşimi bakımından bir orta sınıf partisi görüntüsünü korudu.

'60'lı yılların ortalarından itibaren geçirdiği bu değişime, işçi ve emekçileri yedekleme girişimlerindeki bu yoğunlaşmaya karşın CHP, '70'li yılların başına kadar bu değişimin ürünlerini yeterince toplayamadı. Zira kitle hareketinin önünü tutmak, devrimci mecraya akmasını engellemek misyonunu oynamak açısından gecikmişti. '65 ve izleyen dönemde muhalefet TİP, YÖN, MDD akımları etrafında kümelenmiş bulunuyordu. Daha sonraki süreçte ise kitle hareketi giderek daha politik bir çehre kazanmıştı. CHP ise kitle hareketini sosyal demokrat politikalarla düzene bağlamak misyonuna bu yıllarda yeni yeni soyunmaya başlamış fakat '60'lı yılların sonuna kadar, partinin eski çizgisinde direnmek isteyen güçlerin oluşturduğu ayak bağı nedeniyle de, bu misyonu layıkıyla yerine getirememişti. Yeni çizginin kesin hakimiyeti ancak '67 ve '72'de yaşanan kopma ve tasfiyelerle mümkün olabilmiştir.



CHP, 12 Mart faşizminin bu uygulamalarının işçi ve emekçiler şahsında yarattığı tepkilerden yararlanmasını iyi bilerek 12 Mart'ın hemen ardından önemli bir yükseliş yaşadı. Sosyal demokrasi liderleri Ecevit şahsında, emekçi yığınlar açısından ilk kez gerçek bir umut haline dönüşüyordu. Bu yükselişin ardında birkaç önemli etken vardı. İşçi sınıfının bağımsız bir devrimci politik alternatife ve örgütlenmeye bu dönemde henüz sahip olmaması, sosyal demokrasinin böyle bir yükseliş yaşayabilmesinin en büyük nedenidir.

B- Sosyal Demokrasinin Yükseliş ve Düşüşü

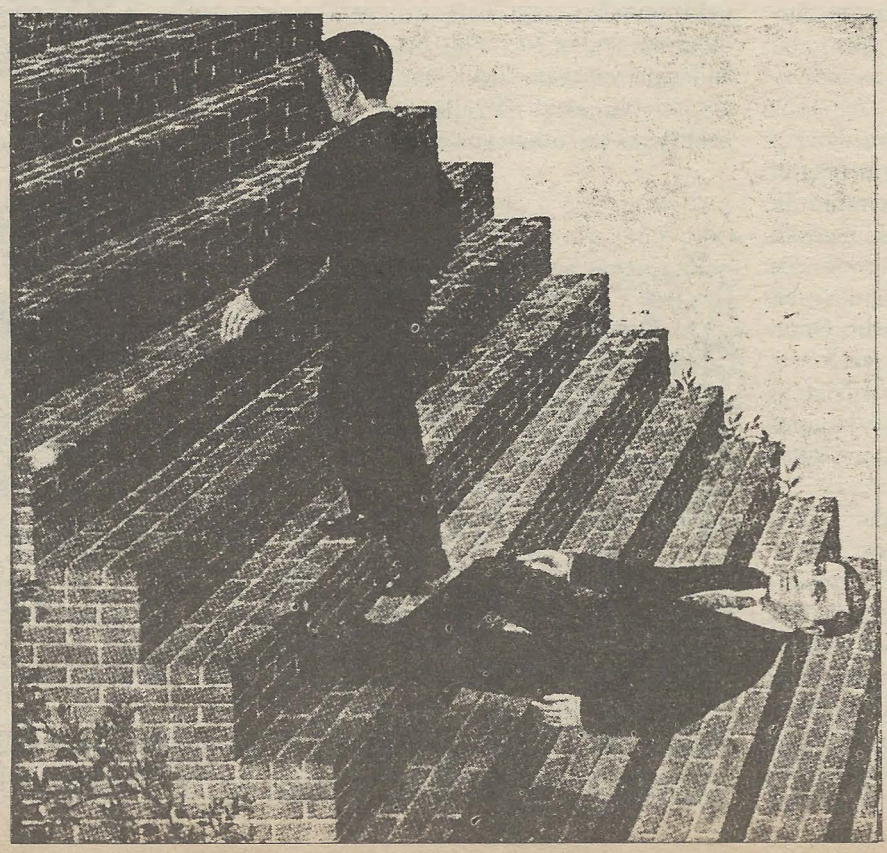
1960'lı yılların sonunda Türkiye kapitalizmi kendini döviz kıtlığı, büyüme hızında düşme, egemen sınıflar içinde artan iç çatışma, yükselen toplumsal muhalefet, işçi, öğrenci, yoksul köylü işgalleri vb. görüngülerle ortaya koyan yeni bir kriz dönemine girdi. Ve bu kriz dönemini 1971 yılında bir askeri faşist darbenin gerçekleştirilmesi izledi. Bu faşist darbe önüne işçi hareketini, toplumsal muhalefet hareketlerini ezmek, sindirmek ve bu yolla da sermaye düzenini krizden kurtarmak hedefini koydu. Aynı zamanda bu darbenin işlevlerinden bir başkası da tekelci burjuvazinin egemenliğinin pekiştirilmesiydi. Faşist cunta bu yönde de bir dizi önlemler aldı. Toplumsal muhalefet, işkenceler, yığınsal tutuklamalar, katliamlar vb. şiddet yöntemleriyle ezildi. İlerici muhalefetin toplandığı partiler, sendikalar ve kitle örgütleri kapatıldı vb.

CHP 12 Mart faşizminin bu uygulamalarının işçi ve emekçiler şahsında yarattığı tepkilerden yararlanmasını iyi bilerek 12 Mart'ın hemen ardından önemli bir yükseliş yaşadı. Sosyal demokrasi, özellikle de liderleri Ecevit şahsında, emekçi yığınlar açısından ilk kez gerçek bir umut haline dönüşüyordu. Bu yükselişin ardında içiçe geçmiş birkaç önemli etken vardı. İşçi sınıfının bağımsız bir devrimci politik alternatife ve örgütlenmeye bu dönemde henüz sahip olmaması, sosyal demokrasinin böyle bir yükseliş yaşayabilmesinin en büyük nedenidir. Ayrıca TİP ve MDD çizgisinin, bu döneme hakim olan sol-cuntacı eğilimlerin kitlelernezdinde yarattığı hayal kırıklığı da CHP'nin gelişmesinde önemli bir etken oldu. Bu akımlar ne 12 Mart öncesinde ne de sırasında kitlelere güven veren tutarlı bir politik hat izleyemediler. Ya TİP de olduğu gibi pasifist bir tutum sergilediler ya da ilerici cunta hayalleri yayarak 12 Mart konusunda bir yanılsamanın oluşmasına hizmet ettiler.

Bu aynı süreçte CHP içinde, sosyal demokrasiye evrim sürecinin son ayrışması da yaşandı. Bir bölüm CHP'li 12 Mart hükümetinde yeralırken Ecevit önderliğindeki kanat ise, 12 Mart'ın tekelci burjuvazinin hegomonyasını pekiştiren politikalarından rahatsız olan orta burjuvazinin belli bir bölümünün de duygularına tercüman olarak, 12 Mart cuntasına karşı muhalif bir tutum izledi. Ecevit cuntayı faşistlikle suçladı ve cunta hükümetlerinde görev alınmasına karşı çıktı. Bu tavırlar "Bu düzen değişmelidir", "Toprak işleyenin, su kullananın" gibi görüntüde radikal sloganlarla da birleşince, CHP 12 Mart öncesinde (ve büyük ölçüde de kendisine rağmen) oluşmuş olan sol-ilerici potansiyeli kendi çevresinde toplamayı başarabildi. Burada vurgulanması gereken bir diğer önemli faktörde, reformist ve devrimci akımların CHP'nin bu yükselişine, demokrasici yaklaşımları nedeniyle rüzgar üflemiş olmalarıdır. Pek çok devrimci akım '70 çıkışının ardından seçimlerde CHP'nin desteklenmesi doğrultusunda aktif bir propaganda yürütmüşlerdir. Aynı zamanda '70'li yıllardan önce seçimlerde TİP'i destekleyen DİSK de, '70'li yıllarla beraber CHP'nin desteklenmesi doğrultusunda bir tutum takınmıştır.

'73 seçimlerinde CHP ilk kez yığınsal olarak işçi oylarını almıştır. Bu seçimlerde işçiler, kent yoksulları, aydınlar ve gençlik, yoksul ve küçük toprak sahibi köylülüğün anlamlı bir bölümü CHP'ye oy vermiş, CHP seçimlerden birinci parti olarak çıkmıştır. Artık yol açılmıştı ve bu yükseliş sosyal demokrasiyi iktidara taşımıştı. Ama iktidar, sosyal demokrasi için yükseliş sürecinin doruğu anlamına geldiği gibi, zayıf ve istikrarsız bir kapitalist ekonomi koşullarında aynı zamanda düşüş sürecinin de başlangıcı anlamına gelecekti. CHP '73'te MSP'yle kısa süreli bir koalisyon hükümeti deneyimi yaşadı. Bu süreçte sosyal demokrasiyi çağrıştırabilen icraat yalnızca '74'te gerçekleştirilen genel af oldu. Ardından koalisyon dağıldı ve CHP yeniden muhalefete geçmek zorunda kaldı. Fakat bu süreç sosyal demokrasinin kitleler nezdinde yeterince teşhir olmasını sağlamadı. Bu hem kısa süreli bir deneyimdi hem de bu süreçte affın yanısıra, Kıbrıs harekatı ve haşhaş ekimi konusunda, CHP'ye anti emperyalist bir görüntü sağlayan bazı uygulamalar da olmuştu. Tüm bunlar CHP'nin emperyalizm ve egemen sınıflar tarafından istenmeyen bir parti olduğu yargısını doğurdu ve bu, yıpratmak bir yana partiye yönelik sempatiyi arttırdı. Bu gelişmelerin sonunda CHP '77 seçimlerinden oylarını arttırarak ve yine birinci parti olarak çıktı. Ardından ise ancak bir ay yaşayabilen bir azınlık hükümeti kurdu.

'73-77 dönemi CHP'nin ve CHP şahsında tekelci burjuvazinin hegomanyasından rahatsızlık duyan orta burjuva kesimlerin tekelci burjuvazi tarafından ehlileştirilmesi, hizaya getirilmesi sürecidir. Gerek baskı uygulama, gerekse iktisadi entegrasyonun derinleştirilmesi biçiminde gerçekleştirilen bir ehlileştirme politikasıydı bu. CHP'nin temsil ettiği kesimler bu sürecin sonunda, kapitalist ekonominin yeniden krize girmesinin de itkisiyle, tekelci burjuvaziyle tümüyle uyumlu ve bütünleşmiş bir politik çizgiye oturdu. Parti üç yıl içinde anti tekel söylemi tümüyle bir yana bıraktı. Ayrımsız bütün sermaye kesimlerinin teşvik edilmesi gerektiğinden dem vurmaya başladı. "Bu düzen değişmelidir", "Toprak işleyenin, su kullananın" vb. radikal görünümlü sloganlar ise parti propagandasında hiç duyulmaz oldu.



Kapitalist ekonomi '70'li yılların ortasından sonra yine, yeni ve derin bir kriz dönemiyle yüzyüze kaldı. Bozulan ödemeler dengesi, yüzlü rakamlarla ifade edilen enflasyon, petrol krizinin yarattığı şok, karların düşüşü, yükselen işçi hareketi ve yükselen toplumsal muhalefet, bu dönemin genel manzarasını oluşturuyordu. Bu süreçte devrimci hareket güç kazanırken, sermaye devletinin ve sivil faşist güçlerin işçi ve emekçi hareketine, devrimci harekete yönelik saldırıları da yoğunlaşmıştı. Sosyal demokrasi, devrim ve düzen kutuplaşmasının iyice keskinleştiği bu süreçte, bir kez daha geleneksel karşı devrimci rolünü oynaması için, tekelci burjuvazi tarafından sah-

nenin önüne sürüldü. AP'den transfer edilen milletvekillerinin sağladığı sayısal çoğunluk imkanıyla sosyal demokrasi, '78'de tek başına hükümet kurdu. Türkiye sosyal demokrasisinin ünlü simalarından İsmail Cem, *Siyaset Yazıları* adlı kitabında, CHP'yi bu dönemde tekelci burjuvazinin iktidar yaptığını açık açık ifade etmekte ve tekelci burjuvazinin sosyal demokrat hükümetten ne beklediğini şu şekilde ifade etmektedir: *"Ekonominin ve siyasetin ihtiyaç duyduğu bütün sevimsiz önlemleri hükümete aldırmak."*

Tekelci burjuvazinin böylesi bir kriz döneminde sosyal demokrasiyi bir hükümet partisi olarak niçin tercih ettiği ise son derece açık. (Kuşkusuz orta burjuvazinin kriz koşullarında karşılaşacağı derin iflas ve yok olma kaygusunun, devrim kaygusuna ağır basacağı ve böylece anti-tekel bir mücadeleye soyunacağı doğrultusundaki klasik demokrasici hayalleri taşıyanlar için değil!) Sosyal demokrasinin sermaye düzeni açısından bir misyonu istikrarlı dönemlerde kısmi haklar üzerinden işçi ve emekçileri düzene entegre etmekse, bir diğer misyonu da kriz anlarında sermayenin yumuşak yüzü olarak bizzat işçi ve emekçilere saldırıyı gerçekleştirmektir. Zira işçi ve emekçileri saldırı karşısında en hazırlıksız, en tereddütlü bir hale getirebilme açısından sosyal demokratların, tüm diğer sermaye partileri içinde son derece özel bir yeri vardır. Bu yıllarda da tekelci burjuvazi, CHP'den işçi ve emekçi hareketini pasif bir konumda tutarak tekelci burjuvazinin saldırı politikasını uygulamasını talep ediyordu. Ve sosyal demokratlar bu talebi ikircimsiz bir biçimde kabul ettiler. Kendilerinden ne istendiğini çok iyi biliyorlardı. Öyle ki '78 CHP hükümeti can güvenliğini sağlamayı, iç istikrarı temin etmeyi ve başta dış kaynak olmak üzere sermaye düzeninin yüzyüze olduğu kaynak sorununu çözümlemeyi önüne temel hedefler olarak koyuyordu. Tüm bunların ise işçi ve emekçiler açısından sömürü ve baskı politikalarının artması anlamı taşıdığı apaçıktı.

Bu doğrultudaki uygulamalar peşisıra gelmeye başladı. "Kemerleri sıkmak" deyimi ile işçi ve emekçiler ilk kez o dönemde iyice tanışık hale geldiler. CHP hükümeti ücret artışlarını sınırlandırmak için toplumsal anlaşma politikalarını uygulamaya çalıştı. Sermaye devleti ve sivil faşist güçlerin ortaklaşa organize ettiği Kahramanmaraş katliamının ardından CHP hükümeti sıkıyönetim uygulamalarına geçerek bu alanda da tekelci burjuvazinin taleplerine etkin bir yanıt vermiş oldu. Görüldü ki sosyal demokrasi devrim-karşı devrim kutuplaşmasında safi açık bir biçimde karşı devrim olan bir burjuva akımdır. Görüldü ki orta burjuvazi işçi ve emekçi hareketi ile tekelci sermaye egemenliği arasındaki tercihte, hiçbir ikircim göstermeden tekelci sermaye ile uzlaşmakta ve işçi-emekçi hareketine cephe almakta tereddüt göstermemektedir.

'78 iktidarı sosyal demokrasi açısından '70'li yıllarda başlayan "göz kamaştırıcı" yükselişin sonu ve hızlı bir erozyonun başlangıcı oldu. İşçi sınıfı büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Küçük burjuva kitleler sosyal demokrasiden hızla uzaklaştı. 1979 senato seçimlerinde sosyal demokrasinin yaşadığı bu hızlı düşüş, oy oranı olarak da tescil edildi. CHP hükümeti bu hızlı yıpranmanın ardından yerini AP hükümetine bıraktı. Ardından ise 24 Ocak kararları ve 12 Eylül askeri faşist darbesi geldi.

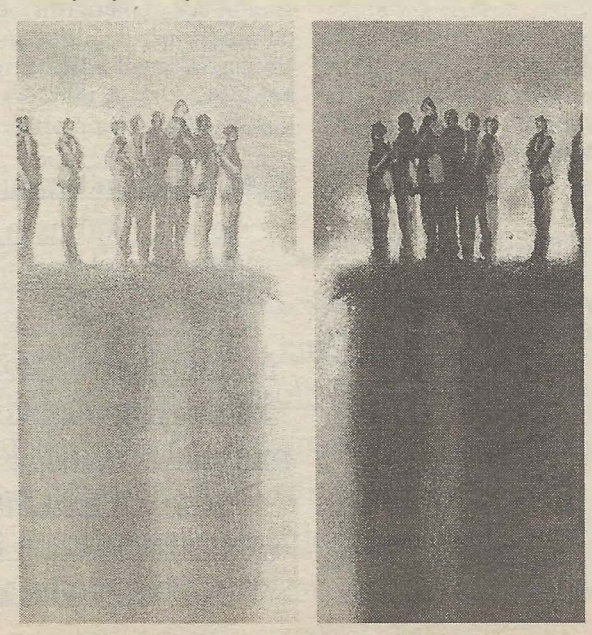
***

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü ve onu izleyen süreç, sosyal demokrasinin gerçek sınıfsal ve siyasal kimliğini çok daha açık görülür hale getirdi. 12 Mart'a karşı izlenen muhalif tutumun artık zerresi bile sözkonusu değildir. Sosyal demokratlar faşist cuntaya herhangi bir ciddi muhalefet göstermek şöyle dursun, darbeyi meşrulaştırmaya dönük girişimler içinde oldular. Faşist '80 anayasasının hazırlanması ve referanduma sunulması sürecinde herhangi bir muhalif tutum göstermediler. Yeniden parti olarak boy göstermeye başladıklarında ise artık, geçmiştekinden de daha evcil bir politika izleyeceklerini kısa süre içerisinde ortaya koydular.

78'de tek başına iktidar olan CHP, ücret artışlarını sınırlandırmak için toplumsal anlaşma politikalarını uygulamaya çalıştı. Sermaye devleti ve sivil faşist güçlerin ortaklaşa organize ettiği Kahramanmaraş katliamının ardından CHP hükümeti sıkıyönetim uygulamalarına geçerek bu alanda da tekelci burjuvazinin taleplerine etkin bir yanıt vermiş oldu.
Görüldü ki, sosyal demokrasi devrim-karşı devrim kutuplaşmasında safı açık bir biçimde karşı devrim olan bir burjuva akımdır.
Görüldü ki, orta burjuvazi işçi ve emekçi hareketi ile tekelci sermaye egemenliği arasındaki tercihte, hiçbir ikircim göstermeden tekelci sermaye ile uzlaşmakta ve işçi-emekçi hareketine cephe almakta tereddüt göstermemektedir.

1 Mayıs'a bile sahip çıkmadılar. Düzenin 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen devrimcilere, işçi ve emekçilere dönük kitlesel katliam girişimlerine sessiz bir destek sundular. Devrimci hareketi karalamayı özel bir görev saydılar. Kürt sorununa karşı başlangıçtan itibaren gerici-şoven bir saldırganlık içerisinde oldular. Bırakın "bu düzen değişmelidir" türünden radikal görüntülü sloganları, zorda kalmadıkça emek-sermaye çelişkisinden bile sözetmediler. "Tekellerin egemenliğine son vereceğiz" gibi argümanları son on yıldır hiçbir sosyal demokrat partiden duyan olmadı vb.

Bu "değişikliğin" ardında birkaç önemli faktör vardır. Sosyal demokrasi bu kez sahneye, devrimci akımların tümüyle ezilmiş ve etkisiz hale getirilmiş olduğu bir dönemde çıkmaktadır. Dolayısıyla artık onun "boyundan büyük" demagojik sloganlara çok fazla bir ihtiyacı yoktur. Bu nedenledir ki, sosyal demokratlar kendi gerçek burjuva çehrelerini daha açık bir biçimde sergilemeye başlamışlardır. Ayrıca sosyal demokratların geçmişten "ders" çıkardıkları da bir gerçektir. Radikal görünümlü sloganların kitlelerdeki politizasyonu arttırdığı ve Türkiye kapitalizminin istikrarsız koşullarında bu politize olan kitleleri denetlemekte zorlandıkları, geçmiş yılların bir deneyimi olarak sosyal demokratların önlerinde durmaktadır. Dahası, 12 Eylül sonrasında Türkiye kapitalizmi, 1960-80 arası döneme göre farklı bir rotaya, iç pazara dönük birikimden dış rekabetin ağırlık kazandığı yeni bir birikim sürecine yönelmişti. Kapitalist düzenin ücret, sendikalaşma, sosyal haklar vb. alanlarda geçmişe göre esneklik sınırının iyice daralmış olduğu bu koşullarda, gelişebilecek ciddi bir işçi-emekçi hareketliliği, ücretlerde sağlanacak ciddi yükselişler, kapitalist ekonominin kendini yeniden üretme olanaklarına da vurulmuş ciddi bir darbe anlamına gelecekti. Dolayısıyla sosyal demokrasinin işçi ve emekçilerin



kısmi talepleri anlamında dahi ortaya koyacakları etkin bir muhalefet, burada yaratacakları bir politizasyon, kapitalist düzenin çıkarları açısından oldukça riskliydi. Bu durum, kitlesel ve militan bir işçi-emekçi muhalefetini sosyal demokrasinin denetleyebilme imkanlarının sınırlılığı anlamına da geliyordu. Bu yüzdendir ki, 12 Eylül ve ardından yaşanan süreç sosyal demokratları daha henüz muhalefetteyken yıpratmaya başladı.

Tüm bunlara karşı işçi ve emekçiler yine de 1980'li yılların sonunda sosyal demokrasiyi kitlesel olarak desteklediler. Bu umutlu bir destek değil, "belki birşeyler yaparlar" duygusunun koşulladığı "ehven-i şer" bir destekti. İşçi ve emekçi hareketinin yükseldiği 1989 yılına denk düşen yerel seçimlerde sosyal demokrat partilerden biri, SHP, oy oranını önemli ölçüde arttırarak pek çok bölgede seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Ne var ki, bu kez de, sosyal demokratların yükselişiyle düşüşü bir oldu. Üstelik de sosyal demokratlar henüz hükümet partisi bile değillerdi, yalnızca belediyelerde yönetime gelmişlerdi. İşçi ve emekçi yığınların sosyal demokratlara oy verirken onlardan beklediği kendi taleplerine aktif bir biçimde sahip çıkmalarıydı. '89-91 döneminde işçilerin payına düşen yeni bir hayal kırıklığı oldu ve '91 seçimlerinde sosyal demokratlar büyük bir oy kaybına uğradılar.

Bütün bunlara karşın sermaye düzeninin işçi ve emekçilere yönelik saldırı için bir kez daha sosyal demokratlara ihtiyacı vardı. Ne kadar erimiş ve erozyona uğramış olursa olsun, kriz politikalarını sosyal demokratlar aracılığıyla uygulamakla, onun dışında kaldığı bir hükümet tarafından uygulamak arasında, işçi ve emekçileri beklentiye ve tereddüte düşürmek bakımından yine de önemli bir fark vardı. Sermaye, sosyal demokrasinin yıpranmışlığını yoğun bir imaj yaratma kampanyası örgütleyerek sınırlandırmaya çalıştı. Yığınlara bol bol demokrasi vaadeden, bu yolla da yıldızını yeniden parlatan tescilli ve tecrübeli sermaye uşağı Demirel'in partisi DYP ile SHP arasında bir koalisyon hükümeti kuruldu. Burjuvazi kendi medyası aracılığıyla bu koalisyon hükümetini demokratikleşme alanında "devrim gibi" köklü değişiklikler gerçekleştirecek bir "kurtuluş yolu" olarak sundu. Bu alanda öylesine etkili kampanya yürütüldü ki, geniş emekçi yığınlar bir yana, sözde sosyalist çevreler bile bu hükümetten demokratikleşme alanında ciddi değişiklikler beklemeye başladı. Ama süreç, bu hükümetin bir saldırı ve terör hükümeti olacağını başından beri vurgulayan komünistleri doğruladı.

Sosyal demokratlar ikiyüzlü tarihi misyonlarını bir kez daha yerine getirdiler. Sermaye düzenini krizden çıkarabilmek için işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimcilere, Kürt emekçi halkına karşı girişilen en iğrenç saldırı ve katliam politikalarını uyguladılar, bu politikalara birinci dereceden suç ortağı oldular. Sosyal demokrat partilerin burjuva sınıf karakterini, işçi-emekçi düşmanı yüzünü yeterince kavrayamayan işçi ve emekçi kitleleri, kendilerine yönelik bu azgın saldırıya (sendika bürokratlarının da etkin hizmetiyle) hazırlıksız yakalandılar ve ciddi mevzi kayıpları yaşadılar.

Sosyal demokrasi sermaye düzenine hizmet anlamındaki tarihsel işlevini başarıyla yerine getirdi, ama bunun faturası işçi ve emekçiler şahsında iyiden iyiye teşhir olmak, ciddi bir erozyona uğramak ve gelinen yerde bir çöküş sürecine yuvarlanmak oldu. Üstelik bu kez kriz oldukça derin ve daha uzunca bir süre kapitalist düzen açısından ışık gözükmüyor. Bu durum ise, sosyal demokrasi açısından yakın geleceğin çok daha karanlık olacağı anlamına geliyor. Peki yaşanan bu çöküş süreci, bu burjuva akımın sonu olacak mıdır? Sosyal demokrasi için karanlık olan yakın gelecek, işçi ve emekçiler için aydınlık bir hale getirilebilecek midir? Bu soruların yanıtını ise devrimciler ve komünistler verecek. Ama sözle değil pratik irade gücüyle, politik önderlik çapı ve yeteneği ile. Sosyal demokrasi açısından yakın gelecekte bir aydınlık değil ama küçük küçük ışık sızıntıları varsa eğer, ki var, bunun kaynağı işçi ve emekçilerle komünist hareket arasındaki bugünkü mesafedir.

Şovenizmi İşçi Sınıfı İçinden Söküp Atalım!

LENİN'den
ULUSAL EŞİTLİK

Ulusal topluluklara zulüm siyaseti, ulusları bölme siyasetidir. Aynı zamanda halkın kafasını düzenli olarak yozlaştırma siyasetidir bu. Kara-yüzlerin planı, çeşitli uluslar arasında karşıtlığı kışkırtmak, bilisiz, horlanmış yığınların kafasını zehirlemektir. Herhangi bir kara-yüzler gazetesini alın elinize, göreceksiniz ki, Rus olmayan ulusların ezilmesi, bir yanda Rus köylüsü, Rus küçük-burjuvazisi ve Rus zanaatçısı, öte yanda Yahudi, Finli, Polonyalı, Gürcü ve Ukraynalı köylü, küçük burjuva ve zanaatçı arasında karşılıklı güvensizlik tohumları ekmek, tüm kara-yüzler çetesi için ekmek ve su kadar önemlidir.

Ancak işçi sınıfının gereksindiği şey, bölünme değil, birliktir. İşçi sınıfının en büyük düşmanı, onun düşmanlarının bilisiz yığınlar arasında ektikleri vahşice önyargılar ve boşinanlardır. "Bağımlı halklar"a zulüm, iki ağzı da kesen bir silahtır, hem "bağımlı halklar"ı, hem Rus halkını keser.

İşte işçi sınıfı, hangi biçim altında olursa olsun ulusal-topluluklara zulmedilmesine, bu nedenle sert bir biçimde karşı çıkmalıdır.

İşçi sınıfı, dikkatini Rus olmayanların üzerine saldırmaya çekmek isteyen kara-yüzlerden gelme kışkırtmaları, tam eşitlik gereğine, herhangi bir ulusun sahip olduğu her türlü ayrıcalığın tam ve kesin biçimde reddi gereğine duyduğu inancı dile getirerek karşılamalıdır.

(...)

Okullar, basın, parlamento kürsüsü -her şey, her şey, Yahudilere karşı bilisiz, vahşice, kısır bir nefret yaratmak için kullanılmaktadır.

Bu kirli ve alçakça işi, yalnızca kara-yüzler denen ayaktakımı değil, ama onların yanısıra gerici profesörler, araştırmacılar, gazeteciler ve Duma üyeleri de yapıyor. Halkın zihnini bulandırmak için milyonlarca, milyonlarca ruble harcanıyor.

Rus işçileri, ulusal topluluklara baskıya karşı olan bu tasarıyı, onbinlerce proleterin imzasıyla ve bildirileriyle desteklemeleri, onlara onur kazandırır... Hangi ulustan olduklarına bakmaksızın tüm Rusya işçilerinin tam birliğini ve kaynaşmasını pekiştirmenin en iyi yolu budur.

V.İ.LENİN

Put Pravdi, no 62
16 Nisan 1914
(*Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, sf.152, Sol Yayınları)

- Kardeş Kürt halkı sömürgeci sermaye devletiyle tüm köprülerini yakmıştır. Düzenin sömürücü ve sömürgeci yasalarını değil, kendi kurtuluş savaşının tümüyle meşru yasalarını işletmektedir. Sömürgeci ve sömürücü zoru devrimci zorla yanıtlamaktadır.
- Sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına, devrimcilere, işçi ve emekçi sınıflara karşı yürüttüğü azgın saldırılar bir bütündür. İlan edilen, topyekün bir savaştır.



İşçi ve emekçi sınıflara yoksulluk, açlık ve sefaletten başka birşey veremeyen sermaye devleti, çalışan kesimlere saldırı üzerine saldırı düzenlemektedir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, sıfır sözleşme, "esnek üretim", öncüsüzleştirme, yeni (devlet) terör(ü) yasası vb. uygulamalarla emekçilere ağır darbeler indirmektedir.

Ne var ki, sermaye, ezilen sınıfların uzun mücadele sonucu kazanmış olduğu kazanımları bir bir gasp ederken, sömürü zincirlerini günden güne daha fazla sıkarken, baskı ve devlet terörünü yoğunlaştırırken, tüm bu topyekün saldırılarını utanmazca hediye paketi gibi sunmaktan da geri durmamaktadır. 5 Nisan saldırısı yoğun bir demokratikleşme yalan propagandası ile cilalanmış, "milli fedakarlık", "Türkiye'yi seviyorum, Türkiye için üretiyorum", "bölücü teröre karşı milli uzlaşma" gibi albenili ambalajlarla paketlenmişti.

Sömürgeci faşist sermaye devleti, 5 Nisan'dan bu yana artarak süren saldırılarını meşrulaştırmak ve en etkin tarzda başarıya ulaştırabilmek için, işçi ve emekçi sınıflarda gelişen karşı tepkileri boğmak, sindirmek ve yanlış hedeflere kanalize etmek taktiklerini izliyor. Bu uğurda en sık ve en etkili tarzda kullandığı silahlarından biri de, kaba bir Kürt ve PKK düşmanlığı ekseninde yürüttüğü ırkçı-şoven propaganda ve demagojilerdir.

Bir yandan, "Kürt halkı ülkemizi bölüp, parçalamak istiyor", "Cani PKK çocuk ve kadın öldürerek terör estiriyor", "Bunları destekleyen dış güçlerdir", "Bunlar Ermeni ve Yunan bozmasıdır" gibi propagandalarla Kürt ulusal kurtuluş savaşını haksız göstermeye çalışıyorlar. Öte yandan ise, "Biz terörü bitireceğiz, ancak bunun ekonomiye faturası ağırdır. Yürüttüğümüz savaşa daha fazla kaynak aktarmalıyız. Daha fazla tank, daha fazla bomba, daha fazla mermi alabilmemiz için siz işçi ve emekçiler fedakarlık yapmalısınız. Daha fazla çalışıp, daha az kazanmaya hazır olmalısınız. İşsizliğe, yoksulluğa, sefalete razı olmalısınız. Gencecik evlatlarımızı sorgusuz sualsiz bu savaşa feda etmelisiniz", diyerek, hem Kürt halkına karşı yürüttükleri kirli sömürgeci savaşlarını, hem de işçi ve emekçilere karşı giriştikleri azgın saldırılarını meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

5 Nisan'ı izleyen günlerde, "devletin bölünmez bütünlüğü için milli fedakarlık" çığırtkanlığı öyle bir noktaya vardırılmıştı ki, azgın saldırılara karşı çıkan, sesini yükselten işçi ve emekçilere adeta vatan haini damgası vuruluyordu. Gelişen eylemliliklerde işçilere "Sizi kışkırtan bölücü provokatörlerdir" deniyordu. Yine, 5 Nisan'da öngörülen özelleştirmeleri, emekçi kesimlerden yükselecek karşı tepkilerin korkusuyla bir çırpıda gerçekleştiremeyen sermaye devleti bugün, "Bölücü terör varlığını koruyor; çünkü özelleştirmeler konusunda geç kaldık" , diye söylenmektedir. "Özelleştirmeleri en hızlı ve etkili yoldan gerçekleştirmeliyiz, çünkü Kürtler'e karşı yürütülen savaşa daha fazla kaynak aktarmalıyız", demektedir. Sermaye sözcüleri özelleştirmeler üzerine çektikleri tüm söylevlerde yarı açık, yarı kapalı bir tarzda, "Özelleştirmelere karşı çıkan, bu zor günde maraza çıkaran işçi ve emekçiler vatan hainidir", imasında bulunmaktadır. Sanki söz konusu olan kendi karlarına kar katmak, emekçinin alınteriyle ceplerini daha fazla doldurmak, ezilen kesimlerin ürettiği zenginlikleri daha fazla talan etmek, sömürücü ve sömürgeci çıkarlarını daha fazla tatmin etmek değilmiş gibi, "Vatan, Millet, Sakarya" edebiyatıyla tümüyle haksız ve kirli, sömürgeci bir savaşın kışkırtıcılığını yapıyorlar.

Kürt halkının direnişi devlet için bir kabussa, işçi sınıfının üretimden gelen özgücüne ve bağımsız örgütlülüğüyle fabrikaları kaleleri haline getirmesi, mücadeleyi birleşik-militan ve politik bir tarzda yükseltmesi onun için bir karabasan olacaktır.

"Bu devlet bölünemez", diyorlar. Çünkü bu devlet kendi devletleridir. Sermayenin, bir avuç asalağın örgütlü zor aygıtıdır. Onların çıkarlarının koruyucusu ve savunucusudur. "Bu devlet hepimizin; öyleyse millet olarak fedakarlıkta bulunmalıyız", diyorlar, ama bunu söylerken dahi, şampanya bardaklarını tokuşturmayı, midelerini havyarla doldurmayı ihmal etmiyorlar.

İşçi ve emekçileri ücretli kölelik düzenine uysalca boyun eğdirtmek için, "tüm halkın, tüm sınıfların çıkarlarını gözeten devlet baba" masalını uydururlar. Ancak, ne zaman ki bu masal etkisini yitirmeye, işçiler kendi haklarını aramaya, kendi öz çıkarlarını savunmaya başlar, devlet kendi gerçek yüzünü göstermekten asla geri durmaz. Sürgünleri protesto eden PTT emekçilerinin üzerine devletin tasmalı ve tasmasız köpeklerinin sürülmesi bunun en son ve çarpıcı bir örneğidir.

Bu devlet, ne dün, ne de bugün işçi ve emekçilerin, ezilen kesimlerin devleti olmuştur. Hiçbir zaman onların çıkarlarını savunmamıştır. Bırakalım çıkarlarını savunmayı, insanca yaşama haklarını dahi gasp etmiştir. Herzaman onlara karşı baskı ve şiddet uygulamıştır. Terörü bir devlet politikası olarak ezilen kesimlere ve onların devrimci öncülerine karşı sistematik bir tarzda kullanmıştır.

Kardeş Kürt halkı, sömürgeci sermaye devletinin kendi devleti olmadığı gerçeğini uzun bir zamandan beri biliyor. Tarih boyunca, düşünülebilecek en vahşi ve kanlı şekilde bastırılan 28 Kürt isyanında bunu yaşayarak öğrendi. Yaşadıklarını bilince, bilincini ise kararlı, militan, örgütlü bir direnişe çevirdi. Bugün faşist sömürgeci Türk devleti, özgürlük ve ulusal kurtuluş uğruna ayağa kalkan Kürt halkının isyanını bastıracak güçte değildir artık. Ne ikibinin üzerinde köyü yakması, binlerce Kürt insanını vahşice öldürmesi, yüzlercesini işkencede katletmesi, gözaltında kaybettirmesi; ne zindanların Kürt savaşçılarıyla dolup taşması, ne kadınlarının, kızlarının tecavüze uğraması, ninelerinin-dedelerinin dövülmesi-katledilmesi, bebelerinin

daha kundaktayken kurşunlanması, gerilla cesetlerinin çiğnenmesi, ne toplama kampları, ne Kürt halkının köyünden, toprağından sürülüp, göçe zorlanması... Hiçbir zulüm bu gerçeği değiştirememektedir. Çünkü kardeş Kürt halkı sömürgeci sermaye devletiyle tüm köprülerini yıkmıştır. Düzenin sömürücü ve sömürgeci yasalarını değil, kendi kurtuluş savaşının tümüyle meşru yasalarını işletmektedir. Sömürgeci ve sömürücü zoru devrimci zorla yanıtlamaktadır. Özgürlük ve ulusal kurtuluş uğruna en ağır bedelleri ödemekten, kendisini özgür Kürdistan için feda etmekten çekinmemektedir. Çünkü kardeş Kürt halkı direncini tarihsel haklılığından, gücünü devrimci örgütlülüğünden almaktadır.

Bugün işçi ve emekçiler, sermaye sözcülerinin iğrenç yalan propagandalarına kanarak kardeş Kürt halkının onurlu ve tümüyle haklı direnişini "bölücü terör" diye mahkum etmek yerine, onun mücadelesinden öğrenmelidir. Sermaye devletinin sözcü ve yetkilileri, dün "Kürt yoktur. Kürtler gerçekte adlarını karda yürürken çıkarttıkları kart kurt sesinden alan dağ Türkleri'dir", diyerek yok saydıkları Kürt halkını, bugün, "Kürt realitesi" adı altında ve sözde de olsa tanımak zorunda kaldıysa, bu bile tümüyle kardeş Kürt halkının kararlı-militan ve birleşik mücadelesi sayesinde olmuştur. Yine Kürt halkı, bugün, sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'daki egemenliğini tehdit eden bir güce ulaştıysa, bu, kendi özgücüne dayanması ve özgürlük yolunda en ufak kazanımlarını dahi devrimci-militan bir mücadele ile söküp alması sayesinde olmuştur.

Faşist sermaye devleti işçi ve emekçi sınıfların bu gerçeği bilmesini istemiyor. Çünkü, Kürdistan dağlarını fetheden Kürt halkının direnişi devlet için bir kabussa, işçi sınıfının üretimden gelen kendi özgücüne ve bağımsız örgütlülüğüne dayanarak fabrikaları kaleleri haline getirmesi, mücadeleyi birleşik-militan ve politik bir tarzda yükseltmesi onun için bir karabasan olacaktır.

Ve tam da bu aynı nedenle tüm önlemlerini bunu engellemek doğrultusunda almaktadır. Irkçı-faşist propagandalarla işçi ve emekçilerin arasına şovenizm zehirini akıtarak, nifak ve düşmanlık tohumlarını ekmeye çalışmaktadır. Türk-Kürt, laik-dinci, Alevi-Sünni ayrımcılığını kışkırtarak sınıfı bölüp, güçten düşürmek istiyor. "Anarşi ortamı yaratılmak isteniyor", "Aranızda provokatörler, teröristler var" sopasıyla sınıf hareketini devrimci öncüsünden yalıtmaya çalışıyor. Sınıfın öfkesini ve mücadele enerjisini bu yolla saptırmayı ve öğütmeyi hedefliyor.

Sömürgeci sermaye devleti, emekçi kitlelerin tepkilerini "düşman Kürt'e", "anarşi ortamı yaratan bölücü teröre", "devleti parçalamaya çalışan eşkiyaya" yöneltmeye çalışırken, tek amacı kirli sömürgeci savaşı haklı göstermek ve emekçi yığınların desteğini almak değildir. Onun için en az bunun kadar önemli olan, emek cephesine yönelik azgın saldırılarına bir meşruluk zemini yaratmaktır. Bunun bir boyutu, sözde "bölücü teröre karşı ve devletin bölünemez bütünlüğü için " fedakarlık adına, sınıfın her türlü hak gaspını sineye çekmesini istemektir. Diğer boyutu ise, bu "fedakarlık" artık gösterilemediği ve gösterilmek de istenmediği bir aşamada, sınıfın üzerine, Kürt halkına karşı kullanılan aynı çıplak terör yöntemleriyle gitmenin zeminini döşemektir.

Uzun ve yakın vadede terör tehlikesi yaratan tüm fiilleri terör suçu kapsamına alan yeni Terör Yasası'nın Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yanısıra, esas olarak sınıf hareketini hedeflediği açıktır. Bu yasayla, sınıf cephesinde gelişebilecek her militan eylem, her kararlı direniş, "terör tehlikesi yaratıyor " adı altında hedef alınabilir, azgın devlet terörüne maruz kalabilir, direnişlerin önderleri olduğu gibi, sıradan katılımcıları da Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde "terörist" olarak yargılanabilir.

Devletin sömürgeci egemenliğine karşı, özgürlük uğruna mücadele eden Kürt halkına her türlü terör ve zulmü reva gören ve bunu geniş kitleler nezdinde haklı göstermeyi de başaran burjuvazi, yarın işçi hareketi militanlaşıp geliştiğinde, doğrudan, sermaye ve onun devletine yöneldiğinde, aynı terör sopasıyla buraya yönelik saldırılarını meşru göstermeye çalışacaktır. Daha bugünden, emekçi kitleleri kendi önderlerinden ve devrimci güçlerden, "bunlar provokatör, kışkırtıcı ve teröristlerdir" diyerek yalıtmaya çalışan devlet, sınıf hareketi savunma çizgisini aşıp sermaye iktidarına karşı saldırıya geçtiğinde, militan-politik bir muhteva kazandığında, Kürt halkına karşı kullandığı tank, top ve tüfeklerle işçi ve emekçilerin üzerine yürümekten asla çekinmeyecektir.

"Devletin karşısına çıkan herkes teröristir. Buna yanıtımız ise imhaya yönelik çıplak şiddettir" tehditinin her vesileyle tekrarlanagelmesi, sınıfa verilmek istenen gözdağının psikolojik yönünü oluşturmaktadır. Devrimci işçi ve memur önderlerinin, muhalif sendikacıların işten atılması, sürülmesi, gözaltına alınması, DGM'lerde yargılanması, zindanlara tıkılması, faili meçhul cinayetlere kurban gitmesi; direnişteki işçinin, gösterideki memurun sırtına inen joplar, üzerine salınan tasmalı ve tasmasız itler ise bunun çok daha somut, canlı boyutudur. Faşist sermaye devletinin temel amacı, geniş işçi ve emekçi kitleleri yıldırmak ve sindirmektir. Aktif mücadelenin dışına itmektir.

Tüm bunlara karşı sınıfın tavrı, geri çekilmek ya da savunma çizgisiyle yetinmek olamaz. Bugün, sermayenin psikolojik ve maddi terör çemberini parçalamanın tek yolu, onu kırıp yarmaktan geçiyor. Gerilemekten değil, üzerine yürümekten geçiyor. Bu ise, herşeyden önce devlet terörüne ve sömürgeci kirli savaşa karşı mücadele bayrağını yükseltmekle mümkündür. Zira, sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına, devrimcilere, işçi ve emekçi sınıflara karşı yürüttüğü azgın saldırılar birbiriyle dolaysız bağlantılı bir bütündür. İlan edilen, topyekün bir savaştır. İşçi ve emekçiler mücadelelerini yalnızca kendi dar ekonomik-demokratik sorunlarına kilitledikleri sürece, bu kapsamlı saldırılar karşısında bırakalım kararlı bir direniş çizgisini ortaya koymayı, ayakta kalmayı dahi başaramayacaktır. Gün, kırıntı değil, dünyayı istemenin, buna cüret etmenin günüdür. Öyleyse, kendi yaşam koşullarımızın biraz düzeltilmesi talebiyle yetinemeyiz. Tüm ezilen sınıf ve katmanlara özgür ve insanca bir yaşam talebi yükseltmeli; her alanda, her toplumsal sorunda kendi bağımsız sınıf tavrımızı, devrimci-militan politikalarımızı geliştirmeliyiz.

Kaldı ki, yanıbaşımızda kirli, insanlık dışı, sömürgeci bir savaş sürdürülürken, işçi sınıfının herhangi bir özgürlük kırıntısına uzanabileceğini varsaymak ham hayal olacaktır. Kardeş Kürt halkı üzerine kusulan vahşi teröre, yargısız infazlara, cezaevlerindeki zulme, gözaltındaki "kaybolma"lara dur demeden, işçinin-emekçinin üzerine salınan polisi durdurulabileceğimizi zannetmek kendimizi aldatmak anlamına gelecektir. Kısacası, emek cephesi devlet terörü ve sömürgeci kirli savaşa karşı aktif bir direniş hattı örmeden, kendisine karşı yönelen topyekün saldırıları da geri püskürtemeyecektir. Kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmadan, kendi kaderini belirleyemeyecek, geleceğini kazanamayacaktır.

Kardeş Kürt halkının büyük bir direnç ve kararlılıkla yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi sömürgeci sermaye düzeninin bağrında koca bir yaradır. Ancak, işçi sınıfı kendi kölelik kaderini değiştirmek, ücretli kölelik düzenini yıkmak, faşist sermaye rejiminini dize getirmek istiyorsa devlete öldürücü darbeyi vurmak zorundadır. Devrimci temelde varlığını sürdüren Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, işçi sınıfı hareketi için bugün hala büyük bir şanstır. Emek cephesi bu şansı güce dönüştürmek, mücadelesini Kürt halkının mücadelesiyle birleştirmek, kardeş Kürt halkını, toplumsal kurtuluş mücadelesinin en temel müttefiği olarak kazanmak zorundadır. İşçi sınıfının kardeş Kürt halkı karşısındaki görevlerini yerine getirmesi, hem Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve hem de sınıf mücadelesinin kaderi açısından tayin edici önemdedir. Geleceği kazanmak ise herşeyden önce devletten, düzenden kopuşmak, bağımsız, ihtilalci sınıf örgütü/partisiyle buluşmak demektir.

Bugün her vesileyle "Bayrak-Vatan-Millet-Sakarya" çığırtkanlığı yapan burjuvazinin bayrağı da, milleti de, vatanı da paradır-kardır. Oysa işçi sınıfının, tarih boyunca sömürünün ve sömürgeciliğin simgesi olagelen kanlı Türk bayrağının altında yeri yoktur. Onun tek bayrağı vardır; o da proletarya enternasyonalizminin kızıl bayrağıdır. Emek cephesi, enternasyonalizmin kızıl bayrağı altında toplanarak, kirli sömürgeci savaşa karşı militan direnişi örgütlemelidir. Burjuvazi, kendi çocuklarına askerlik adı altında onlarca koruyucu gözetiminde tatil yaptırırken, emekçi sınıflardan, hiç bir çıkarları olmadığı halde, bu kirli sömürgeci savaşa evlatlarını kurban vermesini istiyor. Oysa sınıf çıkarları, bu haksız iğrenç savaşa asker göndermeyi reddetmenin, sömürgeci savaşa aktif bir tarzda dur demenin bedeli neyse ödemeyi de, ödetmeyi de göze almayı gerektirmektedir.

Bugün bölücü, PKK önderliğinde özgürlük ve ulusal kurtuluş uğruna mücadele eden kardeş Kürt halkı değildir. Gerçek bölücü, "Kürtler vatanı bölmek, parçalamak istiyorlar. Bunlar dış güçler tarafından desteklenıyorlar" propagandalarıyla sınıf hareketini Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinden yalıtmak, kendi içinde Kürt-Türk, Alevi-Sünni vb. ayrımını körükleyerek bölüp güçten düşürmeye çalışan sermaye iktidarıdır. Emperyalizmle işbirliği içinde olan, emekçi halkın yarattığı değerleri onlarla birlikte talan eden, ABD'ye kulluk ve bekçi köpekliği eden bizzat sermaye iktidarının kendisidir. Onların ABD pasaportları, İsviçre bankalarında kirli para hesapları, CIA işbirliğinde geliştirdikleri işkence yöntemleri vardır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak, kapitalist sisteme yönelen bir işçi sınıfı hareketliliğinin önünü kesmek için emperyalist dünyayla işbirliği içinde olan onlardır. Öyleyse işçi sınıfının görevi bu bölücü asalaklara aktif veya pasif destek vermek olamaz. Aksine işçi sınıfının yeri, sermayenin iğrenç terör devletini bölmek isteyen kardeş Kürt halkının yanıdır. Kürt halkı "bölücü"yse, işçi sınıfı da "yıkıcı" olmak zorundadır. Bizzat sermaye devletini ve iktidarını yıkmayı hedeflemelidir. Bu uğurda emekçi Kürt halkıyla birleşik mücadeleyi örgütlemeli, ona önderlik etmelidir.

Ezen ile ezilen ulus arasındaki sömürü ilişkileri tümüyle ortadan kalkmadığı sürece, hem ezilen ulusun emekçi halkı ve hem de onu ezen ulusun proletaryası özgürleşemez. Dolayısıyla, eşitlik ve özgürlük esasına dayanan, halklar arası kardeşçe bir birlik de sözkonusu olamaz. Halklar arası gerçek kardeşlik ve eşitlik, sömürgeci sermaye devletinin yıkılması ve sosyalist cumhuriyetlerin gönüllü birliği üzerinde yükselecektir. Emekçi halklar arası bölücülüğün, ayrılıkçılığın tek panzehiri de budur. Sömürgeci sermaye devletine karşı sosyalizm mücadelesi yükseltilmeden, özgür Kürdistan mücadelesine aktif destek verilmeden, halkların kardeşliği istemi yaşam gücü bulamaz!

İşçi ve emekçi sınıfların, Kürt halkının sömürgeci TC'ye karşı Kürdistan'da açtığı cepheye verebilecekleri en anlamlı destek, hiç kuşkusuz, Türkiye metropollerinde sermayeye karşı açacakları cephe olacaktır. Kürt özgürlük mücadelesine verilebilecek en büyük güç, güçlü militan ve politik bir işçi hareketinin yaratılması olacaktır. Ancak, "Bizim görevimiz Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermek değil, işçi sınıfı hareketini yükseltmektir" demek, biryandan işçi sınıfının kardeş Kürt halkı karşısındaki görevlerine sırt çevirmek, öte yandan militan-politik bir sınıf hareketinin yükseltilmesi görevinin içini boşaltmak demektir. Bugün, kirli savaşa karşı ve kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için sınıfın eylemini ve direnişini örgütlemeden, sınıf mücadelesini yükseltmek ve politik, düzen karşıtı bir mecraya sıçratmak mümkün olmayacaktır. ●

Ezen ile ezilen ulus arasındaki sömürü ilişkileri
tümüyle ortadan kalkmadığı sürece,
hem ezilen ulusun emekçi halkı ve hem de
onu ezen ulusun proletaryası özgürleşemez.
Dolayısıyla, eşitlik ve özgürlük esasına dayanan, halklar
arası kardeşçe bir birlik de sözkonusu olamaz.
Halklar arası gerçek kardeşlik ve eşitlik, sömürgeci
sermaye devletinin yıkılması ve sosyalist cumhuriyetlerin
gönüllü birliği üzerinde yükselecektir.

"MEMUR"UN UZUN YÜRÜYÜŞÜ

Bordro Mahkumluğundan Özgürlük Mücadelesine...

Öncelikle, bu yazıda hem çürütülüp, hem kullanılmaya devam edilen "memur" sıfatı için kamu çalışanlarından özür dileriz. Ne var ki, ne bizim özürümüz, ne sözcüğün yazıda işaret edilen bilimsel yanlışlığı ve ne de geçmiş mücaleleelerinin onuru onları "memur" statüsünden kurtarmaya yetmiyor. Bu "kapıkulluğu"ndan, bu yüz yıllık "ücretli kölelik"ten kurtuluşun biricik yolu, kavgayı yükseltmekten geçiyor.



Türkiye burjuvazisi, iktidara geçtiği yılların ülke ve dünya koşulları gereği, devlet kapitalizmini tercih etmek durumunda kalmıştı.

TC'de devlet kapitalizmi, sadece maddi ürünler üretimini değil, ama özellikle toplumsal hizmetler üretimini hemen tamamıyla kapsamaktadır. Son on yılda, özel sektörün, bu alanın başlıca dalları olan sağlık, eğitim ve belediye hizmetlerine önemli yatırımlar yapmasına karşın, buralarda halen devlet tekelinin ağırlığı geçerlidir ve özelleştirme saldırısının gizli hedefleri durumundadırlar.

Bu yazı, ağırlıklı olarak, toplumsal hizmetler üretiminde devlet tekelinin yarattığı sorunlarla ilgilendiğinden burada, Devlet Üretim Çiftlikleri, Kömür işletmeleri, Sümerbank, Tersaneler gibi Kamu İktisadi Teşekkülleri konumuz dışında kalıyor. Çünkü TC "memur" statüsünü, esas olarak hizmet sektörlerinde kullanmış ve bu alanlarda istihdam ettiği emekçileri, böylece, ücretli-emeğin diğer kesimlerinden ayırmayı, haklarını gasp etmeyi başarabilmiştir.

Bölücülük ve hak gasbına yeniden dönmek üzere, önce ve kısaca "memur" sözcüğünün anlam ve kapsamından söz etmek gerekiyor. Bu konuda söylenmesi gereken ilk söz, kelimenin sınıfsal açıdan hiçbir şey ifade etmediği olmak gerekir. TC'nin "memur" kapsamında, birbirinin düşmanı iki sınıfın, burjuvazinin ve proletaryanın "has" üyeleri birlikte bulunur. Spekülasyona olanak bırakmayacak biçimde örnek göstermek gerekirse; Genel Kurmay Başkanı da "memur"dur, Devlet Demir Yolları'ndaki makinist de. (Burada spekülasyonu önleyen örnek tabii ki Genel Kurmay Başkanı değil, makinisttir. Önleme nedeni ise, Marks'ın, kapitalist sistemdeki hizmet üretiminde artı-değerin ortaya çıkışı konusunda kullandığı örneklerden birinin ulaşım hizmetleri olmasıdır. *Bkz. Kapital*) Sözcüğün sınıfsal açıdan bu anlamsızlığı, "memur"ların sendikal hak mücadelesinin yükselmesiyle yeniden ve bilmem kaçıncı kez solun gündemine giren "memurlar işçi mi, emekçi mi?" tartışmasının anlamsızlığını da belgeler. Örneğimizde görüldüğü gibi, memur vardır, burjuvazinin eli kanlı temsilcisi, has adamıdır, memur vardır "ücretinden başka hiç bir geçim kaynağı bulunmayan", hiç bir üretim aracına sahip olmayan vb. vb. yani resmen kol işçisidir. Kaldı ki, hizmet üretiminin pek çok dalında zihinsel üretim ağırlıklı olabilir. Öyleyse konu, memurun ne olduğu üzerinden değil, devletin memur sıfatıyla çalıştırdıklarından hangilerinin "gerçek", hangilerinin "sahte" memur olduğu üzerinden ele alınmalıdır. Böyle ele alındığı zaman, burjuva devletin "emr"inde çokta fazla "memur" kalmayacağı görülecektir. Bu sıfata yakışır işler, devletin sömürü ve zulüm çarkının asli işleri olan, güvenlik, yürütme, yargı, vergi türünden "iş"lerdir. Kaldı ki, bugün, yargının ve verginin ücretli çalışanları bile sendikal hak mücadelesinin içinde, hizmetini gördükleri burjuva devletin karşısında yer alma tavrına girmiş bulunuyorlar.

Daha kuruluşunun başında devlet kapitalizmi yolunu tutan TC'nin, tekeline aldığı üretim alanlarındaki emek-gücü istihdamında bu tür bir "sahte" ayrıma neden gereksinim duyduğu ise çok açıktır. Öncelikle; baskı altında tutmak ve azgın casömürmek durumunda olduğu sınıfın bölünmüşlüğü, onun baskı ve sömürü olanaklarını genişletir, fırsatını artırır, ömrünü uzatır. Ardından, yarattığı yanılsamaların da yardımıyla, bugün sayısı iki milyon civarında olan bir kesim ücretli emekçinin, uluslararası haklarını gasbederek bir taşla iki kuş vurur. Birinci kuş, tatlı karların katmerlenmesi, ikincisi ise, mücadele yolunun baştan tıkanmasıdır. Türkiye burjuvazisi, uluslararası burjuvazinin deneyimlerinden de aldığı derslerle, zamanında Avrupa ve Amerika'daki ağabeylerine soğuk terler döktüren ulaşım grevlerini baştan önlemenin yolunu, örneğin, raylı ulaşımda çalışanları, özellikle sürücüleri "memur" yapıp, sendika ve grev hakkını gasp etmekte bulmuştur.

Öte yandan, sağlık ve eğitim gibi, istihdamın sayısal olarak en yoğun olduğu sektörlerde daha geçerli olmak üzere, yüzbinlerce ücretli-emekçi, memur sıfatının, statüsünün ve burjuvazinin buna yardımcı olmak üzere yürüttüğü ideolojik-politik saldırılarının yarattığı yanılsamayla, 70 yıl boyunca, kendilerini "devlet görevlisi" olarak görmüş, devletle ve onun üzerinden burjuvaziyle bütünleştirmişlerdir. Bu "bütünleştirme" sadece ideolojiktir, hiç bir pratik zemine sahip değildir ve adı üzerine bir yanılsama üzerine şekillenmiştir. Oysa yanılsamanın tersine, bunların, ücretlerini devletten almak dışında, burjuva devletle en küçük bir bağı yoktur. Tek ilişkileri iki zıt sınıfın, ezen ve ezilen sınıfın ilişkisi(kavgası) olabilir, olmalıdır. Ücretini devletten alma konusunda KİT çalışanları da aynı konumda olduğu halde onlar, hiç de kendilerini devletin hizmetlisi gibi görmemektedirler.

Söz konusu yanılsamanın, devlet tekelindeki hizmet sektörlerinin çalışanlarına verdiği zarar, kısaca, yarım asırdan fazla zaman, ücretli-emeğin diğer kesimlerinden ve onların mücadelesinden yalıtılmışlık ve bunun sayesinde proletaryanın uluslararası haklarından yoksunluk olarak özetlenebilir.

Mücadelenin Kısa Tarihçesi:

Yukarıdaki yanılsamaya ve yarattığı hasarlara karşın, cumhuriyet tarihi, kamu hizmet sektörlerinde de bir dizi mücadelenin tarihi olmuştur.

Örneğin; eğitim sektörünün sayıca ağırlıklı çoğunluğunu oluşturan öğretmenler, daha cumhuriyetin şafağında, Muallim ve Muallimeler Cemiyeti çatısı altında grev yapıyor (İ. Göldaş, İstanbul Öğretmenlerinin Grevi), Türkiye Öğretmenler Sendikası ve ardından Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği ile, hatırı sayılır kitlesellikte eylemler örgütlüyorlardı. Bunlardan ilk akla gelenler; TÖS boykotu, gene TÖS'ün Ankara yürüyüşü ve ünlü Devrimci Eğitim Şurası'dır. Bu örnekler diğer alanlarla da çoğaltılabilir. Ama ne var ki, bütün kitleselliğine ve politizasyonuna karşın bu mücadele, ücretli-emeğin diğer kesimlerinden kopuk, sınıf bilincinden yoksun, o oranda da proletaryanın uluslararası taleplerinden uzak bir konumdadır. Politizasyon; hareketin, dönemin devrimci düşüncelerine yatkınlığı ve bu düşüncelerin temel örgütlenme zeminlerinden birisi olmasıyla ilgilidir. Örneğin; Devrimci Eğitim Şurası'nın sonuç bildirgesinde, ülke koşullarında demokratik bir eğitimin söz konusu olmadığından hareketle, tüm öğretmenlere "devrim için eğitim" çağrısı yapılabilirken, yasalarla engellenmiş olan grev ve toplu iş sözleşmesi gibi genel ve temel haklar konusunda elle tutulur bir mücadele verilemiyordu. Politik bilinç, sınıfsal bilincin en üst, en ileri biçimi olması gerekirken, kendi temellerinde gelişmediği yahut oraya yerleşmediği oranda, bu derece zıt görüntüler ortaya çıkabiliyordu.

Bu süreç, '80 darbesiyle, bir kez daha "kaldığı yerden devam" edemeyecek biçimde kesilmiştir. Öncekilerden farklı olarak, '80 darbesi, sınıf mücadelesindeki önemli dönemeçlere rastlamak gibi bir özelliğe sahiptir. Yukarıda değinilen, sınıfsal yapı ile politik bilinç arasındaki zıtlığın, hareketi tam bir tıkanmayla yüzyüze bıraktığı bir sırada, darbe, "çözücü" bir işlev görmüş oldu. Her türlü toplumsal, politik örgütlenme gibi, memur örgütleri de tasfiye edildi. Tasfiye sözcüğü, '80'in özelliğini vurgulamak açısından en uygunu oluyor. Örneğin; '71 darbesi memur örgütlerini sadece kapatmıştı. Öyle ki, darbenin hemen ardından yeni dernekler kurulmuş ve hareket "kaldığı yerden" devam etmişti. Oysa '80'den sonra, ne kısa ve ne de uzun zaman sonra memurlar, artık dernekçiliğe bir daha geri dönmedi.

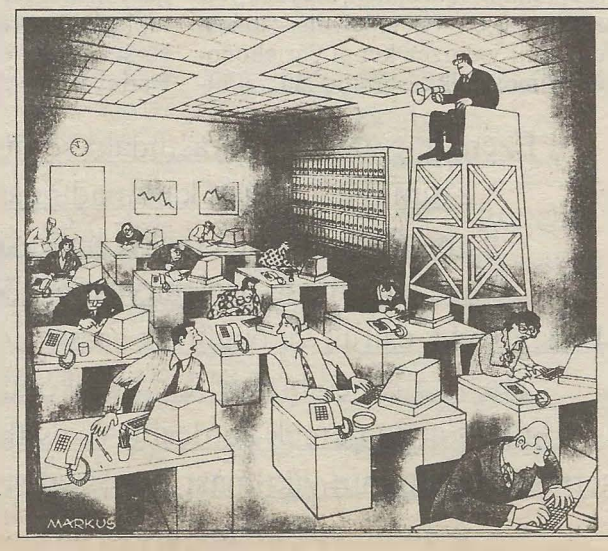
Yeni Süreç ya da Memurların Sendikal Haklar Mücadelesi:

'80 darbesi sadece kazanımları, olumlu ve ileri olan ne varsa onu değil, ama bunların tümünü yerle bir etmekle, ilerinin içinde barındırdığı geriyi, devrimci mücadelenin yanılgılarını ve emekçi kitlelerde yarattığı yanılsamaları da yıkmış oldu.

Bu yıkıntıdan doğan mücadele, artık doğrudan kendi kanallarını buluyor, ya da yaratıyordu. '84'e gelindiğinde iki ana kanal, Kürtulusunun kurtuluş mücadelesi ile proleter sınıf mücadelesi, artık saptırmalara daha tahammülsüz biçimde kendi yolunu çizmeye başlamıştı. Birincisi politik, ikincisi kendiliğinden olsa da bu böyleydi.

'84 Nisanı'nda belli başlı metropollerde sanayi işçileri, Ağustosu'nda Kürdistan dağlarında PKK kendi bayraklarını açtılar.

Sanayi proletaryasının '84'ten itibaren başlattığı kendiliğinden sınıf mücadelesinin etkisi bir kaç yıl içinde meyvelerini vermeye başladı. '87-88 yılları,



- "Memur" statüsünün yarattığı yanılsamanın, devlet tekelindeki hizmet sektörlerinin çalışanlarına verdiği zarar, yarım asırdan fazla zaman, diğer ücretli-emek kesimlerinin mücadelesinden yalıtılmışlık ve bunun sayesinde proletaryanın uluslararası haklarından yoksunluk olarak özetlenebilir.
- Dünün bu "kapıkulluğu"ndan, bu yüzyıllık "ücretli kölelik"ten kurtuluşun biricik yolu kavgayı daha da yükseltmektir.

devletin "memurum" dediği kamu hizmet sektörlerinin çalışanlarının sendikal haklar için seslerini yükseltmeye başladığı yıllar oldu. Hemen ardından da yasadışı ama açık ve meşru sendikalar birbiri ardına kurulmaya başlandı. Böylece sanayi proletaryasının tarihi "öncü"lüğü, bir kez daha, üstelik kendiliğinden hareketiyle bile ortaya çıkıyordu.

Sorunlar:

Sendikaların ilk üyeleri, doğal olarak kesimin en ileri, en bilinçli, en politik nüveleriydi. Bu "en"lerin kapasitesi ise bilindiği gibi, "demokrasi"yle sınırlı olmakla malüldü. İki nedenle bu böyleydi: İlki; mücadeleye yol gösterecek bir "politik öncü"den yoksunluğun, hareketi kendiliğinden (ekonomik-demokratik) sınırlara mahkum etmesi, ikincisi; yavaş yavaş toparlanma sürecine giren devrimci-demokrat ve liberal-demokrat politikaların, kendilerini, küçük burjuvazi olarak sınıflandırdıkları memur içinde yeniden var edebilecekleri düşüncesiyle, faaliyetlerini hemen tamamen bu alana aktarmaları ve haliyle "demokrasi" perspektiflerini mücadeleye bayrak etmeleridir.

Bu durum "memur"ların sendikal hak mücadelesini yozlaştırmış, kendi doğal kanalına (proletersınıf mücadelesi) akmasını önlemiş ve iki yıl gibi kısa zamanda hareketin tıkanmasına yol açmıştır. Tıkanmayı yaratan birinci neden, eski devrimci (yeni liberal) demokrat politikaların, kesimin en geri bilincine hitap ederek "kitleselleşme"si ve sendika yönetimlerine bürokratik bir oturmuşluk kazandırmalarıyla mücadele biçimlerini geriletmeleridir. Hareketeönderlik eden ikinci politika devrimci demokrat olandır ki, burnunun ucunu görmekten aciz devrimci demokrasinin, kitlelere gösterecek yolunun bulunmayışı bir gariplik arzetmez.

Hareketin önüne, alacalı bayrağıyla, devrimci demokrasinin geçmesinin yarattığı bir başka ve oldukça önemli sorun, geniş kitlelerin mücadeleden uzak durmasıdır. Aradan geçen bunca yıldan sonra, hala, memur sendikalarının örgütlenme oranı %10 ile 20 arasında seyretmektedir. Bu uzak durmanın, tek olmasa da, kuşkusuz en önemli nedeni, devrimci demokrasinin, darbe karşısındaki teslimiyetçi ve yer yer ihanetçi tutumuyla kitleler üzerindeki prestijini yitirmiş olmasıdır. Gerçekten de, geniş emekçi yığınların devrime duydukları özlem ve umuda asıl darbe, faşist generallerin teröründen çok, devrimci yapıların dövüşmeden teslimiyette ifadesini bulan utanılası yenilgisi tarafından indirilmişti. Darbeciler ancak, oldukça uzun zaman bunun üzerinde çalışarak, kitlelerin depolitizasyonunu gerçekleştirebilmişlerdir.

Harekette Tıkanma ve Sorunların Bugünkü Aşaması:

Daha '91-92 yıllarında, hareketin içinde çalışan devrimci ve liberal demokrat akımların ilgili yayınlarına şöyle bir göz atıldığında, "tıkanma" edebiyatı üzerine bolca malzeme bulunabilir. Herkes tıkanmadan söz ediyor, nedenleri ve çözüm yolları üzerine öneriler üretiyordu. Bu tartışmada hem liberal hem devrimci-demokratların birleştiği nokta "kitleselleşememek" oldu. Bu çerçevede kimi (liberali) Türk-İş, başkası (biraz devrimcisi) DİSK çatısında "birlik" savunusuna başladılar. Bu iki gerici "birlik" platformu, asıl olarak dıştan (proleter sınıf mücadelesinden) gelen baskıyla, biraz da iç çatışmaların etkisiyle kısa zamanda çürüyüp dağıldı. '94'lere gelindiğinde artık bunlardan pek söz edilmiyordu. Ama bu kez de bir "konfederasyon" tartışması, aynı gerici birlik perspektifiyle hareketin gündemine yerleştirilmeye çalışılıyordu. "Artık hareket kendi konfederasyonunu kuracaktı." "Devletin, 'sendika hakkını vermek' için bunu zorladığı, üstelik mücadelenin merkezi bir örgütlülüğe sahip olmasının da gerekli olduğu" anlatılıyordu her yerde. Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu (KÇSP) toplantılarının asıl gündemini "konfederasyon" oluşturduğu oranda, tartışmanın sendikalara ve şubelerine kadar yayılmasından kaçınılamazdı, kaçınılamadı.

Bu tartışmalarla memurlar; mücadelelerinin en hassas sürecinde, yılların mücadelesiyle kazandıkları meşruluk temelinde fiilen kullandıkları sendikal hakların hükümetçe açıktan gasp edilmeye çalışıldığı bir sırada, sahte bir gündemle oyalanmaktadır.. Konfederasyon tartışmaları konusundaki temel zaaflardan biri, bu yanlış zamanlamadır. İkincisi, bunun devletin dayatması üzerinden tartışılmasıdır. Ki bu da, mücadelenin temel şiarlarından birinin, "hak verilmez alınır!" şiarının boşa çıkarılması, aktif mücadeleden, pasif beklenti konumuna doğru geri adım atılması demektir. Üçüncüsü ise; "İşçi-memur elele!" sloganında ifadesini bulan ve hem memur hem işçi kitlelerde, sınıfın mücadele birliği bilinci yönünde belirli bir heyecan yaratan yönelimin tersine ve onu boşa çıkarır tarzda bir, "Memur Sendikaları Konfederasyonu"ndan söz edilmesidir.

Grev ve toplu sözleşme hakkının gasp edildiği bir "memur sendikaları yasası" meclisten geçmişken, devlet üzerinden bir dayatmayla kurulacak konfederasyonun neyin konfederasyonu olacağı, en başta sorulması ve yanıtlanması gereken bir sorudur.

Sendika ve Sendikal Birlik (Federasyon ve konfederasyon) Nedir, Ne Değildir?

Örgüt bir araçtır ve her araç gibi, belirli ihtiyaçları karşılamak üzere kurulur, şekli ve yapısı o ihtiyaçlar tarafından belirlenir.

Sendikalar da, kapitalist toplumda ezilen sınıfın ezen sınıfa karşı mücadele birliğini sağlamak üzere ortaya çıkmışlardır. Kendiliğinden bilincin ürünü ve mücadele örgütlerinin ilk biçimleridirler. Kapitalizmin başında, bu kendiliğinden bilinç, ilk sendikaların hedeflerini de belirlemiştir. Bu dönemde işçi sınıfının ve sendikalarının ufku, kapitalizmin bazı kötü sonuçlarına karşı mücadeleyle sınırlıdır. İş saatlerinin kısaltılması (12, 10 ve nihayet 8 saatlik işgünü mücadelesi), ücretlerin artırılması, çalışma ve barınma koşullarının düzeltilmesi vb.

İşçi sınıfının bilinci artıp ufku genişledikçe, bu sınıf örgütlerinin ufku da doğal olarak genişler ve kapitalizmin bazı kötü sonuçlarına karşı mücadele, yerini, kapitalizme karşı mücadeleye bırakır. Tarih 1800'lü yılların ikinci yarısıdır ve tüm Avrupa ve Amerika kıtasını kapsayacak biçimde işçi sınıfı, burjuvazinin karşısına politik bir sınıf olarak dikilmeye başlamıştır. İşçi sınıfının uluslararası birliği (Enternasyonal) kurulur. Bütün ülkelerin işçi örgütleri (dernekler, sendikalar, birlikler) yüzlerce, binlerce üyesiyle akın akın Enternasyonal'e üyelik başvurusunda bulunurlar. Hedef kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurarak, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmaktır.

Aradan geçen yüz yılı aşkın zaman ve sınıf mücadelesinin bu süreçte geçirdiği evrim, her ne kadar siyasal ve sendikal mücadelenin kanallarını ayırmışsa da bu, sendikal mücadelenin hiç te geriye, en geri bilincin ekonomist yoluna dönmesinin gerekçesi yapılamaz. Türkiye'de işçi ve memur örgütlerine siyaset yasağı burjuva devlet tarafından konmuştur ve çiğnenmek zorundadır.

Birinci Enternasyonal örneğinde olduğu gibi, komünistler, her zaman işçi sınıfının mücadele birliğini her düzeyde savunmuş ve bu yoldamücadele etmişlerdir. Bu mücadelenin temel şiarlarından biri de "tek işkolunda tek sendika, tek ülkede tek konfederasyon!" olmuştur. Ne var ki, proletarya, genel olarak doğru olan bu şiarları, bazı dönemlerde ve geçici olarak geri çekebilir. Bugün, sınıf mücadelesinin ve onun aracı olan sendika ve konfederasyonların içinde bulunduğu durum da, "tek sendika, tek konfederasyon!" şiarının bir süre geri çekilmesini zorunlu hale getirmiştir. Türkiye ve hemen hemen tüm dünyada sendikalar, sınıf mücadelesinin araçları olmaktan çoktan çıkmışlar, burjuvaziyle uzlaşmanın ve proletaryaya ihanetin araçları haline gelmişlerdir. Ve bu sayededir ki, örneğin Türkiye burjuvazisi, '80 darbesiyle bütün örgütleri dağıtırken, sadece ihanet şebekesi Türk-İş'e dokunmuyor ve proletaryanın bu mücadele şiarını, köleliğini belgelemek üzere yasa ve silah zoruyla proletaryaya dayatıyordu. Böylece Türkiye proletaryası, uğruna kanı ve canı pahasına mücadele ettiği "tek konfederasyon" istemine, burjuvazinin silah tehdidiyle "kavuşmuş" oluyordu. Ondört yıldan sonra bugün, sınıf mücadelesinin önündeki temel engellerden biri olmaya devam eden bu "tek konfederasyon"un başındaki ihanet şebekesi, bizzat sınıfın kendisi tarafından dağıtılınak, mücadelenin önündeki bürokratik set aşılmak zorundadır. Bu set aşılmadan, mücadelenin daha ileri taşınamayacağı açıktır.

"Memur"lar Konfederasyon Sorununu Nasıl Çözmeli?

Öncelikle, bu yazıda hem çürütülüp hem kullanılmaya devam edilen "memur" sıfatı için kamu çalışanlarından özür dileriz. Ne var ki, ne bizim özürümüz, ne sözcüğün yazıda işaret edilen bilimsel yanlışlığı ve ne de geçmiş mücalelelerinin onuru onları "memur" statüsünden kurtarmaya yetmiyor. Bu "kapıkulluğu"ndan, bu yüz yıllık "ücretli kölelik"ten kurtuluşun biricik yolu, kavgayı yükseltmekten geçiyor.

Kamu çalışanları, hem kendi yakın mücadelelerinin hem de proletaryanın yüzelli yıllık mücadele tarihinin derslerinden öğrenmek ve daha bilinçli, daha birleşik mücadeleye hazırlanmak zorundadırlar. Eğer yasalardaki bütün yasak ve engellere karşın, bugün fiilen sendikaları varsa ve örgütlülükleri oranında iş bırakımına gidebiliyorlarsa, bunu başabaş bir mücadeleyle nasıl yarattıklarını asla unutmamalıdırlar.

Kapitalizmin dünya çapında yaşadığı kriz, burjuvaziyi, ücretli-emeğe karşı iktisadi, siyasi ve askeri düzeyde daha saldırgan hale getirmiş bulunuyor. Bu her cepheden yoğun saldırı karşısında tüm ücretli-emekçiler sınıfı, burjuvazi tarafından özel çabalarla yaratılıp beslenen iç rekabet ve çelişkileri bertaraf etmek, bir taraftan en kısa zamanda en geniş mücadele birliğini kurma çalışmasına hız verirken, diğer yandan var olan mevzilerini ve örgütlerini korumak durumundadırlar. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısının temel hedeflerinden birisi örgütsüzleştirmedir. Örgütsüzleştirmenin kamu çalışanlarına yönelik ucu, yıllarca süren mücadele ve güvenlik güçleriyle boğuşa boğuşa kurulan sendikalarını bir çırpıda dernek düzeyine indiren "yasal düzenleme"dir. Burjuva devlete bu yasayı uygulama fırsatı verilemez. Bugün kamu çalışanları sendikalarında tartışılıp karara bağlanması gereken konu, hükümete bu yasayı geri çektirmenin yolları ve araçları olmalıdır. Ülkenin bütün alanları, "Toplu sözleşme ve grev hakkı vazgeçilmezdir!" şiarıyla çınlamalı ve Ankara'ya bu konuda mutlaka geri adım attırılmalıdır. Platform, bu sürecin ihtiyacını karşılayabilecek geçici bir birlik olarak yeterlidir. Ancak, mücadelenin yerine ikili görüşme ve "uyuşma"ları geçirmeye çalışan reformist politikaların etkinliği kırılmak şartıyla.

Devrimci sınıf mücadelesinin birliğini ifade edebilecek bir konfederasyona giden yol, bunu daha alt düzeyde gerçekleştirebilen, devrimci sınıf sendikalarını oluşturmaktan geçer. İşçi sınıfının mücadele birliği, devlet tarafından yaratılan, işçi-memur-sözleşmeli türünden ayrımları reddedip, bir işkolunun tüm çalışanlarının tek sendika halinde örgütlenmesiyle sağlanabilir. Bunun önündeki bir engel, bu ayrımların beslediği bilinç geriliği ise, diğeri, bugünkü sendikaların gerici ve ihanetçi bürokratik yapılarıdır.

Sömürüsisteminin kendisini hedefleyen bir iktidar mücadelesi tarafından beslenip güçlendirilmeyen bir ekonomik-demokratik mücadele, yolunu şaşırmaya ve reformizmin çıkmaz sokaklarında yorulup tükenmeye mahkumdur. Proletaryanın uluslararası mücadele deneyiminden süzülüp gelen bu ders, bugün, tüm ücretli-emeğin birliğini sağlamayı hedefleyen mücadelenin derehberi olmalıdır. Bütün kapitalist sektörlerin (devlet ya da özel, sınai ya da hizmet) sınıf bilinçli işçi ve memurları, bağımsız sınıf sendikaları, bağımsız sınıf politikası ve örgütü için kavgaya atılmadan sınıfın mücadele birliği gerçekleşemez. Bu talebi haykıran sloganlar, sesin dağlarda yankılanması gibi, burjuvazinin uğursuz "duvar"ına çarparak gerisingeri sınıfa döner.



Grev ve Toplu Sözleşme Hakkı Vazgeçilmezdir!

Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği, Kahrolsun Sendika Bürokratizmi!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni, Yaşasın Proleter Sosyalizmi!...

Meksika İşçi ve Emekçilerinden,

Saldırıya Karşı Saldırı

İşçi ve emekçilerin tepkisine bakılırsa, ABD'nin, arka bahçesi Meksika'ya onarım için ayırdığı 40 milyar doların, sömürü düzeninin çatlaklarını kapatması kolay görünmüyor.



Meksika hükümeti, "Borç yiğidin kamçısıdır" sözünü doğrularcasına, krediyi alır almaz cesaretlendi ve ABD atıyla Chiapas tepelerine tırmanmaya kalktı. Kiralık katillerden topladığı çapulcu ordusuyla devrimci gerilla güçlerine ulaşamayınca da, bütün kinini, gerillaları barındırdığı gerekçesiyle, bölgedeki yoksul köylülerin üzerine yağdırmaya kalktı. Ne var ki, kendi bölgelerinde, kendi özgüçlerine dayanarak savaşan Zapatistalar karşısında, hükümet güçlerinin "emanet atı" tez yoruldu ve iki gün geçmeden, ABD uşağı hükümet pes etti. Saldıran da kendisi, beyaz bayrak çeken de kendisi oldu. Meksika hükümetinin bu denli çabuk pes etmesinde, gerillanın gücü yanında ve esas olarak, başkentteki yüzbinlerce kişilik bir emekçi kitlesinin dev protestosu etkili oldu. Gerilla lideri Marcos'un resimleri ve hükümet aleyhtarı sloganlarla Mexico City'nin alanlarını dolduran emekçi kitleler, ne gerillayı, ne de yoksul Chiapas köylülerini hükümetin kiralık katillerine kolay teslim etmeyeceklerini gösterdiler. Bu eylem sermayeye, gerçek gücün nerede olduğunu kanıtladı. İsyanın kızıl rengi, doların yeşilini bir kez daha silip geçti.

ABD'nin bahçe köpeği Meksika hükümeti, sözde Zapatist harekete güç gösterisinde bulunacaktı, ama iki gün içinde Zapatistaların gücünü bir kez daha görerek, yüzgeri etti. Üstelik, eski mevzilerinin bir kısmını da yitirerek ve Zapatistaların, barış görüşmesine oturmak için öne sürdüğü şartlardan ikisini kabul etmek ve uygulamak zorunda kalarak. Gerillanın, Chiapas'ın faşist valisinin görevden alınması şartı valinin istifasıyla yerine getirildi. Silahlı güçlerin Chiapas'tan çekilmesi şartı ise, hükümetin bir kez daha tek taraflı ateşkes ilanıyla birlikte uygulandı.

Meksika'daki bu son gelişmeler, dünyanın neresinde olursa olsun, emekçi sınıflara, kapitalizmin saldırıları karşısında tutulması gereken yolu göstermektedir. Tehditlere pabuç bırakmamak, kendi öz gücüne güvenmek, saldırıya saldırıyla yanıt vermek...

Coğrafi olarak "arka bahçe"ye uzak görünse de, ne emperyalizme uşaklıkta, ne "vatana ihanet"te, ne işçi-emekçi düşmanlığında Meksika hükümetinden geri kalmayan, hatta ağır basan Türkiye burjuvazisine, işçi sınıfının yanıtı da, Meksika işçilerinin ve emekçilerinin yanıtından daha yumuşak olmayacaktır. Sermayenin hüsranını artırmak için, Meksika emekçilerinin gösterdiği yol, Türkiye işçi sınıfı için de tek doğru yoldur. TC hükümetlerinin, 10 yıldır Kürdistan dağlarında uğradığı hüsran, Meksika hükümetinin Chiapas tepelerindeki hezimetinden çok daha büyüktür. Sermaye, dünyanın her yanında rüzgar ekmektedir, fırtına biçmeyi de göze almalıdır.

Meksika'da Mali Çöküntü ve Emperyalist Planlar

EMPERYALİST-KAPİTALİST DÜNYA EKONOMİSİ SARSILIYOR

Meksika'nın geçen aralık ayı ortalarından bu yana karşı karşıya kaldığı mali kriz, başta ABD olmak üzere emperyalist dünyanın yöneticilerini endişelendirmekte ve düşündürmektedir. Sorun, Kanada'da toplanan G7 Maliye Bakanları toplantısının ve İsviçre'nin Davos kentinde toplanan kapitalist sistemin akıl hocalarının ekonomik forumunun başlıca gündem maddesini oluşturdu.

Bu telaşlı toplantıların, tartışmaların ve pazarlıkların yanısıra, Meksika'nın durumuna ilişkin bazı somut adımlar da atıldı. Örneğin, IMF, eşine az rastlanır bir tezcanlılıkla Meksika'ya 8 milyar dolar civarında bir kredi sundu. Bu tutum, yoksul halkların kanını emerek emperyalist metropollere transfer etmekte uzmanlaşmış bu kurumun bağımsız bir kararı olarak değil, ABD'nin doğrudan müdahalesi sonucu alınmış bir tavır olarak algılanmalıdır.

Diğer taraftan ABD'nin kendi olanaklarını seferber ederek Meksika'nın yardımına koşuyormuş gibi yürüttüğü çabalar devam ediyor. Clinton'un önerdiği 40 milyar dolarlık kredinin Kongre'de onaylanmasının yokuşa sürülmesi karşısında ABD yönetimi, zaman kaybına meydan vermemek için kararname yoluyla Meksika'ya kredi musluklarını açmak zorunda kaldı.

Bu arada Güney Amerika kıtasının Arjantin, Şili, Brezilya gibi devletleri de Meksika ile dayanışma adı altında harekete geçtiler. Toplam 1 milyar dolar yardımda bulunmayı kararlaştırdılar. Bu devletlerin tavrı, Meksika krizine gerçek etkisi bakımından tamamen sembolik değerdedir.

Meksika krizinin genelleşme korkusu

ABD emperyalizminin mali kolu işlevini gören IMF'nin derhal harekete geçirilmesi, ABD'nin 40 milyar dolarlık astronomik bir meblağı kefeye koymak istemesi ve aynı şekilde, Güney Amerika'nın ABD güdümlü devletlerinin bu çabaya katkıda bulunmaları elbette dayanışma jesti değildir. Bu dayanışma, Meksika'yı girdiği mali darboğazdan kurtarmak olarak tanıtılıyor. Ancak bu büyük ölçekli mali seferberliğin arkasında, Meksika'nın sorunlarını çözmekten öte başka gerçekler ve hesaplar yatmaktadır. Borç altında ezilen bu ülke halkına dayanışma adı altında on milyarlarca dolarla ifade edilen yeni borçlar dayatılıyor. Böylece üzerindeki ipoteğin koşulları da ağırlaştırılıyor.

Meksika dünyanın en borçlu ve dolayısıyla en fazla faiz ödeyen, özellikle ABD'ye en fazla kaynak aktaran ülkelerin başında gelmektedir. Değişik kategorilere ayrılan bu dış borcun 160 milyar doların üstünde olduğu tahmin ediliyor. Buna, (Meksika devletinin kefaletini üstlendiği) yerel işyerlerinin yabancı banka ve mali kurumlardan edindikleri 30 milyarlık borcu da eklemek gerekir. Meksika, bu borçların faizini ödeyememek gibi, uluslararası mali kurumlar ve özellikle de ABD bankaları açısından tehlikeli bir duruma düşmüştür.

Meksika'da başlayan tehlike sadece Meksika ile de sınırlı değildir. Sorun, onun ve alacaklılarının sınırlarını aşmıştır. Zira krizin etkisi zincirlemesine yayılmış, ABD ve Kanada doları dahil olmak üzere, Güney Amerika kıtasının Rio, Sao Paulo, Buenos Aires, Santiago, Lima gibi tüm borsalarını tamamen etkilemiştir. Hatta Uzak Asya ülkelerine de sıçrar bir boyut kazanmıştır. Bu nedenle, büyük ölçekli uluslararası bir mali bunalım kapıya dayanmış bulunmaktadır. Emperyalist şeflerin ve kapitalizmin akıl hocalarının eteklerini tutuşturan, tam da bu mali kriz tehlikesidir.

Bu bağlamda krizin başlangıç merkezi olan Meksika'nın iflas etmesi ve borçlarını ödeyememesi, dolayısıyla da uluslararası mali kurumların ve ABD'li bankaların alacaklarını tahsil edememeleri önemli ise de, bu yine de uluslararası ölçekte görece bir önem taşıyor, tali bir sorun olarak kalıyor. Dolayısıyla, krizin genelleşmesini ve bir kasırgaya dönüşerek dünya ölçeğinde mali dengeleri altüst etmesini engellemek için Meksika daha da fazla borçlandırılıyor.



Meksika krizi, G7 Maliye Bakanlarının ve İsviçre Davos'ta toplanan kapitalist sistemin akıl hocalarının ekonomik forumunun başlıca gündem maddesini oluşturdu. ABD, kendisini de doğrudan etkileyen bu yangını hızla durdurmak için acil önlemler aldı.

Meksika krizi sadece bu ülkenin ekonomisine özgü değildir. Uluslararası sermaye, dev ölçülerde entegre olmuş, globalleşmiş ve engelsiz bir dolaşım özgürlüğü kazanmış durumdadır.

Mali kurumlar, spekülasyoncular stratejik hesaplar sonucu ve modern iletişim olanakları sayesinde, sermayelerine sürekli mekan değiştirtiyor. Sermaye sahipleri, kısa veya uzun vadeli olsun, en uygun koşullarda yaptıkları yatırımlarını, en ufak bir tehdidin ufukta dahi belirmesini beklemeden, *anticipation* sonucu, yani öngörü ile hareket ederek geri çekmektedirler. İstikrarın, karın ve mali avantajların yüksek olduğu bölgelere nakletmektedirler. Bu durumda, sermayenin aniden çekildiği ülke ekonomileri, Meksika'da olduğu gibi iflasla başbaşa kalmaktadırlar.

ABD emperyalizminin krizden yararlanma hesapları

Meksika krizinin bir boyutu daha var. ABD, Meksika krizinden faydalanarak uluslararası düzeydeki konumunu rakiplerine karşı sağlamlaştırmaya çalışmaktadır. Bu tavır, kapitalizmin, karşılaştığı her krizi kendisinin yenilenmesi, biçimlendirmesi için yeni bir koza dönüştürmedeki yapısal eğiliminin bir ifadesidir.

Bu nedenle, ABD'nin Meksika krizinden nasıl faydalanmaya çalıştığını, bu krize yaklaşımının neden dünya ölçeğinde stratejik bir yatırım olduğunu kavramak için, emperyalist güçlerin uluslararası düzeydeki mevzilenmelerini ve aralarındaki güçler dengesini, sorunun çıkış noktası olarak almak gerekiyor.

Uluslararası ölçekte emperyalist güçler arası rekabet esas olarak ABD, Japonya ve Almanya arasında yaşanmaktadır. Diğer orta ölçekli emperyalist güçler ise, bu rekabette varlıklarını birbirleriyle ittifak kurmak temelinde ya da bu keskin rekabetin çelişkilerinin yarattığı boşluktan yararlanma olarak ifade ediyorlar.

Emperyalistler arası rekabette, deyim yerindeyse, ABD daha ziyade kapitalizmin statik ya da gerileyen değerlerini temsil ederken, Japonya ve Almanya'nın konumu daha genç daha dinamik ve yükselen değerlere tekabül etmektedir.

ABD ekonomisi bir çok alanda Japonya ve Almanya ile rekabet edecek güçte değildir. Örneğin 1982-91 yılları arasında, ABD'nin Japonya ile olan ticaret açığı 5 kat artarken,

Almanya'ya göre %700'lük bir artış kaydetmiştir. Ayrıca, ABD pazarlarını, çok küçük ölçeklerde de olsa, Uzak Asya'nın bazı yeni sanayileşmiş devletleri baştan çıkarmaya başladılar.

ABD, bugüne kadar Japonya ve Almanya ile olan kronik ticaret açığını Latin Amerika ülkelerini talan ederek karşıladı. Fakat rekabetin gün geçtikçe hızlanması ve keskinleşmesi, ABD ekonomisi için yeni açıklar yaratıyor, yeni ihtiyaçlar doğuruyor. ABD'nin Güney Amerika'dan rant, borç faizi, doğrudan yatırım karı gibi değişik isimler altında sağladığı gelir, bugüne kadar ki miktarıyla Japonya ve Almanya ile olan ve sürekli artış gösteren açıklarını kapatmaya yetmiyor.

ABD kendi ulusal olanaklarını harekete geçirerek ve rasyonelleştirerek, Japonya ve Almanya'ya karşı bu olumsuz konumunu düzeltemediği gibi, özellikle de Japonya'ya karşı savurduğu politik tehditlerden de bugüne kadar kayda değer bir sonuç almış değildir. Sonuçta, ABD'nin başlıca rakiplerine karşı olan elverişsiz konumu sürüyor, ticaret açığı artmaya devam ediyor.

Meksika krizinde ABD'nin gösterdiği cömertliğin esas amacı da işte bu emperyalistler arası rekabet bağlamında anlaşılmakta, ortaya çıkmaktadır.

Zira ABD, Meksika'nın girmiş olduğu darboğazı fırsat bilerek, deyim yerindeyse bu ülkeyi açıktan satın almaya çalışmakta, üzerinde global bir egemenlik tesis etmeyi hedeflemektedir. Meksika'nın NAFTA'ya dahil edilmesi de bu sürecin ilk yasal aşamalarından birisiydi.

ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını sürdürmesinde ve özellikle de Latin Amerika'ya doğrudan hükmetmesinde, ABD'yi Latin Amerika'ya bağlayan bir kıstakta bulunan Meksika gibi bir ülkenin taşıdığı jeopolitik önem ortadadır. Sorunun bu bakımdan politik ve askeri önemi yeterince açıktır.

Ekonomik yönüne gelince, Meksika, her şeyden önce, başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynaklarına sahip dev bir ülkedir. ABD, Meksika halkına 40 milyar dolar borç daha yükleyerek karşılığında ülkenin bu zenginliklerini önce ipotek altına sokup, ardından kendi mülkiyetine geçirmeye çalışmaktadır.

İkincisi, sefaletin kol gezdiği Meksika 90 milyon nüfusuyla; ABD tekelleri, işverenleri ve sanayicileri için mükemmel bir ucuz işgücü deposudur.

ABD tekelleri, bu işgücü sömürüsü sayesinde maliyet fiyatlarını düşük tutarak, Japon ve Alman tekelleri ile olan rekabetlerinde konumlarını avantajlı kılmaya çalışmaktadırlar.

Üçüncüsü, 90 milyon nüfusu ve coğrafik yakınlığıyla ulusal sanayisi iflas ettirilmiş bir Meksika, aynı zamanda ABD tekellerinin mamul ürünleri için dev bir pazardır. Bu pazar üzerinde sağlanacak teferruatlı bir kontrol Amerikan sanayisinin yüksek kapasitede çalışmasını gerektirecektir. Bu nedenle ABD, Meksika'nın mali krizini fırsat bilerek onun üzerindeki egemenliğini sağlamlaştırmaya, onu kendisine daha da bağımlı kılmaya, bu ülke pazarı üzerinde rakipsiz bir tahakküm kurmaya, onu adeta kendi iç pazarına dönüştürmeye çalışmaktadır. ●

Peru-Ekvador Çatışması

YENİ "ARKA BAHÇE" POLİTİKASI

Peru ile Ekvador arasında başlayan sınır çatışmaları Latin Amerika'da yeniden bir savaşı, sefil koşullarda yaşayan iki halkın boğazlaşmasını gündeme getirdi.

Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, bazı tarihsel nedenler ve anlaşmazlıklar olsa da, bu iki ülke arasında böyle bir savaşın bugünlerde aniden patlak vermesi hiç de bir tesadüf değildir. Son zamanlarda zengin petrol ve uranyum yataklarına sahip olduğu keşfedilen 78 kilometrelik sınır bölgesi geçmişte de çatışmalara ve savaşlara neden olmuş, 1942 yılında imzalanan bir anlaşma sonucu barış sağlanmıştı.

Ancak, 1942 anlaşmasına rağmen, bu sınır anlaşmazlığı, gerici rejimler tarafından ihtiyaç duyulduğu her an iki ülke arasında bir savaş başlatmak için bir koz olarak hep yedekte tutulmuştur.

Bölgenin sahip olduğu yeraltı zenginlikleri bahane edilerek ve geçmişin anlaşmazlıkları yeniden gündeme getirilerek, aniden başlatılmış olan bugünkü savaş, iddialarla ilişkisi olmayan iki politik nedene dayanmaktadır.

Birincisi, Peru'da gündemde bulunan ve devlet başkanı Fujimori ile Birleşmiş Milletler Örgütü'nün eski genel sekreteri Perez De Cuellar'ın çekiştikleri cumhurbaşkanlığı seçimleridir. Fujimori rejimi, üst üste yığılmış ekonomik ve sosyal sorunların yanısıra, yıllardır döktüğü kanın, örgütlediği askeri darbelerin faturasını sandıkta bulma riski ile karşı karşıyadır. Bu nedenle Fujimori, etrafında sözde ulusal bir konsensüs yaratarak yeniden devlet başkanı seçilmek için, Perez de Cuellar'ın da teşhir etmeye çalıştığı Ekvador'a saldırıyı isabetli bir politik taktik saymıştır.

İkinci neden, Latin Amerika'nın tamamına özgü genel bir sorundur. Dikkat edilirse kıtada askeri rejimler önemli ölçüde sahne gerisine çekilmiş, yönetim sivillere devredilmiş, son örneğini Haiti'nin oluşturduğu, ABD'nin deyimi ile çok partili "demokrasi", tüm kıtada restore edilmiştir.

ABD emperyalizmi askeri darbeler örgütleyerek, ya da Grenada, Panama ve Haiti'de yapıldığı gibi doğrudan işgallere girişerek, Latin Amerika ülkelerinin ekonomilerini Amerikan tekelleri için açık bir pazara dönüştürdü. Doğrudan ordu aracılığıyla yürütülen bu militarist saldırı eşliğinde başlatılan Latin Amerika'nın zenginliklerini talan etme süreci, şimdi de, iş başında bulunan sivil yönetimler tarafından devam ettirilmektedir.

Militarist saldırılarda bir sükunetin ve durgunluğun gözlenmesi, bugüne kadar şiddet zoruyla dizginlenmiş bazı yeni toplumsal sorunları gündeme getiriyor. Latin Amerika, baştan başa, ilk örneği Meksika'nın Chiapas eyaletinde yaşanan, daha çok potansiyel olmakla birlikte genel bir sosyal çalkantı ile karşı karşıyadır. Latin Amerika ülkelerinde borç ödeme, borç faizi ödeme, kar nakli, ticaret açığı vb. kılıflar altında Kuzey Amerika'ya yoğun sermaye transferi devam ederken, ekonomik çöküntü giderek derinleşmektedir. Meksika'nın mali krizi, bu genel ekonomik çöküntünün uç düzeydeki son halkasını oluşturmaktadır.

Bugün için, Chiapas örneği dışında, Latin Amerika ülkelerinde iş başında bulunan iğreti rejimleri güç duruma sokacak gözle görülür güçlü kitlesel bir kıpırdanmanın henüz olmadığı doğrudur. Ama, ABD emperyalizminin çıkarlarını tehdit eden böyle bir olasılığın tüm Latin Amerika ülkeleri için nesnel koşulları fazlasıyla vardır. ●

İtalya: MUSSOLİNİ'NİN MİRASÇILARI KILIK DEĞİŞTİRDİ



İtalya'da Mussolini'nin mirasçısı kara gömlekli faşistler adım adım iktidar olmaya hazırlanıyorlar. İtalyan burjuvazisi, umut adam diye tanıttığı, krize sihirli çare olarak sunduğu ve tek seçenek olarak öne çıkardığı Berlusconi'yi, işler karışınca bir kaç ay içinde diskalifiye etti. İşçi sınıfı sokağa dökülüp, ülkede son 20 yılın katılım bakımından en güçlü eylemlerini gerçekleştirmeye başladığında ise burjuvazinin yeni bir toparlanma için soluklanma hesapları da kısa sürede boşa çıktı.

İtalya'da yolsuzluklar, mafya skandalları, mafya ile iç içe olan klasik düzen partilerinin bunalımları had safhaya varmış durumda. Şöyle ki, yedi kez başbakanlık, otuzüç defa bakanlık yapmış ve bu süre zarfında mafya ile ilişkilerinden dolayı hakkında meclis araştırması açılmış ve her seferinde de paçayı sıyırmış olan Hıristiyan Demokratların papazı Giulio Andreotti, halen Palermo mahkemelerinin kapılarında sürünüyor. İtalyan sosyalistlerinin tarihi önderi Craxi ise halen firarda. Son haberlere göre Tunus'a iltica ettiği söyleniyor.



Bu koşullarda burjuvazinin geçici bir emniyet sübabı olarak piyasaya sürdüğü Berlusconi'nin barutu ise beklenenden daha erken tükendi. Geriye kalıyor PDS, yani revizyonist İtalyan Komünist Partisi'nin başlıca mirasçısı. Bu parti, Berlusconi'ye karşı geçen Mart seçimlerinde yenik düştüğü için genel sekreteri Ochetto'yu görevinden aldı. Yenisi, Massimo d'Alema ise henüz iş çevrelerinin güvenini alamadığı ve emekçileri yeterince uyuşturup kendine suç ortağı edemediği için, vebadan korkar gibi seçimden korkuyor. Bu nedenle de, partisi muhalefette olmasına rağmen, yeni hükümete güvenoyu vererek biraz zaman kazanmaya çalışıyor. Kuzey Ligi, emekçilerin meydanlara döküldüğü bir ortamda kitle desteğini kaybetmemek için Berlusconi ile arasına mesafe koymayı tercih etti ve ortaklığı bozmaya kadar gitti. Bu tavrın sonucu olarak dünkü ortaklarınca "hain" ve "dönek" gibi sıfatlarla anılan Umberto Bossi, aynı zamanda, kitleler nezdindeki eski etkinliğini de kaybetmiş durumdadır.

Geriye kalan alternatif ise Mussolini'nin mirasçısı MSP'li faşistler. Sürecin ilerlemesi sonucu mevcut güçler dengesi içinde kendi lehlerinde mevziler açarak hazırlanmaya başladılar. MSI'nın feshedilerek yerine ulusal ittifakın kurulması ve lafzında bazı değişikliklere gidilmesi, bu faşistlerin iktidara olan mesafelerinin azaldığını ve bu doğrultuda yapılan hazırlığın ciddiyetini göstermektedir.

Mussolini'den miras alınan ideolojinin özüne sadık kalınarak terminolojiye ilişkin yapılan değişikliklerle İtalyan faşistleri, tarihsel handikaplarından arınmış sayılıyorlar. Ve bu değişiklik sonucunda ve sayesinde, daha geniş bir yelpazeye hitap edebilme olanağına kavuşmuş durumdalar. Bunun yanısıra bozguna uğramış eski klasik sağ partilerin seçmenlerini yanlarına çekmek ve bu arada Berlusconi'yi de yedeğe almak için gerçekleştirilen kıyafet reformu, faşistlere iktidar kapısını fiilen aralamış bulunuyor. PDS ve onun güdümündeki sendikalar, emekçileri "demokratik" oyunun kuralları içinde hapsetmeyi ve oy sandıklarında boğmayı başarır ve eğer işçi sınıfından bir tepki almazlarsa, Mussolini'nin mirasçıları, yakın bir gelecekte gündeme gelmek zorunda olan seçimlerde burjuvazinin ilk alternatiflerinden biri olmaya devam ediyorlar. ●

Devrimci basına devlet saldırısı

Elbette devlet artan saldırılarıyla devrimci hareketi kendini savunma pozisyonuna düşürerek de etkisizleştirmek istiyor. Fakat kitle hareketinin geliştiği bir evrede bu duruma düşmek ya da düşürülmek büyük bir zaafiyetin göstergesi olacaktır. Tersine, fiziki saldırıları boşa çıkartacak önlemler eşliğinde, devrimci siyasal faaliyeti ve pratik müdahaleyi her zamankinden daha çok güçlendirmek sorumluluğuyla yüz yüzeyiz.

Son MGK toplantısının hemen ardından devlet yasal devrimci basına karşı yeni bir saldırı uygulamasına geçmiş bulunuyor. Bugüne kadarki sayısız engelleme girişimlerinin boşa çıkarılmış olmasına devletin en son yanıtı, yayınlara matbaadayken el koymak olmuştur. Özgür Ülke'yle başlayan yeni saldırı, hemen ardından haftalık dergi ve gazetelere uzanmıştır. Bunun tüm öteki devrimci yayın organlarını kapsayacağı da açıkça ilan edilmiştir.

Hiçbir yasal dayanağı olmayan bu uygulama, devletin keyfilik ve zorbalıkta işi nerelere vardırdığını göstermekte ve daha nerelere vardırabileceği konusunda da yeni açıklıklar sağlamaktadır. Kürdistan'da yıllardır kirli bir sömürgeci savaş yürüten ve bütün bu yıllarda Türkiye'nin metropollerinde gelişecek bir devrimci kitle mücadelesinin korkusunu sürekli yaşayan rejimin bu yeni saldırısına şaşırmamak gerekir. Ekonominin, rejimin, Kürdistan'daki savaşın seyrinin ve nihayet, kitle hareketindeki yeni canlanmanın genel çerçevesi içinde anlaşılabilecek olan özel bir saldırıdır bu...

Ekonomik krize "yeni paket" hazırlıkları yapılırken, özelleştirme saldırısı uygulama aşamasındayken, Kürdistan batağı ağırlaşıyor ve rejimi her cepheden çatırdatıyorken ve tüm bunlara tüy dikercesine, yeni bir işçi-emekçi hareketliliğinin başgösterdiği bir sırada, elbette ki devlet devrimci siyasal mücadele odaklarına daha etkili bir saldırıyı gündeme getirmek zorundaydı. Böyle bir dönemde, kitlelere gerçeklerin açıklanması ve devrimci propaganda-ajitasyonun engellenmesi devlet için öncelikli bir önemdedir. Fakat bu, devrimci harekete yönelik daha genel bir yeni saldırının bir ilk acil uygulaması sayılmalıdır.

İşçi-emekçi hareketiyle devrimci hareketin militan mücadele ortamında buluşması rejim için en büyük tehlikedir. Bunu engellemenin en etkili yolu ise devrimci hareketi "bertaraf" etmek, etkisiz kılmaktır. Çılgınlaşan rejim her şeye rağmen bu noktada berrak bir bilince sahiptir. Tedbir ve uygulamalarında da buna göre hareket etmektedir. Dolayısıyla devrimci hareket, legal devrimci basın alanındaki yeni saldırıyı kendisine yönelecek daha genel bir saldırının ilk işaretleri saymalı, kendi önlemlerini de buna göre almalıdır.

Kontra rejiminin devrimci örgütlere yönelik saldırısının sistematik bir tarzda hep süregeldiği elbette bir gerçektir. Bununla birlikte bu saldırının zaman zaman özel tarzda yoğunlaştırıldığı da bir öteki gerçektir. Tam da böyle bir evrenin başındayız. Sermaye işçilere ve çalışan sınıflara yönelik yeni saldırıların eşiğindedir. Kitleler ise bu saldırılara, 20 Aralık'ta da somut olarak görüldüğü gibi, karşı koymak eğilimi sergiliyor. Olayların Newroz'u ve 1 Mayıs'ı da önceleyen bu gelişme aşaması, devrimci örgütlere yönelik genel bir saldırı ihtimaline büyük kuvvet kazandırıyor.

Elbette devlet artan saldırılarıyla devrimci hareketi kendini savunma pozisyonuna düşürerek de etkisizleştirmek istiyor. Fakat kitle hareketinin geliştiği bir evrede bu duruma düşmek ya da düşürülmek büyük bir zaafiyetin göstergesi olacaktır. Tersine, fiziki saldırıları boşa çıkartacak önlemler eşliğinde, devrimci siyasal faaliyeti ve pratik müdahaleyi her zamankinden daha çok güçlendirmek sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Taktik gelişmelerin bugünkü evresinde savunma durumuna düşürülmesi gereken rejimin kendisidir. Legal devrimci basına kendi hukukunu bile ayaklar altına alacak tarzda yöneltilmiş bir saldırının kendisi bile, aslında, rejim bakımından böyle bir pozisyonun göstergesinden başka bir şey değildir. Politik planda iyice sıkışan devlet, bunu kaba güç gösterisi ve keyfiliklerle dengeleme çabasındadır.

Bugün legal planda elde tutulan mevziler ve kullanılan olanaklar, mücadelenin ürünleri olarak kazanılmış, bedeli ödenerek bugüne dek korunmuştur. Şimdi de bunlar daha büyük bir kararlılıkla savunulmalı, geri adım atmak bir yana, bu saldırıyı püskürtmek mücadelesi içinde daha da güçlendirilmelidir. Kitle hareketinin gelişmekte olduğu ve daha da gelişeceği bir evrede, bu mevzi ve olanakların önemi her zamankinden daha büyüktür.

Fakat öte yandan, kitlelerin aydınlatılması çabasında ve genel olarak devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetinin yürütülmesinde tümüyle ya da esas olarak legal araçlara bel bağlanamayacağını, bu son saldırı uygulaması bir kez daha göstermiştir. Bu araçlar elbetteki özel bir dirençle savunulacaktır. Bu böyle olmakla birlikte, politik güçsüzlüğünü baskı ve terör aygıtlarının gücüyle dengelemeye çalışan bir rejim, çaresizlikten de olsa işi kaba bir zorbalığa dökmeye kalktığı zaman, bu mevzileri şu veya bu ölçüde boşa çıkarma olanağına da sahiptir. Bu gerçeğe gözlerini kapatmak, siyasal gerçeklerden kopmak ve kendini aldatmaktır. Her şey bir yana, bugün devletin politik bakımdan büyük bir tecritle yüzyüze bırakıldığı Kürdistan'da, legal devrimci ve yurtsever yayınların kitlelere ulaştırılamaması, devletin bunu zorbalıkla engellemeyi başarması bile, durumu yeterince açıklamaktadır.

Devrimciler iyi düşünmek, değerlendirmelerini doğru yapmak zorundadırlar. Tasfiyeci oportünizmin körüklediği legalizm zaafiyetine karşı özel bir dikkat göstermelidirler. Tasfiyeci oportünizmin güç ve faaliyetini gitgide daha geniş ölçekte bu iğreti alana kaydırmasının gerisinde, onun yeni politik konumu ve tercihleri vardır. Reformculaşma ve legalleşme bu kesimlerde mantıklı bir uyumla elele gitmektedir. Yeni liberal akım, baskı ve engellemelere "uyum" sağlamaya belli bir özel eğilim duymaktadır. Yeni politik açılımları bu göreli uyumu kolaylaştırmaktadır. Oysa devrimcilerin devrimci bir politik çizgi izlemekte özel bir kararlılık ve tutarlılık gösterdikleri sürece, böyle güvenceleri yoktur, olamaz.

Devrimci politik tutumda tavizsiz olunacaksa eğer, hiçbir bakımdan legaliteye mahkum bir konuma mahal vermemek, yeraltı basını alanındaki boşluk ve zaafiyetleri bir an önce telafi etmek gerekir. Kontr-gerilla cumhuriyeti sözü boş bir söz kalıbı değilse eğer, devletin baskı ve şiddet aygıtlarını güçlendirerek terör politikasına daha özel bir ağırlık kazandıracağı genel değerlendirmesinin bir ciddiyeti varsa eğer, örgütsel hazırlık ve tercihlerde de bunlar gözetilmek durumundadır.

Komünistler kendileri payına bu sorunlarda bugüne kadar herhangi bir hayal beslemedikleri gibi, solda bu alanda taşınan açık ya da örtülü hayallere karşı mücadeleye de özel bir hassasiyet gösterdiler. Kendi tercihlerine ve hazırlıklarına da bu çerçevede yaklaştılar. Bu açıdan son gelişmelerle ortaya çıkması muhtemel durumlara karşı daha hazırlıklıdırlar. Yine de önümüzdeki çifte görevler alanına ayrı bir özen ve dikkat göstermek durumundayız. Bir yandan illegal faaliyet araç ve yöntemlerini geliştirip güçlendirmek, fakat öte yandan legalitenin daha etkin ve akıllı bir kullanımını sürdürmek zorundayız.

Aşağıdaki değerlendirme bir yıl öncesine aittir, fakat şimdi çok daha günceldir:

"Sermaye düzeni bunalım içindedir. Gericilik bunun muhtemel devrimci sonuçlarını bertaraf etmek için hummalı bir hazırlık yapıyor, tedbir alıyor, baskı ve terörü katmerleştiriyor. Bunun karşısında devrimcilerin görevi bunalımın ortaya çıkardığı olanaklardan yığınların devrimci eylemini geliştirmek için en iyi şekilde yararlanmaktır. Esas görev budur. Sermaye iktidarının saldırılarını göğüslemek, boşa çıkarmak, etkisiz kılmak, bu görevin yalnızca bir boyutu, özel bir alanıdır.

"... Bu, saldırılar karşısında bir savunma çizgisini değil, fakat yığınları aydınlatmak, örgütlemek ve harekete geçirmek üzere, militan bir çizgide ileri atılmayı gerektiriyor. Olaylar yalnızca perspektiflerimizi değil, pratiğimizi de ciddi bir sınavdan geçirecek tarzda gelişiyor...

Döneme ilişkin açık siyasal perspektifleri dönemi göğüsleyen bir militan örgüt yapısı ve pratiğiyle birleştirmeliyiz. İdeolojik ve örgütsel sağlamlık zorlu bir dönemi göğüslemenin, ciddi bir mücadeleye girişmenin iki temel önkoşuludur." (*Zorlu Döneme Hazırlık, Ekim*, 15 Kasım '93)

Eksen Yayıncılık'tan Yeni Kitaplar



Yeni Adres ve Telefonumuz:
Mesihpaşa Mah. Laleli Cad. No:52 Çim Apt. 5. Kat Aksaray/İSTANBUL
Tel: 0212 638 28 83

Kızıl Posta

LİSELER İÇİN "YENİ" DİSİPLİN YÖNETMELİĞİ

Geçtiğimiz günlerde Milli Eğitim Bakanlığı'nca yeni "orta öğretim kurumları ödül ve disiplin yönetmeliği" açıklandı. Bu yönetmelikte öyle maddeler var ki, burjuva basının bile dikkatini ve tepkisini çekti. Bu maddelerin en çok hoşnutsuzlukla ve tepkiyle karşılananı ise "iffetsizlik" ile ilgili olanıydı. Şöyle ki; "iffetsizliği tesbit edilmiş ve herhangi bir kimsenin iffet ve namusuna tecavüz etmiş" bir öğrenci artık Türkiye'de hiçbir örgün eğitim kurumuna alınmayacak, ancak açıköğretim programları ile okuyabilecekti.

(...)

Yönetmelik sadece "iffet"le sınırlı kalmıyor. Daha pek çok, öğrenciyi çok dar kalıplara hapsedecek, düşünmesini, bir siyasi fikri olmasını ve bunu belirtmesini engelleyecek ve eğitim kurumunu kendisine karşı en küçük bir karşı çıkışı ve muhalefeti bile en ağır şekilde (okuldan uzaklaştırma ya da örgün eğitimden mahrum bırakma) cezalandırabilmesini sağlayacak maddeler alt alta sıralanmış. Mesela yasaklanmış kitap, dergi, broşür vb. taşımak ve dağıtmak, siyasi ve "ideolojik" görüşlerin propagandasını yapmak, kişileri dil, ırk, siyasi düşünce, din, mezheplerine göre ayırıp "bölücülük" yapmak, siyasi ve ideolojik kapsamlı eylemlere katılmak ve cinsel ilişkide bulunmak vb. lisedeki öğrencilere tümüyle yasak.

Bu, disiplin yönetmeliği adı altında öğrencilere dayatılan zor ve baskı aracının aslında bütün hedefi genç insanı daha ortaokul-liseden kendi sorunlarına ve dolayısıyla toplum sorunlarına duyarsız hale getirmek, düşünmelerini, tartışmalarını ve bu yolla düzene muhalif en küçük sesin bile çıkmasını önlemektir.

"Ağaç yaşken eğilir" diye bir söz vardır. Doğrusu "eğitim"cilerimiz bu sözü çok iyi kavramışlar ve kullanıyorlar. Üniversitelerde ancak şiddetle, faşist köpeklerini kullanarak bastırabildikleri devrimci hareketi, liselerde LÖB'lerde kendini gösteren ilk tohumlarıyla birlikte boğmak ve susturmak istiyorlar. Lisede okuyan ve şartların zorlamasıyla yeni yeni bazı şeylerin farkına varan bir genç için disiplin kurumu oldukça etkili bir korkutma yöntemi oluyor.

Eğitimin paralı hale gelmesi, öğrencilere kendi yoz burjuva ahlaklarını dayatabilmek ve onları ulusal harekete karşı düşman hale getirebilmek için zorunlu din dersleri konması ve milliyetçiliğin körüklenmesi; okullara MHP'li kadroların yerleştirilip, dinci ve faşist güçlerin korunup güçlendirilmesi tümüyle işçi ve emekçi sınıfına karşı artan saldırının bir parçası olarak gerçekleştirilmektedir. Bunun amacı liselerde ilk nüvelerini gösteren ve üniversitelerde daha boyutlanan, işçi-emekçi hareketinin yükselmesine bağlı olarak yükselen devrimci gençlik hareketinin sınıftan bağını koparmak ve salt "solcu-MHP'li" çatışmasına döndürmek ya da liselerde yükselen bu yeni muhalif akımı en başından saptırıp dinci veya faşist eğilimlere itmektir.

Burjuva düzenin eğitimcileri bir yandan yoz ahlakıyla bekareti kutsallaştırırken bir yandan kendisinin ne derece iğrenç bir yaşam içerisinde olduğunu unutuyor. Ya da öğrencilere siyasetsizlik, görmeden ve düşünmeden yaşamak empoze edilirken, aslında bunun tamamıyla kapitalist düzenin bir siyaseti ve onun -hele kriz döneminde- en ufak muhalif sese bile dayanamadığı ve amacının da bu sesleri susturmak olduğu unutuluyor. Gençlere "kişileri dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezheplerine göre ayırmayı, kınamayı, kötülemeyi amaçlayan eylemlerle bölücülük yapmak" yasaklanırken, T.C'nin Kürdistan'da uyguladığı kirli savaş, devrimcilere karşı yargısız infaz, kaybetme ve işkenceleri, işçi ve emekçileri sınıf bilincinden ayırmak için ortaya koyduğu yapay "dinci-laik", "alevi-sünni" çatışmaları ve körüklediği PKK(Kürt) düşmanlığı gözlerden saklanmaya çalışılıyor.

Her türlü cezayla (disiplin, faşist saldırı, işkence vb.) bastırılmaya çalışılan gençlik hareketinin ve bunun ilk tohumu olan liselerdeki hareketin susturulmasına izin vermeyelim. Gerici, milliyetçi, ezbere dayanan eğitime ve okulların giderek paralı olmasına karşı yükselen seslerini daha da yükseltelim ve destekleyelim. Nasıl işçi ve emekçi sınıfının tam kurtuluşu, kapitalist düzenin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıyla olacaksa, onun yükselen hareketinden ayrılamayacak olan gençlik için de aynı şey geçerlidir. Fakat gençlik hareketi, paralı eğitim, gerici-milliyetçi baskılar gibi görüngülerden hareketle bunu işçi sınıfı bilinci ve sosyalizm perspektifiyle birleştirebildiği, muhalifliği düzene yöneldiği zaman anlamlıdır. Bunun dışında salt paralı eğitim için ya da dinci-faşist baskılara karşı savaşım tek başına bir anlam ifade etmemekte, bunu kapitalist sistem karşıtlığıyla birleştirip, bu savaşımları birer araç haline getirmek gerekmektedir.

Y. Solmaz/İSTANBUL

DGM Şeriatçı ve Faşistleri Aklamaya Çalışıyor

7 Ocak 1995 tarihinde Köln'de, DGM'nin şer atçı ve faşistleri aklaması, aleviler tarafından protesto edildi. Kolluk kuvvetleri, sivil faşistler ve şeriatçıların gerçekleştirdiği Sivas katliamının T.C'nin DGM'si tarafından aklanmasını protesto etmek için düzenlenen yürüyüş, Alevi Dernekleri Federasyonu tarafından Köln'de merkezi olarak gerçekleştirildi. Protestoya yaklaşık 3500 kişi katıldı. Biz, Köln Kızıl Bayrak okurları olarak bu protestoya destek amacıyla bir bildiri dağıtarak katıldık.

Protestoya katılan kitle genelde şu sloganları attılar: "Sivas'ın sorumlusu siyasi iktidardır!", "Yobazlar yaktı, devlet baktı!", "Türkiye İran olmayacak!" Yürüyüş bitiminde Alevi Dernekleri Federasyonu Başkanı, DGM'yi protesto eden bir konuşma yaptı.

Protesto yürüyüşü istenilen düzeyde katılım ve politizasyondan uzaktı. Alevi Dernekleri Federasyonu, alevileri devrimci kesimden soyutlayarak ayrı bir platform olarak göstermeye çabaladı. Bugün alevilere yapılanın on mislini faşist sermaye devleti Kürdistan'da yapıyor ve bu paralellikte "Kirli savaşa son, Kürt halkına özgürlük!" gibi sloganlar atılabilirdi.

Ordu-Polis-Şeriatçı ve DGM'siyle, Katliamın Sorumlusu Kapitalist Devlettir!

Daha iyi bir örgütlülük ve yeni EKİM'ler için işçi sınıfı sosyalizmin Kızıl Bayrağı altına!

Bir *Kızıl Bayrak* Okuru/KÖLN

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Dünya işçi sınıfı davasının inançlı savunucusu ve partili mücadelenin unutulmaz sanatçısı

Bertolt BRECHT

10 Şubat 1989'da Almanya/Augsbourg'da doğdu.

Kanunları var onların, kararnameleri var,
kaleleri var Nazilerin ve zindanları,
(sosyal dernekleri falan haydi bir yana!)
yargıçları var ve de gardiyanları,
bol ücretli ve her şeyi yapmaya hazırlar.
Bütün bunlar neden peki?
Ne sanırlar, bizi avuçlarının içine mi alacaklar?
Görürler yakında, yok olmazdan önce,
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.

Gazeteleri var onların, kitapları var,
hiç konuşturmamak isterler bizi,
(politikacıları falan haydi bir yana!)
papazları var ve de profesörleri,
bol ücretli ve her şeyi yapmaya hazırlar.
Bütün bunlar neden peki?
Gerçeklerden bu kadar çok mu korkarlar?
Görürler yakında, yok olmazdan önce,
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.

Topları var onların, tankları var,
makinalı tüfekleri var ve el bombaları,
(S.S. kıtaları falan haydi bir yana!)
gestapoları var ve de askerleri,
az ücretli ve her şeyi yapmaya hazırlar.
Bütün bunlar neden peki?
Düşmanları bu kadar da mı güçlü onların?
Görürler yakında, yok olmazdan önce,
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.

Bir şey mi olacak sanırlar güvenmekle bunlara?
Düşenler bu payandaya sarılır oldum olası.
Gelecek bir gün ama, belki de yarın,
görecekler bir işe yaramadığını bunların,
Bağıracaklar o zaman avaz avaz: Durun! Durun!
Artık ne top korur onları o gün, ne para.

B.BRECHT

Kızıl Bayrak'tan

Yeni bir *Kızıl Bayrak*'la merhaba; faşist sermaye düzeni, devrimci basın üzerindeki saldırılarına her geçen gün yenilerini ekliyor. Ekonomik ve siyasi krizi çözümsüzleştikçe, düzenin daha da saldırganlaşmasından devrimci basının payına düşen de kapatmaların, toplatmaların, gözaltıların, tutuklamaların daha da yoğunlaşması oluyor. Ama tüm bunlar, kendi sonunu gören düzenin can havliyle sağa sola saldırması gerçeğinden başka bir şeyi ifade etmiyor. Ömrünü biraz daha uzatabilmek için işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü cenderesini iyice sıkılaştırmaya çalışıyor ve bunun önüne çıkabilecek bütün engellere büyük bir kinle saldırıyor.

Düzenin devrimci ve sosyalist basını susturmak için uygulamaya koyduğu saldırıların amacı açık: İşçi ve emekçilerde düzene karşı biriken öfke ve kinin arttığı bu dönemde, devrimci ve sosyalistlerin ajitasyon ve propagandalarının ezilenlere ulaşmasını tamamen engellemek. İşçi ve emekçi hareketindeki yükselişin sermaye düzenine yönelen bir rotaya girmesinin önüne geçmek.

Ve *Kızıl Bayrak*'a düşen görevler de açık: İşçi ve emekçilere daha yaygın bir dağıtımla, daha etkili bir yayınla ulaşmak; düzenin saldırılarına karşı militan, birleşik bir işçi ve emekçi direnişi için çok daha güçlü bir ajitasyon propaganda çalışması yürütmek; düşmana inat, daha coşkulu, daha güçlü dalgalanmak...

Faşist sermaye diktatörlüğünün hiçbir manevrası, hiçbir saldırısı onu kurtaramayacak, devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağı yükselmeye devam edecektir.

Kızıl Bayrak Yükselecek!
Sosyalizm Kazanacak!

Ulaş BARDAKÇI

THKP-C önder kadrolarından; 1971 yılında sermaye devletinin kolluk güçlerinin kurşunlarıyla şehit oldu. Devrim davasına olan bağlılık ve inançla bedel ödemekten çekinmeyen bu devrimciyi saygıyla anıyoruz...

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:17 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** A.CEM Matbaacılık/ İSTANBUL, Tel: 0 (212) 552 86 14-15

BÜROLAR
● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara**: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

STALİNGRAD SAVUNMASI 52. YILINDA



22 Haziran 1941'de kapitalizmin ucubesi Alman Faşizmi, Sovyetler Birliği'ne karşı tarihin en inanılmaz büyüklükteki saldırılarından birini başlattı. İnsanlık düşmanlarının bu karşı konulmaz görülen saldırısı, Sosyalizmin uçsuz bucaksız bozkırlarında Kızıl Ordu birlikleri ile işçi, köylü ve aydınlardan oluşan gerilla müfrezelerince karşılandı. İşgale uğrayan Sovyet kentleri, ufuksuz bozkırlar ve köylerin her biri bir mevzi ve direniş kalesi halinde faşistlerin kabusu oldu. Hızla bitirilmeye çalışılan ama bir türlü bitirilemeyen bu "nihai" saldırı, Faşizmin yenilgisini de hazırlayan en önemli etken oldu. Nazi işgal orduları karşısında Fransa başta olmak üzere Avrupa'nın kapitalist devletleri tutunamayarak tek tek düşerken, kardeş ulusların sosyalist birliği olan Sovyet Cumhuriyeti'nin insanları dişiyle tırnağıyla tamı tamına 182 gün Stalingrad'ı savundu. Her tuğla parçasını bir mevzi haline getirerek insanlık düşmanlarına aman vermedi. Kuşatmanın 182. gününde gelen yeni Sovyet kuvvetlerinin kıskacıyla Nazi birlikleri 2 Şubat 1943'te teslimiyete zorlandı. Bu, savaşın dönüm noktası oldu. Nazi orduları 1943'te Ukrayna'dan, 1944'de Sovyet cephelerinden ve Varşova'dan sürüldü.

Sosyalist topraklardaki direniş Nazizm'in yenilgisini hızlandırdı.

Her ulustan Sovyet emekçileri fedakar, kararlı ve nihayet yenilmez bir irade gösterdiler.

Devrimci inancın ve kararlılığın yenilmezliğini tüm dünya önünde tartışılmaz bir biçimde gösterdiler.

Barbarlığın karşısında insanlığın biricik kurtuluş yolu olan Sosyalizm'i bilinç ve kararlılıkla savundular.

Sosyalizmin savaşçıları bugün de aynı inanç ve kararlılıkla haykırıyorlar:

Ya Barbarlık İçinde Çöküş Ya Sosyalizm!



Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete